

Cưng À, Đừng Vờ Đang Dẫn Nữa

Contents

Cưng À, Đừng Vờ Đang Dẫn Nữa	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	17
4. Chương 4	22
5. Chương 5	30
6. Chương 6	32
7. Chương 7	38
8. Chương 8	41
9. Chương 9	43
10. Chương 10	47
11. Chương 11 End	51

Cưng À, Đừng Vờ Đang Dẫn Nữa

Giới thiệu

Đồ Kiều Kiều vẫn biết mình rất đẹp. Từ nhỏ đến lớn cô luôn là một mỹ nhân, từ khi bắt đầu đi học,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cung-a-dung-vo-dung-dan-nua>

1. Chương 1

Chương 1

Đồ Kiều Kiều vẫn biết mình rất đẹp. Đúng, tôi biết câu này mình đã nói qua, nhưng dựa vào yêu cầu mãnh liệt của nữ chính, tôi phải nhấn mạnh lại lần nữa! Đồ Kiều Kiều là mỹ nữ bên trong lẫn bên ngoài đều hoàn mỹ.

Thân cao 165, nặng bốn lăm ký, cúp c ba mươi tư không lớn không nhỏ, vừa vặn là cup hoàn mỹ nhất, lại xứng với eo thon 22 tấc cùng cái mông đẹp rất tròn, và đôi chân thon dài cân xứng, dễ dàng cướp mất ánh mắt của mọi người.

Trừ dáng người ma quỷ, cô còn có khuôn mặt diễm lệ, dưới cặp mày liễu được chăm sóc cẩn thận là một đôi mắt hoa đào đẹp đẽ, khóe mắt hơi hơi hướng lên giống như đang dụ dỗ người đối diện, còn có đôi môi đầy, hơi cong lên, khiến cho người ta muốn âu yếm.

Cô hiểu ưu điểm của mình, luôn chải mascara, khiến cho lông mi vốn dài càng giống một cái quạt, chớp chớp, cặp mắt hoa đào đẹp luôn không ba thì bốn phóng điện. Cô thích trang điểm nhẹ, càng làm khuôn mặt xinh đẹp thêm tinh tế.

Niềm vui duy nhất của cô chính là trang điểm ình trở nên xinh đẹp, thu hút ánh mắt của người khác, thỏa mãn hư vinh của chính mình.

Hôm nay cũng vậy, cô mặc một cái váy âu phục ngắn bó sát, để lộ bờ vai trắng mịn như sữa bóng loáng, rãnh ngực mê người hơi lộ ra, đôi giày cao gót màu vàng nhạt càng làm nổi bật đôi chân thon dài, mái tóc dài mượt mà cột cao lên, phần đuôi tóc hơi xoắn buông thả tự nhiên, để lộ bông tai hình con bướm trên vành tai tinh tế.

Khuôn mặt xinh đẹp đánh phấn mắt màu hồng nhạt, đôi môi đánh son bóng màu anh đào, lúc này hơi nhướn lên thản nhiên cười ngọt ngào, thoạt nhìn vừa gợi cảm lại vừa ngọt.

Chỗ cô đi qua, đều làm ọi ánh mắt kinh ngạc, mặc kệ là nam hay là nữ đều không tự chủ được đem tầm mắt dán lên người cô.

Sớm thành thói quen được mọi người chú ý, cánh môi kia tươi cười càng ngọt, cô tự tin bước vào thang máy, nhấn nút đi lên tầng 9.

Hôm nay cô chuẩn bị ký một hợp đồng quan trọng.

Thời gian trước, dưới chân núi có xây một khu nghỉ mát, hơn nữa là do tập đoàn quốc tế T-K nổi danh tài trợ. Khu nghỉ mát bao gồm khách sạn, khu trò chơi, suối nước nóng. Rõ ràng là một cơ hội lớn, thân là trưởng trấn trấn Hoa Đào, đương nhiên cô sẽ không bỏ qua cơ hội kiếm tiền này. Lúc trước cô đã cử trợ lý đi bàn chuyện này, không ngờ cô trợ lý xinh đẹp kia còn bản lĩnh hơn cô nghĩ, thế mà trực tiếp cưỡng luôn CEO tập đoàn T-K. Chuyện phụ nhân tương lai của CEO yêu cầu, CEO làm sao có thể không để ý?

Lại nói, chuyện hợp tác với trấn nhỏ Hoa Đào chỉ có lợi chứ không hại, Đồ Kiều Kiều rất tin tưởng trấn nhỏ của bọn họ, lần hợp tác này cục diện đã được quyết định.

Cho nên hôm nay cô mới có thể bước vào khu nghỉ mát, ký hợp đồng với người phụ trách.

Bước ra khỏi thang máy liền thấy một người chừng bốn mươi tuổi, mặc váy lê đứng ở cửa chờ cô.

Lúc trước cô đã liên lạc với thư ký của người phụ trách khu nghỉ mát, cô nhớ rõ đối phương họ Lí.

“Chào Lí thư ký, tôi là trưởng trấn trấn Hoa Đào, lúc trước đã liên lạc với cô, tôi đã hẹn với Đan tiên sinh gặp nhau lúc mười giờ, có thể nhờ cô thông báo dùm tôi một tiếng được không?”

Đồ Kiều Kiều lễ phép cười ngọt ngào, giọng nói nũng nịu thoát ra khỏi cánh môi. Giọng nói của cô trời sinh đã nhẹ nhàng nũng nịu, hơn nữa theo cá tính của cô, trừ khi cần thiết, bằng không cô sẽ bày ra dáng vẻ công chúa ngọt ngào vô hạn, giọng nói phát ra cũng càng mềm mại đáng yêu.

“A..... Chào cô, Đồ tiểu thư phải không?” Đại mỹ nhân sống động đứng trước mặt làm cho Lí thư ký giật mình, hơn nữa giọng nói của cô ấy thiếu chút nữa làm cho cô không hồi hồn được.

Tuy rằng trước kia đã từng nghe thấy giọng nói mềm mại này qua điện thoại, cũng đoán được vị trưởng trấn này hẳn còn trẻ, nhưng làm sao cô cũng không tưởng tượng được người ta là một mỹ nữ làm cho người khác kinh ngạc như vậy.

“Đúng vậy.” Sớm quen với những ánh mắt kinh ngạc, Đồ Kiều Kiều càng cười ngọt ngào, đưa cái túi trong tay cho Lí thư ký: “Đây là sản phẩm nổi tiếng của trấn nhỏ chúng tôi, hy vọng cô thích.”

“A..... Ngại quá.” Mỹ nữ tặng quà làm Lí thư ký được sủng mà kinh.

“Làm sao có thể? Về sau còn phải nhờ cô nhiều!” Giao tiếp là điều phải làm, về sau cô và Lí thư ký sẽ chạm mặt nhau nhiều!

“Nào có, Đồ tiểu thư quá khách khí rồi.” Lí thư ký cười nhận lấy quà, ấn tượng với Đồ Kiều Kiều vô cùng tốt, người ta là mỹ nữ rồi thì thôi, đã vậy còn là một mỹ nữ vô cùng lễ phép, khiến cho người khác càng thêm nhiệt tình theo bản năng, “Trợ lý đang chờ cô trong văn phòng.”

“Tốt, cảm ơn cô.” Đồ Kiều Kiều gật đầu mỉm cười, biết bước ngoại giao đầu tiên của mình đã thành công, chỉ còn lại trợ lý ở bên trong.

Quan hệ tốt, sau này mới có thể hợp tác thuận lợi! Lí thư ký nhấn nút gọi, “Trợ lý, Đồ tiểu thư đã đến.”

“Ừ, mời cô ấy vào.” Một giọng nói trầm truyền ra từ điện thoại. Lí thư ký tới cửa, gõ vài cái, cửa mở ra, nghiêng người nhìn Đồ Kiều Kiều mỉm cười: “Đồ tiểu thư, mời vào.”

“Cảm ơn.” Đồ Kiều Kiều gật đầu mỉm cười, đi vào văn phòng, chỉ thấy một người đàn ông ngồi sau bàn làm việc, màn hình máy tính che mất khuôn mặt người đàn ông, cô chỉ nghe thấy tiếng gõ bàn phím vang lên sau màn hình.

“Chào Đan tiên sinh, tôi là trưởng trấn trấn Hoa Đào.” Cô dịu dàng mở miệng, nghe thấy tiếng gõ bàn phím dừng lại, khuôn mặt người đàn ông lập tức lộ ra sau màn hình.

Cô hơi hơi sững sốt, vì tướng mạo trẻ tuổi của người đàn ông. Cô vốn tưởng rằng đối phương ít nhất cũng là người trung niên bốn mươi, năm mươi tuổi, nhưng người đàn ông trước mắt nhiều lắm cũng chỉ ba mươi mà thôi.

Hơn nữa..... Bề ngoài cũng không tệ lắm, chính xác mà nói, cấp bậc “không tệ” này xem ra là thượng đẳng. Anh có mái tóc ngắn thư sinh, là kiểu tóc chỉ cần phất nhẹ là có thể lộ ra khuôn mặt đẹp, ngũ quan trẻ đẹp lịch sự dễ nhìn, nhưng mà có hơi đứng đắn nghiêm cẩn, khi nhìn thấy cô, người đàn ông đó nhú mày cực nhẹ.

Ừ..... Xem ra là một người đàn ông nghiêm túc.

Lúc Đồ Kiều Kiều đánh giá anh, Đan Thiên Tề cũng cẩn thận đánh giá người phụ nữ trước mặt, đẹp không tỳ vết. Cô gái trước mặt rất đẹp, chính xác mà nói, tuy rằng anh gặp qua nhiều mỹ nữ, nhưng mà người trước mắt này có thể xem là cực phẩm.

Anh vốn tưởng trưởng trấn là người trung niên bốn mươi, năm mươi tuổi, không ngờ lại là một mỹ nữ dịu dàng, nhìn cô hẳn là chưa đến ba mươi tuổi, lại nhìn cách cô ăn mặc

Ấu phục bó sát, bờ vai trắng nõn như sữa, hơi lộ ra rãnh ngực..... Cô giống như món kem vani ngon miệng, chẳng qua là, người bị hòa tan nhất định sẽ bị phục dưới váy của cô.

Cách ăn mặc này rất đẹp, nhưng lại không phù hợp với hoàn cảnh. Hôm nay tới để ký hợp đồng, không phải là hẹn hò cùng bạn trai, ăn mặc thành công chúa như vậy để làm gì?

Lại nhìn nụ cười ngọt ngào không tỳ vết kia, đôi mắt đơn thuần một chút chỉ số thông minh cũng không có. Sắc mặt Đan Thiên Tề hơi trầm xuống, trực giác cho thấy mỹ nhân trước mắt này chẳng qua chỉ là một bao cỏ (người ngu ngốc).

“Chào Đồ tiểu thư.” Anh đứng dậy, bước ra khỏi bàn làm việc.

“Xin chào.” Đồ Kiều Kiều lộ ra ánh mắt thương thức, không ngờ người đàn ông này trời sinh đúng là cái giá áo, có lẽ cao 185, tây trang mặc lên người anh nhìn rất đẹp.

Ánh mắt của cô làm cho Đan Thiên Tề hơi hơi nhú mày, ánh mắt càng lộ ra tia xa lánh, nhưng vẫn giữ phép vờ tay đến trước mặt cô. Đồ Kiều Kiều cũng vờ tay nắm chặt tay anh, thu hết sắc mặt người đàn ông này vào trong đáy mắt, cô là người nhìn sắc mặt đoán suy nghĩ, cũng đoán được người đàn ông này bây giờ đang nghĩ gì.

Xem ra, anh ta đã coi cô là một cô gái có diện mạo không có đầu óc.

Đối với loại hiểu lầm này, Đồ Kiều Kiều đã sớm quen, cũng không để ý, dù sao chuyện này đối với cô chỉ có lợi chứ không có hại, như vậy thì lúc bàn điều kiện trong hợp đồng cô mới có thể giả heo ăn hổ, cô rất hiểu câu “Người tài về ngoài đàn độn” này.

Bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương trắng mịn giống đậu hủ, Đan Thiên Tề hơi hơi dao động, phát hiện móng tay của cô được chăm sóc cẩn thận, hơn nữa cũng không vẽ hoa vẽ lá như trào lưu bây giờ.

Anh hơi kinh ngạc, anh nghĩ một tiểu thư như cô phải sơn móng tay vẽ hoa vẽ lá. Ít nhất, theo kinh nghiệm của anh là thế.

Tiếng gõ cửa làm cho anh hoàn hồn, anh không dấu vết buông tay ra, Lí thư ký bưng trà tiến vào, đặt lên bàn, lại không tiếng động lui rang ngoài.

“Mời ngồi.” Đan Thiên Tề vươn tay chỉ ghế sofa mời Đồ Kiều Kiều rồi lập tức đến bàn làm việc cầm hợp đồng, đến một cái ghế sofa đối diện ngồi xuống. “Đồ tiểu thư, đây là hợp đồng, không có vấn đề gì thì chúng ta có thể ký kết luôn.” Anh đưa hợp đồng cho cô.

Lần hợp tác này tuy rằng do CEO cản cản, nhưng mà người phụ trách khu nghỉ mát là anh, kế hoạch, tiến trình thi công, mọi hạng mục đều do anh giám sát chỉ huy. Mà ngay từ đầu, anh đã ủng hộ lần hợp tác này.

Trần nhỏ Hoa Đào cũng là một đối tượng làm ăn tốt. Trần nhỏ này tuy hẻo lánh, nhưng mà quan cảnh rất được, gần đây phát triển cũng nhận được nhiều lời khen ngợi. Anh đánh giá lần hợp tác này khá cao, ngay từ đầu đã thảo luận qua với CEO, nhưng anh ta lại không đồng ý.

Không ngờ sau khi khu nghỉ mát được khởi công, CEO lại lệnh cho anh nhất định phải hợp tác với Trần nhỏ Hoa Đào. Về phần nguyên nhân, anh cũng đoán được đại khái.

Tin đồn về cấp trên thời gian trước cũng hot một thời, cho dù anh không có hứng thú với mấy tin đồn, nhưng thân là trợ lý của CEO, anh cũng nghe ít nhiều một số chuyện.

Nghe nói vị hôn thê của CEO là người của Trần nhỏ Hoa Đào, nghĩ cũng biết đây là yêu cầu của phu nhân tương lai CEO. Nhưng mà làm việc cùng nhau lâu như vậy, anh không ngờ CEO từ trước tới nay luôn công tư phân minh lại làm một việc ảnh hưởng đến công việc như vậy, điều này làm cho anh rất bất ngờ. Nhưng mà cũng không liên quan gì đến anh, trách nhiệm của anh là điều hành khu nghỉ mát quy hoạch tốt, anh mới có thể yên tâm giao cho cấp dưới, về tổng công ty.

Đan Thiên Tề nhìn đồng hồ trong tay, đã qua 10 phút, anh lạnh nhạt mở miệng: “Đồ tiểu thư, hợp đồng không có vấn đề gì chứ?” Cô đã lãng phí 10 phút của anh, chỉ có mấy tờ giấy mà thôi, có cần đọc lâu như vậy hay không? Hay là vị tiểu thư này đọc không hiểu?

Tuy rằng ngữ khí của Đan Thiên Tề rất khách khí, nhưng Đồ Kiều Kiều vẫn nghe ra trong giọng nói của anh không có kiên nhẫn.

Cũng đúng, cô lật qua lật lại cũng 10 phút rồi, đang chờ anh mở miệng đây!

Cô cười khanh khách ngẩng đầu nhìn anh cười, “Đan tiên sinh, hợp đồng không có vấn đề gì, chẳng qua.....”
Vẻ mặt của cô có chút khó xử.

“Có chuyện gì sao?” Mặt Đan Thiên Tề không đổi sắc, không vì vẻ mặt khó xử của người đẹp mà mềm lòng.

“Điều thứ năm của hợp đồng, muốn trấn của chúng tôi cung cấp xe miễn phí chở khách, xin hỏi xe chở khách có thể dùng xe vận tải nhỏ thay thế.....”

Nói còn chưa xong, Đan Thiên Tề lập tức mở miệng.

“Đương nhiên không được.” Xe vận tải nhỏ? Cô tưởng đang chở hàng hóa sao? Đó đều là khách nha. “Đồ tiểu thư, chúng ta đều làm kinh doanh, tôi tin cô cũng biết đạo lý khách là thượng đế, làm sao có thể để họ ngồi xe vận tải nhỏ?”

“Điều này tôi biết, nhưng mà.....” Cắn môi, vẻ mặt Đồ Kiều Kiều rất khó xử, “Trấn chúng tôi chỉ có xe vận tải nhỏ, cũng không thể để cho khách ngồi xe bò, đúng không? Vậy thì đi đến tối cũng không đến được trấn.....” Giọng nói của cô càng lúc càng nhỏ.

Xe bò? Đan Thiên Tề nhắm mắt, giọng nói vẫn rất bình tĩnh. “Trấn của cô không thể bỏ kinh phí để mua xe sao?”

“Thực xin lỗi.....” Đồ Kiều Kiều gục đầu xuống, hai tay nhỏ bé dường như bối rối vịn vẹo. “Trấn chúng tôi thật sự không có nổi khoảng kinh phí này.....” Giọng nói giống như sắp khóc.

Đan Thiên Tề trừng mắt nhìn gáy của cô, cô gái này không phải định khóc cho anh xem chứ? Anh lại nhắm mắt, “Được, tôi biết rồi.”

Anh cầm lấy hợp đồng trên tay cô, cầm bút máy soạt soạt sửa trên giấy. “Xe chở khách sẽ do bên chúng tôi cung cấp.....”

“Thật sao?” Đồ Kiều Kiều vui vẻ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, vẻ mặt vui mừng. “Đan tiên sinh, thật sự cảm ơn anh, nếu anh muốn thì lái xe sẽ do trấn chúng tôi đảm nhiệm, bọn họ rất quen đi đường núi.” Chiếm tiện nghi đương nhiên phải cho kẻ, đạo lý này cô rất hiểu.

Hơn nữa người trong trấn lái xe, trên đường cũng có thể giới thiệu đặc sản nổi tiếng của trấn để du khách mua về làm quà, người trong trấn liền có tiền tiêu a!

“Ừ, vậy lái xe liền phiên Đồ tiểu thư.” Đan Thiên Tề gật đầu, đem bản hợp đồng đã được sửa chữa cho cô. “Còn vấn đề gì không?”

“Hết rồi.” Đồ Kiều Kiều cười rất ngọt, đầu óc lại đảo quanh nội dung của bản hợp đồng, đại khái cũng không có vấn đề gì, lợi nhuận hai bên cô cũng có thể chấp nhận, “Đúng rồi, Đan tiên sinh, không biết khách sạn của anh đã tìm được nơi cung cấp hoa lâu dài chưa? Nếu chưa có, không biết anh có muốn hợp tác với cửa hàng bán hoa của trấn chúng tôi hay không? Chỗ chúng tôi vừa gần, hơn nữa hoa của cửa hàng bán hoa trấn chúng tôi cũng rất tốt.”

Đan Thiên Tề suy tư, đề nghị của cô không sai, mặc dù có khảo sát qua mấy cửa hàng bán hoa danh tiếng nhưng họ đều ở xa, trấn Hoa Đào quả thật gần khu nghỉ mát nhất.

Thấy vẻ mặt của anh, Đồ Kiều Kiều cười càng ngọt. “Hơn nữa cửa hàng bán hoa chúng tôi cũng có thể chiết khấu cho khách sạn, để cảm ơn các anh đã cung cấp xe miễn phí.”

“Hả?” Đan Thiên Tề nhíu mày, tuy rằng phần tiền mua hoa chỉ rất nhỏ, nhưng mà mua lâu tích lũy lại cũng không nhỏ, nếu có thể giảm bớt một phần cũng không sai. “Không biết Đồ tiểu thư muốn chiết khấu bao nhiêu?”

Không ngờ anh lại mở miệng hỏi chiết khấu, nụ cười trên mặt Đồ Kiều Kiều không thay đổi, trong đầu lại bắt đầu tính toán, phải thế nào mới có thể làm anh ta vừa lòng, mà cô cũng không bị thiệt?

“Chín phần.....”

“Tám phần.” Đan Thiên Tề trực tiếp mở miệng, có lẽ nhìn cô. “Như thế nào?”

Anh đã quyết định còn hỏi tôi? Đồ Kiều Kiều trả lời trong bụng, trên mặt vẫn là nụ cười, “Tám phần à.....” Ừ, vẫn có thể kiếm được lời, tuy rằng cũng không nhiều, nhưng mà về lâu dài cũng được khối tiền.

“Tốt, vậy tám phần.” Cô cười thật ngọt, như hoàn toàn không có khái niệm tiền tài.

“Tốt lắm, vậy chúng ta ký luôn hợp đồng cung cấp hoa đi!” Đan Thiên Tề vừa lòng gật đầu, cầm điện thoại thông báo cho thư ký chuẩn bị hợp đồng.

“Phiên cô chờ một chút.” Buông điện thoại, anh lạnh nhạt mở miệng, lập tức ngồi vào bàn làm việc, “Ngại quá, tôi làm việc một chút.” Anh cũng không muốn lãng phí thời gian mất to trống mắt nhỏ với cô.

Đồ Kiều Kiều cũng không để ý, nâng tách trà lên uống một ngụm. Vị trí cô ngồi vừa vặn có thể nhìn thấy anh. Thấy anh nghiêm túc gõ máy, đọc văn kiện, mày đẹp nhin không được nhíu nhíu.

Một đại mỹ nhân như cô ngồi ở đây, anh còn làm như không thấy? Trường hợp này vẫn là lần đầu tiên cô gặp phải.

Người đàn ông không thèm quan tâm cô như vậy, anh là người đầu tiên.

Đồ Kiều Kiều không khỏi cảm thấy thú vị, đôi mắt đẹp tò mò theo dõi anh. Đan Thiên Tề này bề ngoài thật sự không tồi! Tuy rằng đã gặp người còn đẹp hơn anh, nhưng mà nói thế nào nhỉ, vẫn cảm thấy anh có một loại hương vị đặc biệt. Nghĩ tới thái độ của anh đối với cô vừa rồi, cô càng cảm thấy thú vị. Bình thường, cho dù đàn ông cảm thấy cô là ba cô, cô vẫn tự tin với diện mạo của mình. Đàn ông mà, đàn bà nào lớn hay nhỏ cũng không quan trọng, bề ngoài đẹp là được! Bởi vậy thái độ của bọn họ vẫn rất tích cực, không dịu dàng hỏi thăm thì thái độ cũng dịu dàng.

Chỉ có Đan Thiên Tề, từ đầu tới đuôi thái độ vẫn luôn khách khí xấc xược với cô, hơn nữa dù khi nào thường cô nhưng vẫn duy trì lễ độ, nếu không phải năng lực nhìn mặt đoán ý của cô không tồi, thì đúng là sẽ xem nhẹ thái độ không kiên nhẫn của anh đối với cô.

Nếu là lát mềm buộc chặt..... Đầu ngón tay vuốt chén trà, cô ngắm vẻ mặt nghiêm túc của Đan Thiên Tề, có thể khẳng định người đàn ông này không ranh để đùa như vậy.

Nhìn anh, ngay cả ở chính văn phòng của mình cũng ăn mặc chỉnh tề như vậy, tuy rằng áo khoác được cởi, nhưng áo sơ mi vẫn thẳng, ngay cả vai áo cũng thẳng, nút áo được cài đoàng hoàng, caravat cũng vẫn thắt trên cổ, một chút lộn xộn cũng không có, có thể thấy anh phiền phức bao nhiêu.

Cô nghĩ người đàn ông này nhất định rất nghiêm túc, khi nào làm chuyện gì cũng đều nhớ rõ ràng, không chấp nhận có một chút sai sót nào. Cho nên lát mềm buộc chặt, loại kỹ xảo này anh tuyệt đối không chơi, không phải sẽ không, mà là không cần phải lãng phí thời gian làm chuyện nhàm chán này.

Thích thì làm, không cần sẽ không làm, anh nhất định đem tất cả mọi chuyện lên kế hoạch thật sự hoàn mỹ.

Nói tóm lại, người đàn ông như vậy thực không thú vị, tuyệt đối không thích hợp làm tình nhân, nhưng mà nếu làm chồng thì.....

Ánh mắt Đồ Kiều Kiều nhất thời lờ lờ tỏa sáng.

“Đồ tiểu thư, xin hỏi có việc gì sao?” Bị người đánh giá lâu như vậy, Đan Thiên Tề cho dù xem như không thấy, cũng rất khó mà chịu đựng được. Lí thư ký đang là cái gì vậy? Một bản hợp đồng cũng làm lâu như thế!

Đan Thiên Tề ngẩng đầu khỏi văn kiện, lạnh nhạt nhìn về phía người đẹp ngồi trên sofa. Cô bưng tách trà, đôi chân thon dài bắt chéo. Anh nhìn thấy trên mắt cá chân phải của cô có một cái lắc bạc, ngón chân xinh đẹp được chăm sóc cẩn thận sơn màu hồng nhạt, càng làm tăng vẻ trắng nõn mê người của bàn chân xinh đẹp.

Anh là đàn ông, người đẹp như vậy đương nhiên sẽ thưởng thức, nhưng mà xin miễn cho kẻ bất tài, thân là trợ lý CEO tập đoàn T-K, anh gặp nhiều người đẹp như Đồ Kiều Kiều vậy, đương nhiên cũng thưởng thức qua về kiều căng tùy hứng của các cô, đẹp thì có đẹp, nhưng cá tính làm cho người ta không dám lĩnh giáo.

Mà vị Đồ Kiều Kiều này, ngay ấn tượng vừa rồi, anh nghi cô có được vị trí trưởng trấn này cũng là dựa vào diện mạo mà có. Anh chán ghét những cô gái tùy hứng kiều căng, nhưng mà cũng không có hứng thú với loại bình hoa ngốc ngếch. Lại nói, trên tay anh có một đồng công việc, với anh mà nói, nhìn người đẹp không bằng bắt tay vào xử lý công việc, dù sao về trước không có ý nghĩa, về sau mới có thể kiếm tiền. Đồ Kiều Kiều chớp chớp đôi mắt đẹp, lông mi cao vút vừa dày vừa dài, rất xinh đẹp. Cô đưa tay đặt chén trà xuống, đứng dậy đi đến trước bàn làm việc, hơi cúi người, rãnh ngực vì động tác của cô càng mở rộng. Cô nhìn anh cười mê người.

Đan Thiên Tề cũng không bị dụ hoặc, sắc mặt vẫn lạnh nhạt, chẳng quan tâm lại hơi hơi nhú, ánh mắt không tự chủ được quét qua bộ ngực sữa mê người, cô gái này muốn làm gì?

“Đan tiên sinh.” Hai tay chống cằm, Đồ Kiều Kiều tuyệt không để ý cảnh xuân mê người bị lộ, khuôn mặt nhỏ nhắn cười càng ngọt. “Anh có vợ chưa?”

Hả? Đan Thiên Tề trừng mắt nhìn cô.

“Muốn cùng tôi qua lại lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết hay không?” Cô nháy mắt với anh, cười càng mê người.

Mà biểu tình của Đan Thiên Tề lại mất đi vẻ lạnh nhạt hiem thấy, kinh ngạc nhìn cô.

Cô gái này có bệnh sao?

2. Chương 2

Chương 2

Muốn cùng cô qua lại lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết hay không? Đương nhiên không! Cô gái này có bệnh sao? Sao có thể đưa ra yêu cầu như vậy với một người mới gặp mặt lần đầu? Đan Thiên Tề tuy biết điều kiện của mình không tệ, nhưng mà cũng không tốt đến mức có thể để một người đẹp như vậy mở miệng cầu hôn?

Lại nói, Đồ Kiều Kiều không phải là chén trà anh muốn uống, thưởng thức mỹ nữ có thể, qua lại cũng có thể, nhưng anh không thấy cô thích hợp để lấy về nhà làm vợ.

Càng nói là trước mắt anh chưa tính kế hôn. Kinh ngạc xong, Đan Thiên Tề lập tức khôi phục bình tĩnh, không cần suy nghĩ, đang định mở miệng từ chối thì thư ký lại vừa vặn gõ cửa tiến vào.

Mà vị Đồ tiểu thư kia căn bản không cho anh có cơ hội mở miệng, lấy bản hợp đồng trong tay thư ký, không đến mười giây, cô lập tức cầm bút ký tên lên hợp đồng, sau đó đặt xuống bàn của anh. Khuôn mặt xinh đẹp nhìn anh cười duyên ngọt ngào: “Hai bản hợp đồng không có vấn đề gì, tôi có việc đi trước.” Nói xong, cô rất tự nhiên cầm lấy tay trái của anh, nhìn đồng hồ trên tay anh. “Ừ..... Anh sáu giờ tan làm đúng không?”

Theo cô đoán, cỡ sáu giờ không sai biệt lắm, mà theo như cô biết thì vị tiên sinh nghiêm cẩn đơn độc này tuyệt đối là loại người tan làm đúng giờ.

“Sáu giờ tôi tới đón anh, tôi biết một nhà hàng nấu ăn rất ngon, cùng nhau ăn bữa tối nha.” Cô nháy mắt với anh, trước khi đi, còn tặng thêm cái hôn gió: “Bye bye..... Buổi tối gặp lại!”

Trước sau không đến 5 phút, cô gái kia cứ như vậy quyết định tất cả, căn bản không cho anh cơ hội mở miệng từ chối. Đan Thiên Tề lại kinh ngạc.

Anh nhìn cửa đã được đóng, lại chậm rãi nhìn bản hợp đồng trên bàn. Anh nhớ rõ bản hợp đồng lúc này cô xem tới 10 phút, mà bản hợp đồng mua hoa này ngay cả mười giây cũng chưa tới, là sao? 10 phút kia là đùa giỡn anh sao?

Còn thái độ của cô, Đan Thiên Tề nhíu mày nhớ lại, từ khi vào cửa, nụ cười trên mặt cô chưa từng biến mất, giọng nói luôn mềm nhẹ ngọt ngào, giống như viên kẹo đường, mở miệng đều là những lời nói mà như không hiểu chuyện, nhưng mà.....

Anh mở hợp đồng, nhìn điều kiện thứ năm bị anh sửa lại. Lúc ấy anh không nghĩ nhiều lắm, trực tiếp đánh giá điều kiện cung cấp xe này không ảnh hưởng lớn đến tập đoàn. Anh cũng không có hứng thú bỏ thời gian để xem xét kỹ chuyện này, lập tức đồng ý hủy bỏ điều kiện trả Hoa Đào cung cấp xe khách. Còn hợp đồng mua hoa, cũng là cô mở miệng hỏi trước..... Còn nhìn có vẻ chuyện gì cũng không hiểu, nhưng chuyện cô mở miệng yêu cầu, đều dễ dàng đạt được mục đích, chẳng lẽ cô gái kia giả vờ?

Nghĩ vậy, Đan Thiên Tề nhíu mày, dừng nói anh bị đùa giỡn mà không biết chứ?

“Trợ lý.” Lí thư ký gõ cửa tiến vào, lại nhìn thấy cảnh cấp trên luôn luôn làm việc nghiêm cẩn ngăn người khó gặp, hình ảnh thần kỳ này làm cho cô kinh ngạc.

“Hả? Chuyện gì?” Đan Thiên Tề nâng mắt, thần sắc không thay đổi, giống như cái gì cũng chưa xảy ra, thái độ vẫn thông dong bình tĩnh.

Nếu không làm việc với anh một thời gian dài, Lí thư ký nhất định sẽ cảm thấy vừa rồi mình bị ảo giác, nhưng mà thân là cấp dưới tri kỷ, cô thật thức thời làm bộ như không phát hiện.

“Cơm trưa có cần gọi người đem lên cho trợ lý không ạ?”

Cơm trưa? Đan Thiên Tề giật mình, liếc mắt nhìn đồng hồ một cái, kinh ngạc phát hiện mình thế mà ngăn người mất nửa tiếng, mà nửa tiếng này đúng là suy nghĩ về cô gái Đồ Kiều Kiều kia.

Loại chuyện làm lãng phí thời gian này, không phải là chuyện anh sẽ làm!

“Trợ lý?” Thấy anh không nói lời nào, Lí thư ký gọi nhẹ một tiếng.

“Ừ! Phiên cô.” Đan Thiên Tề lập tức trả lời, khuôn mặt anh tuần vẫn lãnh đạm, che giấu sự ngạc nhiên rất khá. Thấy Lí thư ký rời đi, anh nhắm mắt lại.

Nhất định là những lời trước khi rời đi của Đồ Kiều Kiều làm cho anh rất kinh ngạc, mới có thể làm lãng phí thời gian như thế. Mặc kệ Đồ Kiều Kiều có nào hay là gốc gác, đó cũng không phải chuyện của anh.

Hợp đồng không có vấn đề, tập đoàn T-K cũng không có tổn thất gì, như vậy là tốt rồi, không có gì hay để nghiên cứu.

Mở mắt ra, anh nhanh chóng vội vào công việc. Về phần lời nói của Đồ Kiều Kiều, còn có lời mời ăn tối của cô, anh cho đó là việc không đáng lo, trong chớp mắt liền quên hết.

Anh không có hứng thú với mỹ nữ, công việc quan trọng hơn.

Đúng sáu giờ, Đan Thiên Tề khép quyển công văn cuối cùng, chỉnh tề đặt qua một bên, tắt máy tính, đứng dậy mặc áo vét, cầm lấy tập công văn.

Anh có thói quen việc hôm nay hôm nay làm, mọi công việc anh đều giải quyết hết ở công ty, tuyệt không mang về nhà. Mỗi ngày sáu giờ tan làm, tám giờ đi làm, anh cũng không muộn, cũng không lùi lại thời gian tan làm.

Ừ..... Tối nay ăn mỳ được lắm, anh nhớ ở nhà còn mỳ sợi và rau dưa, vừa hay có thể giải quyết một bữa cơm, ngày mai tan làm lại đi siêu thị mua thức ăn tuần tới. Anh không thích ăn thức ăn ngoài, cũng không có ý tưởng nhàm chán đàn ông phải cách xa nhà bếp. Người đàn ông độc thân sống một mình ở bên ngoài, trừ khi anh muốn đói chết, bằng không nấu ăn nhất định phải biết.

Mỗi tuần lễ anh đều đến siêu thị một chuyến, mua thức ăn dùng trong một tuần, trừ bữa cơm trưa, buổi sáng, bữa tối anh đều tự mình chuẩn bị. Anh sẽ không ngược đãi dạ dày của mình, mỳ ăn liền và thức ăn nhanh chưa bao giờ nằm trong thực đơn của anh. Anh thích mua đồ tươi, hạn sử dụng tốt, mình ăn vừa tốt vừa ngon.

Đi ra khỏi văn phòng, Lí thư ký đã tan làm, bước chân ổn định tiếp tục đi về phía trước, anh ấn thang máy, chờ thang máy đi lên.

“Đình!”

Cửa thang máy mở ra, khuôn mặt tuần tú không chút thay đổi của anh lập tức nổi lên dao động, mày rậm hơi nhú lại.

“Hi! Tan làm?” Trong thang máy, Đồ Kiều Kiều cười ngọt ngào, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm anh, đánh giá vẻ mặt của anh. Đừng nói người đàn ông này đã quên hẹn ăn tối với cô rồi nha?

Anh đã quên, đúng vậy! Mặt Đan Thiên Tề không chút thay đổi, nhìn thấy cô, anh mới nhớ tới lời nói trước lúc cô rời khỏi. Cô gái này làm thật sao?

Khác lúc sáng, bây giờ cô mặc một cái váy màu đào hồng nhạt, một cái áo khoác ngắn màu trắng vắt trên tay, mái tóc xoã tung dùng một cái kẹp hình hoa sơn trà kẹp lại. Dưới chân là đôi giày cao gót màu hồng nhạt cân xứng. Cô cả người màu hồng, màu hồng xinh đẹp, so với vẻ diễm lệ lúc sáng lại là một vẻ phong tình khác, nhưng vẫn làm cho người ta kinh ngạc.

Người đẹp thôi! Ai không thích nhìn, nhưng cho dù cảm thấy kinh ngạc, vẻ mặt Đan Thiên Tề vẫn lạnh nhạt. Khuôn mặt anh tuần không có chút tươi cười, cũng không tính mở miệng nói chuyện.

Thấy anh không nói lời nào, Đồ Kiều Kiều nhẹ nhàng nhượng mày, không ngại chủ động.

“Đi thôi, tôi mang anh đến nhà hàng này nấu ăn ngon lắm.” Nhấn nút thang máy, không nhìn về lạnh lùng của anh, cô cười chờ anh tiến vào.

Thấy cô cười đến ngọt, vẻ lạnh lùng của anh hoàn toàn không ảnh hưởng được cô, Đan Thiên Tề rất cục mớ môi mỏng. “Đồ tiểu thư.....”

“Kiều Kiều.”

“Hả?” Anh sửng sốt.

Đồ Kiều Kiều tặng anh một nụ cười ngọt đến tận xương. “Anh có thể gọi tôi là Kiều Kiều.” Cô cho phép anh gọi cô như vậy, loại vinh hạnh này không phải ai cũng có.

Đan Thiên Tề nhìn cô, khuôn mặt anh tuần lạnh lùng hơn. “Đồ tiểu thư.” Anh không quen gọi tên cô thân mật như vậy. “Cô.....”

“Anh không vào sao?”

Lại bị ngắt lời, Đan Thiên Tề âm thầm thở sâu, “Thật xin lỗi, buổi tối tôi có việc.” Nói xong, anh bước đi, quyết định vào một thang máy khác.

Anh nhìn đồng hồ trong tay, thế mà lại lãng phí 5 phút. Nếu không có Đồ Kiều Kiều, bây giờ anh đã sớm lên đường về nhà.

“Anh bận chuyện gì?” Đồ Kiều Kiều đi sau anh, tươi cười trên mặt một chút cũng không thay đổi, cũng không để ý lại sang một thang máy khác.

Đan Thiên Tề không muốn để ý cô, cửa thang máy mở ra, anh đi vào. Cô gái phía sau cũng bước vào theo, “Cô.....”

“Cùng tầng với anh, cảm ơn.” Cô nghiêng mặt tặng anh một nụ cười.

Đan Thiên Tề lại hít sâu, quyết định giải thích: “Đồ tiểu thư, tôi không tính dùng bữa tối với cô, cũng không tính qua lại lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết với cô.....”

“Anh có bạn gái rồi à?” Chớp mắt đẹp, Đồ Kiều Kiều cười khanh khách hỏi.

“Không có, nhưng mà.....”

“Tôi không đẹp sao?” Cô hỏi lại.

“Đồ tiểu thư.....”

“Anh ghét tôi sao?”

Đủ!

“Đồ tiểu thư! Cô có thể đừng ngắt lời tôi nữa không?” Đan Thiên Tề không kiên nhẫn, tiếng nói trầm thấp có một tia tức giận.

“À, thực xin lỗi.” A a, Đan tiên sinh rất cuộc tức giận! Đồ Kiều Kiều cười thầm trong lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn bày ra vẻ vô tội, “Mời anh nói.”

Phát hiện mình nổi giận, thần sắc Đan Thiên Tề lạnh lùng hơn. Khuôn mặt kia có vẻ vô tội, nhưng anh vẫn bắt gặp tia thực hiện được ý đồ lướt nhanh trong mắt cô.

Mây tuấn hơi hơi nhíu lại, vừa rồi cô luôn ngắt lời anh là cố ý sao? Chính là muốn chọc giận anh? Hay là muốn xem anh sẽ có phản ứng gì?

Mà anh quả thật như cô mong muốn, nổi giận..... Loại cảm giác bị người gài bẫy này thật là tệ!

Tốt lắm, cô đã tự tin như vậy nghĩa là tất cả mọi chuyện đều theo kế hoạch của cô?

Ấn thang máy xuống, Đan Thiên Tề dựa vào tường, con ngươi đen sâu thẳm nhìn chằm chằm cô. “Đồ tiểu thư, thực xin lỗi, tôi không có khả năng qua lại với cô.....” Anh dừng một chút, thấy cô vẫn tươi cười, giống như sự từ chối của anh một chút cũng không ngoài ý muốn của cô, tốt lắm. “Nhưng mà đêm nay tôi có thể cùng dùng cơm với cô.”

“Hả?” Đồ Kiều Kiều kinh ngạc, cô còn tưởng Đan Thiên Tề sẽ cố gắng từ chối dùng bữa tối với cô. Cô đã nghĩ cách để ứng phó rồi, không ngờ anh thế mà lại đồng ý.

Tuy rằng kinh ngạc, nhưng mà anh dứt khoát đồng ý cũng giảm bớt phiền phức cho cô, ha ha..... Cô cũng không tin thực sự có người đàn ông có thể kháng cự mị lực của cô! Về phần anh từ chối qua lại, cô tự động xem nhẹ, dù sao đó không phải điều quan trọng.

Cô có tự tin, sớm hay muộn thì cô cũng sẽ làm Đan Thiên Tề thu lại câu nói kia.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười càng ngọt, Đồ Kiều Kiều chớp mắt đẹp, đang chuẩn bị mở miệng.

“Nhưng mà.....” Đan Thiên Tề còn có phần ngoại lệ: “Không đi tới nhà hàng cô nói.”

“Hửm?”

“Hôm nay đột nhiên tôi muốn dạo chợ đêm, cũng lâu rồi chưa ăn quán ven đường.” Trên cơ bản, anh rất ít ăn quán ven đường.

“A?” Chợ đêm?

Đan Thiên Tề thản nhiên liếc qua đôi giày cao gót trên chân cô một cái. Đỉnh một tiếng, cửa thang máy mở ra, anh đề nút lại, môi mỏng lần đầu tiên gợi lên tươi cười. “Đồ tiểu thư, nếu cô không muốn, cuộc hẹn này có thể hủy bỏ cũng không sao.”

Lần đầu tiên thấy anh cười, khuôn mặt tuấn tú vì tươi cười mà trở nên mê người, nụ cười duyên trên mặt Đờ Kiều Kiều hơi hơi cương cứng.

Cô biết đôi giày cao gót mình đang mang tuyệt đối không thích hợp để dạo chợ đêm. Cô tin người đàn ông trước mặt cũng biết. Một người đàn ông bình thường sẽ không hẹn cô bạn gái xinh đẹp mê người đi dạo chợ đêm, lại càng không mang bạn gái đi ăn quán ven đường.

Nhưng người đàn ông trước mắt này sẽ!

Cô nhìn anh, không xem nhẹ tia khiêu khích trong mắt anh, nó rõ ràng nói cho cô biết anh cố ý, cô khó chịu thì có thể từ chối, anh không sao cả.

Tốt lắm! Đờ Kiều Kiều ưỡn thẳng lưng, nâng giày cao gót bước ra khỏi thang máy trước, quay đầu nhìn anh tươi cười.

Khó chịu thì sao, cô vẫn duy trì bốn mươi lăm độ, cho anh một nụ cười có góc độ đẹp nhất.

“Đi thôi, đi dạo chợ đêm.”

Có lẽ ngày mai là cuối tuần, thứ sáu, chợ đêm đặc biệt nhiều người. Đờ Kiều Kiều ưỡn thẳng lưng, tao nhã đi trong dòng người chật chội. Người đàn ông phía trước đi cực nhanh, hoàn toàn không đợi cô, mà cô đi đôi giày cao gót ba phân này, không có khả năng chạy, cũng không có khả năng đi nhanh. Cô nheo mắt, nhìn bóng dáng người đàn ông đó.

Hai người đi nửa tiếng rồi, anh ta còn chưa tìm ra quán ăn nào, mà chân của cô đã bắt đầu nhói đau.

Cô biết anh cố ý, xét theo cá tính của cô, cô sớm nên đá loại đàn ông này. Cô không thiếu đàn ông! Ở trong thang máy cô vốn có thể quay mặt bước đi, cao ngạo lại rất mê người, chứ không phải như bây giờ, chịu đựng chân đau liệu mạng đi theo sau anh ta. Lúc ấy cô phát điên cái gì, tại sao lại đồng ý đi dạo chợ đêm?

À, đúng rồi, là ánh mắt của anh, cái loại khiêu khích này, một bộ anh ta không sao cả, dù sao người chịu thiệt không phải là anh. Làm cho tính kiêu ngạo của phụ nữ trong cô nổi lên, không kịp nghĩ đã đồng ý đến chợ đêm.

A a..... Thật là thất thủ một lần thiên cổ hận nha!

Đờ Kiều Kiều cắn răng, trên mặt vẫn là nụ cười nhẹ nhưng ánh mắt hoàn toàn không có cười ý, hung tợn trừng mắt nhìn bóng dáng người đàn ông phía trước.

Người này một chút cũng không hiểu ý, mang theo bạn gái còn đi nhanh như vậy, cho dù cố ý cũng thông cảm cho cô một chút được không? Đờ Kiều Kiều nắm chặt túi xách, hít sâu một hơi, chịu đựng chân đau bước nhanh về trước, bắt lấy cánh tay anh.

“Thiên Tề, tôi đói bụng, chúng ta ăn cái này đi!” Nói xong, không để ý anh muốn hay không, trực tiếp kéo anh rẽ vào một quán.

Nếu không ngồi xuống thì chân cô sẽ bị phế!

Đan Thiên Tề nhíu mày nhìn quán cô chọn.

“Ông chủ, hai phần cháo.” Đờ Kiều Kiều mở miệng gọi món ăn, kéo anh ngồi xuống một cái bàn. Ngồi xuống rồi, cô lập tức nhẹ nhàng thở ra, ngẩng đầu cười với anh. “Chào quán này ăn ngon lắm!”

Hừ hừ, anh có dám ăn hay không, có khi cả đời này anh còn chưa ăn qua quán ven đường đâu!

Không có cách, nhìn anh thật sự không giống một người sẽ ăn quán ven đường. Anh có vẻ là người sẽ đến nhà hàng, bằng không chính là tự mình xuống bếp nấu ăn.

Đáng giận nhất là, cũng nửa tiếng, anh vẫn khỏe khoắn bình thường, mà cô vì oi bức mà đổ mồ hôi, chân không đi thẳng được, phát run. Hình tượng xinh đẹp ban đầu dường như đã sụp đổ hoàn toàn.

Đan Thiên Tề không hé răng, ông chủ rất nhanh mang hai phần cháo ra.

“Kiều Kiều! Đã lâu không gặp cháu, đây đây, chào của cháu đây.” Ông chủ cười hớ hớ chào hỏi Đờ Kiều Kiều.

“Sao lại lâu không gặp? Rõ ràng tuần trước cháu mới đến mà.” Đồ Kiều Kiều liếc ông chủ một cái, mặt đẹp tươi cười.

Khó chịu thì sao, cô vẫn phải duy trì hình tượng. Lại nói, cô cũng không có thói quen giận chó đánh mèo.

“Ai da, người ta không phải là nói một ngày không gặp như cách tam thu sao, bác đã nhiều ngày như vậy không gặp được cháu, cũng không biết đã qua bao nhiêu cái tam thu rồi.” Ông chủ nháy mắt không đứng đắn nói cười ái muội với cô.

Đồ Kiều Kiều mặt không đổi sắc, mở đôi đũa được đóng gói, “Bác Phát, bác Phát gái ở sau lưng bác kia!”

“Á, tôi làm việc, ai za! tôi rất bận rất bận đó!” Ông chủ làm như không có việc gì bưng cái khay, về mặt đứng đắn quay vào bếp.

“Hừ! Lão già.” Bác Phát gái cười, quay đầu nhìn về phía Đồ Kiều Kiều. “Kiều Kiều, ăn không đủ thì nói bác lấy thêm nha!”

Bác Phát gái vừa nói, đôi mắt tò mò nhìn Đan Thiên Tề, khó thấy Đồ Kiều Kiều mang theo đàn ông, nhin không được nhiều chuyện, “Kiều Kiều, cậu này là bạn trai của cháu hả?”

“Không phải.” Đồ Kiều Kiều lắc đầu, mặt đẹp nhìn Đan Thiên Tề, “Anh ấy là người được đề cử.”

“A?” Bác Phát gái nghe không hiểu.

“Người được đề cử đầu tiên trong danh sách làm chồng.” Cô cười công bố, vừa lòng nhìn khoe mắt Đan Thiên Tề co giật.

“A?” Bác Phát gái ngậy ngấn cả người, lại nhìn sắc mặt lạnh lùng của Đan Thiên Tề, bà thức thời ho nhẹ một tiếng, “Kiều Kiều, bác đi trước, các cháu cứ từ từ ăn!”

“Bác Phát gái, bác cứ đi làm việc đi, cảm ơn bữa ăn của bác.” Đồ Kiều Kiều cười nói cảm ơn.

“Ai da, cảm ơn cái gì, ăn không đủ nhớ nói bác đó!” Bác Phát gái nói xong liền vội vàng đi tiếp đón khách khác.

Đồ Kiều Kiều chậm rãi gấp miếng măng chua bỏ vào miệng. Thấy anh bất động, lạnh lùng nhìn cô. Cô nhu mày. “Sao không ăn? Chao phải ăn nóng mới ngon! Anh ném thử đi, chao bác Phát rất nổi danh.” Đúng, nổi danh ăn ngon, cũng nổi danh thối.

Mặt đẹp mang theo nụ cười kiêu diễm động lòng người, nhưng mà Đan Thiên Tề lại nhìn ra được cô cố ý, cô nghĩ anh không dám ăn?

Cầm đôi đũa đã được vệ sinh sạch sẽ lên, anh chậm rãi gấp một khối chao, cắn một miếng. “Ừ, hương vị không tệ.” Nói xong, lại gấp một khối khác, vùi đầu ăn.

Đồ Kiều Kiều trừng anh, hy vọng có thể tìm được một tia chán ghét hoặc miễn cưỡng trên mặt anh. Nhưng không có, anh thực bình tĩnh, hơn nữa còn có vẻ thực hưởng thụ. Chà! Vô nghĩa! Cô gấp một khối chao, oán hận cắn một miếng. “Tôi còn nghĩ anh sẽ ghét đấy!” Đáng giận, cô bị chinh đến giờ chân vẫn còn đau, vốn tưởng chao có thể làm cho anh biến sắc mặt, không ngờ lại không thành công.

“Sao nào? Ăn cái này tốt hơn mang giày cao gót đi đường dài, hơn nữa tôi cũng không phải chưa từng ăn qua.” Anh chỉ là rất ít ăn quán ven đường, không có nghĩa là không ăn, trên cơ bản anh cũng không kiêng ăn, cho nên chiêu này của Đồ tiểu thư vô dụng với anh.

Đồ Kiều Kiều nheo mắt, thiếu chút nữa không duy trì được nụ cười trên môi. “Đan tiên sinh, bây giờ anh thừa nhận anh cố ý để tôi mang giày cao gót đi bộ nữa giờ?”

Đan Thiên Tề ăn khối chao cuối cùng, cầm khăn tay xoa xoa miệng. “Tôi làm như vậy, Đồ tiểu thư là người thông minh, hẳn sẽ nhìn ra được ý tôi?”

Anh buông khăn tay, nhìn cô cười lạnh. “Còn có, tuy rằng tôi là người được đề cử đầu tiên trong danh sách làm chồng của cô, nhưng thực đáng tiếc, cô không nằm trong danh sách đề cử làm vợ của tôi.” Anh nói thẳng, lưỡi vòng vo với cô, cô thức thời thì nên dừng tại đây thôi.

Tốt lắm, cô, Đồ Kiều Kiều lần đầu tiên bị từ chối hoàn toàn như vậy! Nhìn nụ cười lạnh trên mặt anh, cô thiếu chút lật bàn ném thẳng vào mặt anh. Đúng, còn kém một chút, cô vẫn lý trí, cố gắng nhịn xuống, người mất mặt là cô. Đồ Kiều Kiều âm thầm cắn răng, nhịn xuống lửa giận hừng hực trong ngực, họ Đan này nghĩ anh ta là ai? Đồ Kiều Kiều cô không phải nhất định muốn anh cho bằng được!

Nhịn xuống lửa giận, cô cực lực duy trì tươi cười trên mặt. “Đan tiên sinh, anh không khách khí với thực nữ như vậy sao?”

Nhìn lửa giận trong mắt cô, Đan Thiên Tề nghĩ có lẽ không nên tiếp tục chọc giận cô nữa, anh sợ cô sẽ lật bàn.

Nhưng nhìn cô rõ ràng cực giận, nhưng nụ cười trên mặt một chút cũng không giảm, làm cho anh nổi lên một tia độc ác hiểm ác. “Đối với thực nữ đương nhiên sẽ không, nhưng đối với người háo sắc cứ quần quít lấy thì không giống.” A a, lời này hơi quá đáng, anh rõ ràng nhìn thấy cô biến sắc.

Háo sắc? Anh ta thể mà dám nói Đồ Kiều Kiều cô là háo sắc!

Cô nghe qua người ta nói cô đẹp, nói cô thông minh, nói cô có năng lực, nói cô họa thủy..... Nhưng tuyệt đối không ai nói cô háo sắc!

Lần đầu tiên, Đồ Kiều Kiều rất cuộc không thể duy trì nụ cười trên mặt. Mặt đẹp trở nên âm trầm, cắn răng trừng anh. Người đàn ông này nếu muốn gây ấn tượng xấu với cô, vậy thì anh đã thật sự thành công. Cái gì người được đề cử làm chồng? Mắt cô bị mù rồi!

“Đan tiên sinh, may mắn cho anh.” Cô ăn khối cháo cuối cùng. “Hả?”

“May mà ở đây có nhiều người.” Buông đĩa xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn anh, nở nụ cười làm cho người ta run da đầu.

“Cho nên tôi sẽ không lật bàn cũng sẽ không đập bàn.” Cô vỗ nhẹ mặt anh, “Nhưng mà, tôi sẽ ghi hận, nhớ kỹ..... Trăm ngàn lần đừng rơi vào tay tôi.”

Đan Thiên Tề nhíu mày, cô nghĩ kiểu uy hiếp trẻ con này sẽ là anh sợ sao?

Cô đương nhiên biết anh không tin, nhưng mà không sao, thời gian còn dài, Đồ Kiều Kiều cô sẽ cho anh biết kết cục khi đắc tội với phụ nữ, nhất là một phụ nữ lòng dạ hẹp hòi!

Cô ngạo nghễ đứng dậy, cười nhẹ với anh, nhưng mà nụ cười kia thật lạnh, thiếu đi ngọt ngào lúc trước, “Đi thôi, có thể phiền anh đưa tôi lên núi không?”

“Đương nhiên.” Chút phong độ ấy anh còn.

Hai người ra khỏi quán, không đi song song với nhau, anh tin lúc này Đồ tiểu thư tuyệt đối không muốn đi cùng anh, Đan Thiên Tề đi lui về sau. Anh nhìn bóng dáng của cô, lưng cô rất thẳng, tư thái đi đường ta nhã mà xinh đẹp, đám người đi đường lướt qua đều không nhìn được dán mắt lên người cô, nhất là đàn ông.

Anh cũng chú ý ban đầu cô còn đi nhanh, rồi sau đó tốc độ đi đường càng lúc càng chậm, anh nhìn chăm chăm đôi giày trên chân cô.

Chú ý tới cô đi rất khó khăn, nhưng vẫn quật cường đi về phía trước, vẫn duy trì tư thái tao nhã, giống như nữ vương cao ngạo, không cầu cứu, cũng không hé răng.

Cô gái này, tính cách quật cường ngoài dự kiến của anh.

Vừa rồi cô không lật bàn khiến cho anh kinh ngạc, anh biết không có cô gái nào có thể bình tĩnh nhận những lời vừa rồi anh nói. Cho dù nhiều người, cũng sẽ chửi ầm lên mới đúng.

Nhưng cô không có, cho dù lạnh mặt, nhưng giọng nói vẫn luôn mềm mại, ngay cả đề cao âm lượng cũng không có. Lúc tỉnh tiền rời khỏi, cô còn cười nói hẹn gặp lại với ông chủ.

Nếu không phải chính mắt anh thấy cô biến sắc, nghe thấy cô uy hiếp, nhất định cũng sẽ nhìn không ra cô gái này đã sớm phát điên.

Đồ Kiều Kiều này khác xa với mỹ nữ trong ấn tượng của anh rất nhiều!

Thấy tốc độ đi của cô càng lúc càng chậm, nhìn đôi giày cao gót của cô, Đan Thiên Tề thở dài. Cứ theo tốc độ này, chỉ sợ nửa đêm anh mới về đến nhà. Lại nói, tuy rằng cố ý chinh cô, nhưng anh cũng không muốn làm chân cô bị thương. Sờ sờ mũi, anh tiến lên phía trước.

Đồ Kiều Kiều dừng lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm người đàn ông che phía trước mắt. “Sao nào?” Chân đau làm cô không có sắc mặt hoà nhã, đối với anh lại càng không.

Đan Thiên Tề không nói chuyện, cởi áo vét, khom người cột vào hông cô.

Động tác của anh làm cho cô sửng sốt, “Anh muốn làm gì?” Đang muốn kéo áo vét của anh xuống, lại thấy anh xoay lưng về phía cô, ngồi xổm xuống.

“Anh.....” Cô thật sự ngốc ra.

“Lên đi, tôi công cô.”

Đồ Kiều Kiều mím môi, cao ngạo trả lời: “Không cần phiền phức, tôi có thể tự mình đi.”

“Đúng, sau đó lãng phí một giờ của tôi.” Thời gian của anh rất quý giá, bởi vì cô, đêm nay anh nhất định không thể giống ngày thường, mười một giờ đi ngủ.

Giúp cô như vậy, anh có thể về nhà trước mười một giờ!

Nghe ra giọng nói của anh không kiên nhẫn, Đồ Kiều Kiều tức giận trừng anh. Hành động của hai người khiến cho người đi đường chú ý, đều dừng lại xem diễn. Đan Thiên Tề chịu không nổi nháy mắt. “Đồ tiểu thư, tính nhẫn nại của tôi có giới hạn.” Anh khó có được tốt bụng, cô tốt nhất nên thức thời.

Đồ Kiều Kiều cắn môi, chân cô quả thật là đau đến mức đi không nổi nữa rồi. Nếu anh muốn công cô, vì sao cô lại từ chối? Có lái xe miễn phí vì sao không cần?

“Là chính anh muốn công tôi, không phải tôi trèo lên lưng của anh.” Nằm úp sấp trên lưng anh, cô không quên ghé vào lỗ tai anh tuyên cáo. Những lời vừa rồi của anh thật sự rất tổn thương lòng tự trọng của phụ nữ.

“Được, là tôi tự nguyện.” Lời nói trẻ con của cô làm anh nhượng bộ. Công cô, không để ý ánh mắt người đi đường, chậm rãi đi về phía trước.

Nghe tiếng anh cười, Đồ Kiều Kiều trừng cái gáy của anh. Cảm giác ảo não, kỳ quái, vì sao cô lại cảm thấy hôm nay cô thua rất thảm? Đáng giận!

Bực mình, cô ôm chặt cổ anh.

“Này! Cô muốn tôi ngẹt thở chết sao?” Đan Thiên Tề nhíu mày, thiếu chút nữa không thể hô hấp.

“Đáng tiếc ở đây có nhiều người.” Cô hừ lạnh, nhưng vẫn thả lỏng tay.

“Tôi biết, chẳng có lời nào là êm tai.” Anh là người rất chính trực.

“Anh.....” Đồ Kiều Kiều trừng anh, rất muốn cắn anh một miếng, cô xoay mặt, không muốn nói chuyện với anh nữa. Cô không hé răng, anh cũng im lặng. Nhưng anh im lặng, cô lại càng bực. Anh không giống những người đàn ông khác, bình thường lúc cô tức giận, những người đàn ông khác đều uốn tòn đồ cô, anh thì không. Hừ! Chẳng vui tí nào!

Cô hừ nhẹ, râu ria dán mặt lên lưng anh.

Cách lớp áo sơ mi, nhiệt độ cơ thể anh truyền tới cô. Người đàn ông này thật kỳ lạ, vừa nói thẳng muốn cô cách xa anh một chút, bây giờ lại đối tốt với cô, biết cô đau chân còn công cô.

Nếu không biết người đàn ông này khinh thường mình, cô thực sự sẽ nghĩ rằng anh đang giả trò lạt mềm buộc chặt.

Người đàn ông kỳ lạ!

Cô lẩm bẩm trong lòng, hô hấp lại nghĩ thấy hơi thở đàn ông thuộc về anh, hỗn hợp với mùi nước hoa thân nhiên, là một loại hương vị trầm ổn. Cô không thể không thừa nhận, hương vị của người đàn ông này rất dễ ngửi.

Nhưng mà tính cách thì.....

Thật – thảm bại!

3. Chương 3

Chương 3

Tiếng chuông báo động vang lên, lần này không phải là cô quán lý anh. Đồ Kiều Kiều cô cũng có tự tôn, với lại cô cũng không thiếu đàn ông, cho dù điều kiện của anh tốt thì đã sao? Điều kiện của cô cũng không thua kém ai. Cô chỉ một năm không có bạn trai, hơn nữa đúng lúc muốn cưới chồng mà thôi, vừa hay, lúc đó lại phát hiện họ Đan kia phù hợp với yêu cầu của cô, cô mới mở miệng theo đuổi anh.

Được cô theo đuổi là vinh hạnh của anh nha! Kết quả, người đàn ông kia từ chối cô thì thôi, còn nói khó nghe như vậy, háo sắc? Hai chữ này chính là vũ nhục Đồ Kiều Kiều cô!

Cái gì mà người được đề cử làm chồng? Khiếp! Mắt cô bị mù rồi sao?

Đêm đó anh đưa cô lên núi, cô liên đá bay anh, ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn thấy anh lần nữa! Với lại cơ hội gặp mặt của hai người cũng cực nhỏ, dường như có thể nói là không có.

Dù sao cũng đã ký xong hợp đồng, cùng lắm chỉ chỉnh sửa một số chi tiết nhỏ, mà mấy chuyện đó đa số đều là cô làm việc với Lý thư ký, hoàn toàn không có cơ hội chạm mặt Đan Thiên Tề. Cô tưởng, hai người sẽ không gặp lại nhau nữa, nghe nói anh bàn giao xong khu nghỉ mát sẽ trở về tổng công ty.

Cô và anh không cùng xuất hiện, cô không muốn gặp lại anh, anh cũng không có hứng thú với cô. Thái độ của anh đã rõ ràng như vậy, nhưng cô lại không cam lòng, cô thừa nhận điều này!

Cô bị từ chối, hơn nữa lại bị từ chối thẳng thừng, hoàn toàn, tuyệt đối.

Loại nhục nhã vô cùng này quả thực là vết nhơ trong cuộc đời cô, mà đối với thủ phạm tạo nên vết nhơ đó, cô vĩnh viễn cũng không muốn gặp lại!

Ai ngờ cô không đi trêu chọc anh ta, anh ta đã tự mình đưa lên cửa?

“Đan tiên sinh, sao anh lại đến trấn nhỏ của chúng tôi? Có chuyện gì sao?” Kiều nhan cười như hoa mê muội lòng người, giọng nói vẫn nhẹ nhàng như thế, nhưng ánh mắt của cô lại không có nửa điểm ý cười, dường như là bắn ra tia sáng lạnh.

Không có việc gì lại tới cửa, nhất định không có chuyện tốt!

Cô cũng không tự kỷ đến nỗi nghĩ Đan Thiên Tề hối hận vì đã từ chối cô, tự mình tới cửa để xin lỗi, mong cô đừng so đo với anh ta!

Loại chuyện này cho dù là trong tiểu thuyết tình yêu lãng mạn cũng sẽ không xảy ra.

“Tìm người, thuận tiện đi kiểm tra lần cuối.” Đan Thiên Tề rút hai tay vào túi quần, hôm nay anh không mặc vét, áo phông làm lộ ra xương quai xanh đẹp đẽ, quần bò màu xanh đậm bao lấy hai chân dài rắn chắc. Bớt đi thành phần tri thức, anh như vậy trông có vẻ trẻ hơn rất nhiều, cũng rất mê người.

“Tìm người? Tìm người nào? Còn có, đi kiểm tra lần cuối là sao?” Đồ Kiều Kiều hơi hơi nhướn mi, không có tâm tình đi thưởng thức bộ dáng khó gặp này của anh.

Trai đẹp cô nhìn không ít, lại không kém anh..... Đúng, cô thừa nhận, vừa rồi khi thấy anh, cô có chút trợn tròn mắt. Nhưng mà chỉ là lập tức mà thôi, người vừa đẹp vừa cao, đương nhiên mặc cái gì cũng dễ nhìn, cògi mà phải kinh ngạc? Cô lập tức tỉnh táo lại.

“Đi kiểm tra lần cuối là ý gì? Trước khi không phải các anh đã chongười đến kiểm tra rồi sao, cũng xác định không có vấn đề, hơn nữa đã ký hợp đồng.....”

“Đúng, hợp đồng đã ký, nhưng mà Đồ tiểu thư hẳn là còn nhớ rõ trênhợp đồng có ghi, nếu là cảnh vật không đủ tiêu chuẩn anh toàn, lúc nàoT-K cũng có quyền hủy hợp đồng.” Đan Thiên Tề dừng một chút, con ngườiđen nhìn về phía cô. “Chắc là cô vẫn có chút ấn tượng, đúng không?”

“Đương nhiên là có.” Đồ Kiều Kiều trừng anh, cảm thấy anh đến đúng là mang theo phiền phức, nhưng người ta nói có tình có lý như vậy, cô cũng không thể nói gì, chỉ có thể miễn cưỡng bày ra khuôn mặt tươi cười.

“Tốt, khu nghỉ mát ngày mai chính thức khánh thành, tất cả phòng đềuđã được khách đặt kín, tôi hẳn là có quyền làm khách của khu nghỉ mát,đền trần nhỏ của cô kiểm tra lần cuối?”

“Ha ha, đương nhiên là có quyền đó.” Đồ Kiều Kiều cười thực giả tạo, dường như không muốn tốn hơi thừa lời, “Không biết Đan tiên sinh muốntìm người nào.....”

“Không phải tìm cô.” Anh trả lời lạnh nhạt, nhìn thấy nụ cười trênmặt cô cương cứng, con người đen hiện lên một chút ý cười. Anh rất tò mò, không biết Đồ tiểu thư có thể nhin được anh bao lâu.

Thật ra thì đến tìm người là thật, kiểm tra lần cuối chỉ là thuậnmiệng nói thôi. Anh vốn không tính làm vậy, nhưng vừa vào trấn đã gặpphải cô. Cô tiểu thư này vừa thấy anh đến thì mảy lập tức nhăn lại, tuyrằng liền chuyển thành nụ cười, nhưng anh vẫn nhìn ra tia chán ghét chợt lóe qua trong mắt cô.

Ừ..... Xem ra tình cảm của Đồ tiểu thư đối với anh đã toàn biến mất,kết quả này là điều anh muốn. Đồ Kiều Kiều đẹp thì đẹp, nhưng anh vôphúc hưởng thụ.

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng không biết tại sao anh lại dừng chân, còn nói dối là “Kiểm tra lần cuối”. Trong lòng nổi lên ý nghĩ ác liệt không nên có, muốn chinh cô gái này.

Điều này không tốt, nhưng anh lại không khổng chế được miệng mình.

Hơn nữa nhìn thấy nụ cười trên mặt cô sắp không duy trì được nữa,trong lòng lại nhin không cười trộm, cảm thấy tâm tình thật là tốt.

Đồ Kiều Kiều cố gắng hít sâu, nụ cười trên mặt đã biến thành dữ tợn,cô âm thầm nghĩ rằng, “Vậy xin hỏi Đan tiên sinh muốn tìm ai?”

Đan Thiên Tề thần nhiên liếc cô một cái.“Tôi có cần nói cho cô biết không?”

“Anh!” Không được, không thể tức giận, cô không thể xem nhẹ người dân trong trấn đang tò mò đứng xem kịch xung quanh, cô phải duy trì hìnhhtượng! Khuôn mặt nhỏ nhắn cố gắng nặn ra nụ cười.“Ha ha a..... Không biếtĐan tiên sinh muốn kiểm tra nơi nào trong trấn?”

Xem xong rồi thì rút đi!

“Kiểm tra dòng suối nhỏ sau trấn của cô trước đi.” Đan Thiên Tề chỉ đại một nơi. “Phiền Đồ tiểu thư dẫn đường.”

“Đương nhiên, đây là chuyện tôi phải làm.” Đáng tiếc nước suối khôngđủ sâu! Đồ Kiều Kiều tức giận nghĩ trong lòng. Dù không muốn, cô vẫnphải ngoan ngoãn dẫn đường.

“Đan tiên sinh, mời đi theo tôi.” Cô dẫn đầu, nâng bước chân.

Đan Thiên Tề nhàn nhã đi bên cạnh cô, lúc hai người đi qua một cửa hàng bán hoa, ông bác chủ quán đột nhiên chào hỏi bọn họ.

“Kiều Kiều à, cậu này là ai vậy?” Vừa hỏi, vừa tò mò đánh giá Đan Thiên Tề, cười rất là ái muội.

“Bác Phúc, bác đừng suy nghĩ lung tung.” Đồ Kiều Kiều liếc ông một cái. “Anh ấy là người phụ trách khu nghỉ mát, cháu dẫn anh ấy đi tham quan trấn nhỏ chúng ta một chút.”

“À à, là vậy à.” Bác Phúc cao thấp ngắm Đan Thiên Tề, một tay kéo Đồ Kiều Kiều sang một bên. “Kiều Kiều à, cậu này nhìn rất được, sao cháu không ra tay đi, không phải rất lâu rồi cháu không có bạn trai sao? Bác nhớ là được một năm rồi đúng không?” Ông đã cố gắng hạ thấp giọng nhất có thể, nhưng trời sinh giọng lớn, dù có hạ thấp giọng thế nào thì tiếng nói vẫn truyền khắp bốn phía.

Đan Thiên Tề đương nhiên cũng nghe được. Anh nhướn mày, thích thú liếc Đồ Kiều Kiều, thấy vẻ mặt xấu hổ của cô, khóe môi nhin không được gợi lên.

Một năm không có bạn trai? Nhìn tư sắc của cô, điều này thật đúng là không thể ngờ được.

Khóe mắt liếc thấy sự chế nhạo trên mặt Đan Thiên Tề, Đồ Kiều Kiều ảo não rên rỉ trong lòng. Bác Phúc không có việc gì để làm hay sao, sao lại lôi chuyện cả năm nay cô không có đàn ông ra mà nói? Như vậy có vẻ vô cùng không có giá trên thị trường nha!

“Bác Phúc, bác đừng nói lung tung!” Kéo tay bác Phúc, Đồ Kiều Kiều nhỏ giọng gắt.

“Bác nào có nói lung tung? Một năm nay cháu không quen bạn trai là sự thật nha!” Ông chưa bao giờ nói dối à!

A..... Đồ Kiều Kiều bất đắc dĩ nhắm mắt lại, một năm không có bạn trai không là vấn đề gì. Vấn đề là cô đã từng theo đuổi Đan Thiên Tề, còn bịt từ chối, bác Phúc lớn tiếng như vậy, không phải đang nói trắng ra là cô có vấn đề sao? Cô căn bản không có vấn đề gì! Đồ Kiều Kiều dường như muốn khóc, “Á! Bác Phúc, bác cứ làm việc đi nhé, cháu mang khách đi tham quan trấn nhỏ một chút.” Càng tiếp tục nói chuyện với bác Phúc, cô nhất định sẽ càng mất mặt.

Ai ngờ bác Phúc còn chưa buông tha cho. “Kiều Kiều, bác nói thật với cháu! Người tốt như vậy đừng bỏ qua, không phải cháu đã thề phải cưới trước ba mươi sao? Chỉ còn hai năm nữa.....”

Ba mươi tuổi? Cưới?

Đan Thiên Tề lại nhướn mày, nghĩ đến điều cô nói, qua lại lấy kén hôn làm điều kiện tiên quyết. À..... thì ra là vậy! Cô sợ không có ai cưới cô sao?

“Đan Thiên Tề, anh làm ơn dời ánh mắt đáng ghét kia ra khỏi người tôi được không.” Đồ Kiều Kiều hung tợn trừng anh, trên mặt đã không còn chút tươi cười nào.

Nhìn cũng biết người đàn ông này đang nghĩ gì, cô mới không sợ già, không sợ gả không được! Chỉ cần cô muốn, đàn ông sẽ xếp hàng để được kết hôn với cô nha.

Không phải ai cũng không tinh mắt giống anh!

“Bác Phúc, cháu còn có việc, lần sau nói chuyện tiếp.” Cô nắm chặt tay Đan Thiên Tề, bước nhanh về phía trước. Cứ ở lại, bác Phúc chắc chắn sẽ nói thêm nhiều chuyện, cô còn mặt mũi nào nữa! Lại nói, những lời bác Phúc vừa nói đã đủ cho cô muốn tự tử.

Đan Thiên Tề cúi đầu nhìn bàn tay bị cô nắm, cũng không vội vã bỏ ra, anh có vẻ có hứng thú với những lời mà ông bác lúc này vừa nói.

“Tôi không ngờ cô lại muốn kết hôn đến mức như vậy.” Chính vì thế, cô mới có thể lần đầu gặp mặt đã ngỏ lời theo đuổi anh sao?

“Tôi không phải rất muốn kết hôn.” Không quay đầu lại, cô cắn răng trả lời.

“À.” Giọng điệu của anh rõ ràng không tin.

Anh trả lời có lẽ làm cho Đồ Kiều Kiều rất khó chịu, tuy rằng cô muốn lập gia đình cũng không liên quan đến anh, bởi vì anh đã bị cô đá rồi. Nhưng chuyện này có liên quan đến tôn nghiêm của phụ nữ, cô làm sao có thể để mình bị hiểu lầm như vậy?

Dừng chân, Đồ Kiều Kiều quay đầu nhìn anh, vẻ mặt rất nghiêm túc. “Tôi hỏi anh, tôi có đẹp không?”

Hả? Đan Thiên Tề sửng sốt, có cô gái nào hỏi người khác như vậy không? Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, anh đành phải trả lời cẩn thận. “Điều kiện của cô có cần tôi phải nói nhiều nữa không?”

Nếu cô không được gọi là đẹp, vậy thì những cô gái khác không phải đều muốn tự tử hết sao?

“Vậy..... anh cảm thấy tôi có giỏi không?” Cô hỏi lại.

“À..... Tôi không biết nhiều về cô, hẳn là không thể nói rõ vấn đề này. Nhưng tuổi còn trẻ mà đã có thể làm trưởng trấn, còn đề ra cách quảng cáo cho trấn hoa đào, tôi nghĩ năng lực của cô hẳn là không tệ?” Đan Thiên Tề trả lời khách quan.

“Cho nên,” Cô cao ngạo nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên. “Người giống tôi vừa xinh đẹp vừa có năng lực giỏi giang hoàn mỹ, từ nhỏ đến lớn, tôi đều bị những người cùng giới ghen tị.”

“À ừ.” Điều này không phải chuyện lạ, nhưng cô có cần phải nói rõ ra như vậy không?

“Bị ghen tị tôi cũng đã quen, ai bảo tôi xuất sắc như vậy, hơn nữa từ nhỏ đến lớn, tôi không thiếu đàn ông theo đuổi.” Cô đặc biệt nhấn mạnh điểm ấy.

“À!” Trọng điểm là cái gì?

“Anh ngẫm lại đi, tôi hoàn mỹ như vậy, nếu không lập gia đình, những cô gái ghen tị với tôi nhất định sẽ bàn ra tán vào sau lưng tôi, tôi thì không sao cả, dù sao tôi cũng không nhất định phải lập gia đình, sống mà, luôn phải để ỉnh một cơ hội.”

“À, cho nên?” Anh vẫn không hiểu trọng điểm nằm ở đâu.

Cô lườm anh một cái, cảm thấy anh thật sự là không có ngộ tính. “Cho nên, trước ba mươi tuổi, tôi muốn tìm một người thích hợp để kết hôn, qua ba mươi tuổi rồi mà vẫn không lấy được chồng cũng không sao, dù sao tôi cũng không dựa vào tiền của đàn ông để sống, cùng lắm thì bị vài người châm chọc khiêu khích, tôi chắc chắn có thể làm cho họ khóc lóc chạy về nhà, cho nên, tôi không nhất định phải lập gia đình, hiểu chưa?”

“À.” Đan Thiên Tề đã hiểu, buồn cười nhìn cô. “Nói tóm lại, cô đang bị lòng tự trọng nhàm chán kia quấy phá.”

“Đúng!” Đồ Kiều Kiều không phủ nhận, cô chính là sĩ diện, “À, phía trước chính là dòng suối nhỏ của trấn chúng tôi.” Cô định vươn tay chỉ về phía trước.....

“Này! Sao anh lại nắm tay tôi?” Phát hiện hai người đang nắm tay nhau, cô sửng sốt, vội vàng bỏ tay anh ra.

Đan Thiên Tề liếc nhìn cái tay bị cô bỏ ra một cái, lòng bàn tay thiếu bàn tay mềm mại của cô làm lòng anh nổi lên một chút khác thường, nhưng khuôn mặt tuấn tú vẫn là vẻ lạnh nhạt, “Đồ tiểu thư, từ đầu đến cuối đều là cô nắm tay của tôi.”

Anh đều là bị cô kéo đi.

Hức..... Đồ Kiều Kiều cũng nhớ lại, ho nhẹ một tiếng, cô làm như không có việc gì nói sang chuyện khác. “Khụ khụ..... Dòng suối nhỏ ở ngay phía trước.”

Đan Thiên Tề nhìn cô ra vẻ không có chuyện gì mà buồn cười, nhưng mà cũng không nói gì, đi lên nhìn bốn phía dòng suối nhỏ.

“Chúng tôi đã dọn dẹp sạch sẽ mọi thứ xung quanh, nước suối rất trong rất sạch, bình thường cũng có thể xuống suối chơi, bốn phía đều là hàng rào phòng hộ, phòng suối nước dâng lên.” Đồ Kiều Kiều đi phía sau giải thích. Đan Thiên Tề nhìn nước suối, nước trong thấy đáy, thậm chí còn có thể nhìn thấy con cá nhỏ đang nấp dưới tảng đá, bốn phía là rừng cây bao quanh, tiếng chim hót cùng hương hoa, quả thật là cảnh đẹp.

Từ khi tiến vào trấn nhỏ anh đã bắt đầu quan sát, trấn trên rất sạch sẽ, phòng ở tuy rằng đơn giản nhưng lại sạch sẽ ngăn nắp, điểm ấy làm cho anh rất vừa lòng.

Mà ở gần núi cũng có xây hàng rào, treo biểm cắm tiền vào, còn có một số công trình phòng hộ, có vẻ mới làm không lâu, chắc là do cô gái phía sau chỉ đạo làm.

Anh ngồi xổm xuống, vươn tay xuống suối, nước suối mát lạnh làm choanh gợn lên khoe môi, dứt khoát đứng dậy, cởi giày, bước xuống suối.

“Này! Anh làm gì vậy?” Hành động của anh làm cho Đồ Kiều Kiều sững sốt, “Đừng nói với tôi là anh muốn xuống nước chơi à nha!”

Như vậy thì cô sẽ cảm thấy mình đang nhìn thấy quỷ.

“Tôi muốn xem dòng suối có an toàn không, nếu có thứ gì sắc bén cắtphải chân du khách thì làm sao bây giờ?” Đan Thiên Tề mở miệng giảithích.

“Làm ơn, người trong trấn chúng tôi ngày nào cũng xuống suối, khôngai bị nửa vết cắt được chưa?” Đồ Kiều Kiều liếc mắt xem thường.

“Luôn có vạn nhất, có khi các người biết rõ chỗ nào nguy hiểm nênkhông tới gần, nhưng du khách thì không giống.” Anh châm biếm liếc cômột cái, vươn chân tiếp tục đi lại trong suối.

Nói cái gì vậy? Anh ta nói chẳng khác gì người trong trấn cô đều là tiểu nhân!

Đồ Kiều Kiều khó chịu, cũng cởi giày bước xuống suối.

Đan Thiên Tề nhú mày, “Cô thật sự muốn xuống?” Cô mặc một cái váy rất mê người, đi lại trong suối như vậy không tiện lắm.

Đồ Kiều Kiều bày ra nụ cười ngọt ngào giả tạo.“Yên tâm, dòng suối này tôi đã đi từ nhỏ đến lớn, nhắm mắt đi cũng không có vấn đề gì!”

“Vậy thì tốt, hy vọng cô đừng có diễn mấy tiết mục yêu thương nhungnhớ.” Anh chẳng có hứng thú với mấy trò nhảm chán như ngã xuống suối xưa như trái đất này.

Anh nói lời sỉ nhục như vậy làm cho Đồ Kiều Kiều trợn tròn mắt, họĐan này hôm nay làm sao vậy? Sao câu nào cũng có gai, động một chút liền châm chọc có?

“Yên tâm! Tôi chẳng còn chút hứng thú nào với anh.” Lười duy trikhuôn mặt tươi cười, cô tức giận trừng anh, “Nhưng anh ấy, cẩn thận mộtchút, đừng có mà ngã xuống.” Cô nguyên rửa anh.

Nhưng Đan Thiên Tề lại tuyệt không để ý, thậm chí còn cười với cô.“Nếu tôi bị thương, Đồ tiểu thư, tin cô nhất định biết rõ điều này cónghĩa là gì?”

Đồ Kiều Kiều cắn răng, thấy ánh mắt đắc ý của anh, chỉ có thể nhin xuống cục tức này, oán hận đi theo sau anh.

Đan Thiên Tề cũng biết mình nên có chừng mực, thắng là được rồi, không cần thắng quá nhiều, hơn nữa nhìn thấy cô tức giận đến nghiêng răng ngứa lợi, trong lòng liền dâng lên một chút sung sướng.

Không biết tại sao, anh đột nhiên cảm thấy cùng cô đấu võ mồm như vậy rất thú vị, có thể là vì cô không giống những cô gái trước kia anh từng tiếp xúc?

Không thể phủ nhận, cô gái này thật sự rất đặc biệt, nếu cùng cô qua lại.....

Gi? Đột nhiên ý nghĩ này xuất hiện trong đầu làm cho Đan Thiên Tềhoảng sợ, anh quay đầu kinh ngạc nhìn về phía Đồ Kiều Kiều, anh vừa mới nghĩ gì? Cùng cô qua lại?

“Làm sao thế?” Thấy anh đột nhiên quay đầu, Đồ Kiều Kiều tức giậnnhìn anh. Người đàn ông này sao lại có biểu tình giống như nhìn thấy quỷ vậy?

Đan Thiên Tề không nói gì, quay đầu tiếp tục đi về phía trước, nhưng ý nghĩ lại xao động. Anh cố gắng tỉnh táo lại, muốn bản thân tập trungvào dòng suối nhỏ.

Nhưng càng muốn bình tĩnh, cảm xúc lại càng nổi dậy mạnh mẽ. Anh nhăn mặt nhăn mày, biết bản thân không thể tập trung được nữa, có đi nữa cũng chỉ lãng phí thời gian, hơn nữa vừa mới quan sát một chút, không có vấn đề gì. Anh trầm ngâm một chút, lập tức xoay người đối mặt với Đồ Kiều Kiều.

“Đại khái cũng không có vấn đề gì, trước hết như vậy.....” Mới nói, chân phải lại đột nhiên trượt một cái, làm anh ngã nhào về phía trước.

“Này! Cẩn thận dưới chân anh.....” Đồ Kiều Kiều đang muốn dặn dò, nhưng căn bản không kịp, cả người anh đổ về phía cô.

“Á!” Bùm một tiếng, hai người rơi song song xuống nước. Chuyện ngoài ý muốn này làm cho Đan Thiên Tề sửng sốt, cả người ngã lên người cô, mặt vùi vào ngực cô, bị hai luồng nước vỗ quanh. Trừ sự mềm mại của cô, anh còn ngửi được hương thơm nhàn nhạt.....

“Á! Đan Thiên Tề!” Nghe thấy tiếng thét chói tai của Đồ Kiều Kiều, Đan Thiên Tề lập tức hoàn hồn, vội vàng rời khỏi bộ ngực của cô. “Thật xin lỗi, tôi không cố ý.....”

“Váy của tôi rách rồi!” Đồ Kiều Kiều đau lòng nhìn cái váy rách bị tã tời bên phải, giống như heo bị cắt tiết hét lên. “Anh có biết cái váy này là của hãng Chanel hay không, hơn nữa là hàng có số lượng? Tôi vất vả lắm mới mua được, mặc chưa tới vài lần, anh cứ như vậy làm hỏng nó!” Đồ Kiều Kiều đau lòng đến muốn khóc.

“A..... Tôi.....” Đan Thiên Tề trừng mắt nhìn cái váy làm cho cô phát điên, bên phải rách toàn bộ. Anh không chỉ nhìn thấy đùi của cô, còn nhìn thấy quần lót ren màu trắng của cô, hơn nữa bởi vì ngâm nước, quần lót dường như là trong suốt, cho nên.....

“Á!” Đồ Kiều Kiều cũng phát hiện, nhanh chóng ngẩng đầu trừng anh, “Chết tiệt! Anh cái đồ trứng thối này, mắt anh đang nhìn nơi nào vậy hả?”

Cô nhanh chóng kéo váy lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên toàn bộ, không rõ là đỏ vì tức hay là vì xấu hổ.

“Thực xin lỗi, tôi.....”

“Bốp!” Một cái tát đánh gãy lời xin lỗi của Đan Thiên Tề. “Đồ háo sắc!”

Lần đầu tiên bị con gái tát, Đan Thiên Tề cũng giận. “Tôi đã nói tôi không cố ý.....”

“Không cái con khỉ! Vừa rồi rõ ràng anh nhìn ngay chỗ không nên nhìn!” Á! Thật là mất mặt, cô thế mà cứ như vậy bị thấy.....

“Làm ơn, ai bảo cô cứ nói váy rách.....”

“Váy tôi bị rách không phải do anh sao.....”

“A..... Anh, sao anh lại ở đây?” Một tiếng nói đột nhiên vang lên làm cho hai người sửng sốt, cùng nhau ngẩng đầu nhìn lên bờ.

“Đan Tiểu Phù! Sao cậu lại ở đây?” Đồ Kiều Kiều kinh ngạc mở miệng. “Cậu ở đây đã bao lâu? Cậu thấy cái gì..... Đợi chút, vừa rồi cậu gọi anh ta là gì?”

Đồ Kiều Kiều nhìn Đan Tiểu Phù, lại nhìn về phía Đan Thiên Tề, vừa rồi hình như cô nghe thấy Đan Tiểu Phù gọi anh.....

“Anh ấy là anh trai của tớ.” Đan Tiểu Phù vô tội nhìn cô. “Còn có, tớ thấy không nhiều lắm, từ đoạn cậu hô to váy bị rách.....”

“Đan Tiểu Phù, em im miệng đi!” Đan Thiên Tề cắn răng quát khế, biết hình ảnh mình bị tát cũng đã bị em gái thấy được.

Anh trừng mắt nhìn Đồ Kiều Kiều, cảm thấy mình vừa rồi nhất định bị mất trí nên mới có thể toát ra ý tưởng muốn cùng cô qua lại trong đầu. Cô gái này quả nhiên giống như anh nghĩ thật phiền phức!

4. Chương 4

Chương 4

“Phù, cậu có anh khi nào vậy? Sao tớ lại không biết.” Đồ Kiều Kiều nhú mồm, có chút bất mãn nhìn Đan Tiểu Phù. Cô là trưởng trấn nha, người trong trấn có bao nhiêu anh em chú bác, nhà có chuyện gì, ai mà cô không nắm rõ? Hơn nữa cô và Đan Tiểu Phù từ nhỏ lớn lên cùng nhau, cô vẫn luôn nghĩ Đan Tiểu Phù là con gái một, nhưng bây giờ lại toát ra một người anh, mà người đó lại là Đan Thiên Tề! Điều này làm sao có thể? Hai người bọn họ nhìn chẳng giống nhau chút nào!

“Phù, đừng nói cậu là con gái riêng nha, sau đó người anh này lại chán ghét cậu, cảm thấy cậu cướp đi ba anh ta, hận mẹ cậu phá hư gia đình của anh ta, mà trước đây cậu bị ngược đãi, cuối cùng chịu không nổi cuộc sống bị ngược đãi cho nên mới cùng mẹ chuyển đến trấn nhỏ này.....”

“Đồ Kiều Kiều, cô đang diễn phim nhiều tập hả?” Đan Thiên Tề nghe không nổi nữa, trong đầu cô gái này có cái gì vậy? Máu chó sao?

“Còn có, Đan Tiểu Phù, nhà em sao lại có quần áo đàn ông thế này?” Đan Thiên Tề quay đầu hỏi em gái, quần áo trên người anh đều ướt hết, đành phải cùng Đồ Kiều Kiều vào nhà Đan Tiểu Phù! Về phần Đồ Tiểu Thư vì sao không trở về nhà của mình? Bởi vì cô rất kiên trì, cô tuyệt không thể để mình chật vật như vậy trở về trấn trên.

Mà nơi ở của Đan Tiểu Phù gần dòng suối nhỏ này nhất, vừa hay lại ở trong góc của trấn, bình thường căn bản không có người đến đây, bởi vậy Đồ Kiều Kiều liền theo vào nhà Đan Tiểu Phù.

“Phù cũng không còn nhỏ, cô ấy đã hai mươi tám tuổi rồi, trưởng thành rồi, trong nhà có quần áo đàn ông cũng là chuyện rất bình thường.” Đồ Kiều Kiều liếc Đan Thiên Tề một cái, trên người cô mặc cái áo thun cùng quần đùi mượn của Đan Tiểu Phù, mái tóc ẩm ướt rối tung, phấn son trên mặt đã trôi sạch, nhưng một chút cũng không tổn hại đến dung mạo của cô, không trang điểm cô càng xinh đẹp động lòng người.

“Tôi không hỏi cô, tôi đang hỏi em tôi.” Tâm tình của Đan Thiên Tề rất xấu, thứ nhất, ăn một cái tát của con gái, thứ hai, nhìn thấy trong nhà em gái của mình có quần áo đàn ông, thứ ba, cô gái chết tiết tát anh một tát này cứ luôn khơi mào lửa giận của anh.

“Chắc chắn, Đan tiên sinh, thái độ cùng giọng điệu này của anh, nói anh không là người anh xấu tính trong mấy vở phim truyền hình máu chó thì ai tin?” Cô đúng là đang đâm thọt anh ta! Ai bảo anh ta là rách vác của cô, lại là hàng có số lượng, bây giờ mua không được nha! Có biết con gái hận nhất là điều gì hay không? Chính là mua không được những thứ có “Số lượng” đó!

“Đồ Kiều Kiều!” Trán Đan Thiên Tề nổi gân xanh, cô gái này.....

“Sao nào?” Đồ Kiều Kiều nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhìn thẳng mặt anh.

Tiểu Phù đang đứng một bên xem diễn nghĩ thấy mùi ngon, thiếu chút nữa cô vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Nếu không tận mắt nhìn thấy, cô nhất định không thể tin được, đây là những người cô quen sao?

Trước tiên là về anh trai cô, một nhân vật luôn luôn bình tĩnh, làm việc có nề nếp, nói chuyện dễ nghe có nguyên tắc, nói trắng ra thì thật phiền phức.

Anh làm chuyện gì cũng phải theo kế hoạch, từ nhỏ đến lớn đều vậy, hơn nữa tất cả đều dựa theo kế hoạch của bản thân mà đi lên được địa vị như bây giờ.

Ngay cả cuộc sống ngày thường anh cũng phải ghi lại lúc nào làm chuyện gì, không chấp nhận một chút sai lệch, mà cuộc sống của anh quả thật là quá trôi chảy, không có sóng to gió lớn gì, vô cùng an ổn, là cuộc sống mà anh muốn.

Có lẽ là như vậy, anh trai của cô tính cách lãnh đạm, cô chưa từng thấy anh mừng rỡ hay giận dữ gì, nhiều lắm là không có cách nào với cô em gái bốc đồng này mà thôi.

Nhưng mà..... Cô có nhìn lầm hay không? Anh trai tính tình lãnh đạm nhà cô thế mà lại nổi gân xanh, thậm chí giọng nói còn đề cao, giống như chó đánh nhau nhìn trừng trừng Đồ Kiều Kiều! À, nói đến Đồ Kiều Kiều, đây có thật là Đồ Kiều Kiều tao nhà tự kỷ mà cô quen biết không? Hai người quen nhau hơn hai mươi năm, cô biết rõ Đồ Kiều Kiều tự kỷ bao nhiêu, hơn nữa luôn thích giả vờ là gái ngoan, quả thực là người hai mặt.

Nhất là trước mặt đàn ông, vẻ mặt Đồ Kiều Kiều luôn giữ nụ cười ngọt ngào, nũng nịu, ngay cả giọng nói cũng không đề cao, bởi vì không cần thiết, chỉ cần cô nháy mắt một cái, có người đàn ông nào không bị gục?

Đồ Kiều Kiều không hay tức giận, cho dù giận, cô vẫn luôn giữ nụ cười, nhưng lại âm thầm phản kích, tươi cười ngọt ngào là một chiêu bài của cô.

Nhưng bây giờ Đồ Kiều Kiều chẳng những không cười, thậm chí còn tròn tròn đôi mắt đẹp, cao ngạo trừng nhau với Đan Thiên Tề, hơn nữa từ đầu tới cuối, cô – đương sự bị lãng quên này vẫn không thể chen lọt vào giữa hai người.

“Khụ khụ..... ngại quá, tôi có thể quấy rầy một chút được không?” Sợ bọn họ thật sự sẽ đánh nhau, Đan Tiểu Phù quyết định mở miệng.

Người bên ngoài mở miệng làm cho hai con gà chọi nhớ tới mình đang ở nơi nào, hai người nhìn nhau hừ một tiếng, ngay thơ vuốt chải tóc.

“Kiều Kiều, tớ giới thiệu với cậu, đây là anh trai tớ, anh trai cùng cha cùng mẹ.” Đan Tiểu Phù đặc biệt nhấn mạnh bốn chữ “cùng cha cùng mẹ”.

“Thật hay giả?” Đồ Kiều Kiều tròn tròn mắt. “Sao chưa bao giờ nghe cậu nói?”

“Tại không có ai hỏi.” Đan Tiểu Phù nhún vai. “Cậu cũng biết ba mẹ tớ ly hôn, tớ theo mẹ đến trấn nhỏ, anh tớ đi theo ba.”

“Nhưng, nhưng mà..... Tớ chưa bao giờ thấy anh cậu đến tìm cậu nha!” Trừ lúc này đây.

“Anh tớ bề bộn nhiều việc, trấn nhỏ lại xa như vậy, phần lớn đều lạt tới Đài Bắc thăm anh ấy, cho dù anh ấy ở phía đông, cũng đều là tới thăm anh ấy!” Người anh này của cô một ngày kiếm tỷ bạc, công việc còn quan trọng hơn cả em gái, cô đành cam chịu.

“Hả? Đợi chút, cậu đã sớm biết anh ta là người phụ trách khu nghỉ mát?” Đồ Kiều Kiều chỉ Đan Thiên Tề.

“Biết!” Đan Tiểu Phù gật đầu.

“Vậy sao cậu không nói sớm!” Đồ Kiều Kiều thét lên.

“Sao nào? Cô lại muốn dựa vào quan hệ?” Đan Thiên Tề châm chọc, nghe nói phu nhân tương lai của CEO là trợ lý của cô.

“Có quan hệ thì sao không dựa vào?” Đồ Kiều Kiều không phủ nhận, chỉ là không thể làm ra cớ, nếu có thể dựa vào quan hệ để đạt được cơ hội, vậy vì sao không?

Đan Thiên Tề nhíu mày, không thể chấp nhận lời nói của cô. “Chỉ có người không có thực lực mới muốn dựa vào quan hệ, hơn nữa tôi cũng không phải cái loại vì việc tư mà ảnh hưởng đến việc công.”

“Anh thật là cổ hủ, ai nói người có thực lực sẽ không dựa vào quan hệ?” Đồ Kiều Kiều hừ nhẹ, thực khinh thường nhìn anh. “Dựa vào quan hệ là cho chính mình một cơ hội, về phần có thể thắng hay không mới chính là dựa vào năng lực, trừ khi cấp trên là cái loại người muốn nghe người vô dụng vuốt mông ngựa, vậy những chuyện khác đừng bàn đến nữa! Đan tiên sinh, anh là cái loại cấp trên vô năng này sao?”

Lý luận hoang đường gì đây? Đan Thiên Tề đương nhiên cũng nghe ra điều cô ám chỉ, trừng mắt nhìn cô gái này, thấy cô đắc ý dào dạt, anh hơi nhếch môi.

“Sao nào? Không còn lời nào để nói sao?” Cô lộ ra nụ cười đắc ý.

Không muốn nói loại chuyện nhảm chán này với cô nữa, Đan Thiên Tề quyết định nói vào chuyện chính, anh nhìn về phía Đan Tiểu Phù.

“Em, đêm mai em có rảnh không?”

“Làm gì?” Đan Tiểu Phù vuốt tóc, khuôn mặt nhỏ nhắn thành một nhúm. “Đừng có nói anh lại muốn em giả làm bạn gái nữa đi?” Người anh này chủ động tìm đến cô cũng chỉ có nguyên nhân như vậy, khi nào cũng kéo cô làm lá chắn.

“Đêm mai là tiệc tối chào mừng khu nghỉ mát đi vào hoạt động, đi tham dự với anh.” Trừ chuyện quan trọng, mấy loại tiệc tùng như vậy anh đều tránh, nhưng mà lần này là tiệc chúc mừng khu nghỉ mát đi vào hoạt động, anh nhất định phải tham gia, như vậy nhất định phải cần có bạn gái, bằng không anh sẽ bị những cô gái tham dự tiệc bám lấy.

“Không được, gần đây em rất bận, không có thời gian!” Trọng điểm là, dự tiệc rất chán, hơn nữa hờ một tí là bị những cô gái xung quanh trêu, cô thực vô tội nha!

“Vài giờ mà thôi, sẽ không tốn nhiều thời gian của em.” Đan Thiên Tề không để ý tới cái cớ của cô.

“Nhưng mà.....” Đan Tiểu Phù còn muốn nói gì đó, ánh mắt lướt qua chỗ Đồ Kiều Kiều đang ngồi nhàn không có việc gì làm ở một bên, cặp mắt sáng lên. “Bằng không anh nhờ Kiều Kiều đi cùng anh đi.”

“Hà?” Không có việc gì lại bị điểm danh, Đồ Kiều Kiều sững sốt, “Vì sao lại là tớ.....”

Đợi chút! Tiệc tối chào mừng? Vậy có nghĩa là có rất nhiều người có tiền tham dự, chỉ cần cô quan hệ tốt, trấn nhỏ này nhất định là tài nguyên cuộn cuộn, nghĩ vậy, ánh mắt của cô lờ lờ tỏa sáng.

“Cô?” Đan Thiên Tề nhú mày, không chút nghĩ ngợi, lập tức muốn mở miệng từ chối.

“Được, Đan Thiên Tề, tôi đi với anh.” Đồ Kiều Kiều lập tức gật đầu, ánh mắt tỏa sáng nhìn thẳng anh.

Không ngờ cô sẽ nói được, vẻ mặt Đan Thiên Tề nghi ngờ, nhất là ánh mắt nóng lòng chờ đợi của cô, sau đó anh nghĩ đến mục tiêu của cô.....

“Cô muốn đến buổi tiệc để cầu kim quy sao?”

“Cầu kim quy làm gì?” Đồ Kiều Kiều trừng anh, người đàn ông này lại tưởng tượng lung tung. “Đan Thiên Tề, tôi nói rồi, tôi không thiếu đàn ông.”

“À.” Vẻ mặt của anh rõ ràng là không tin. Á! Đồ Kiều Kiều thật muốn bóp chết anh, không thể được, bây giờ cô có việc cầu người, chỉ có thể cố gắng nhẫn nại hai tay ngứa ngáy.

“Dù sao anh cũng thiếu bạn gái, không phải sao? Mang tôi đi anh không chỉ có mặt mũi, có tôi ở cạnh anh, những cô gái đáng ghét kia tuyệt đối sẽ không bám theo anh.” Ánh sáng bắn ra bốn phía quanh người cô, này cái gọi là đứng bên người đẹp không ai dám đến gần.

“Này.....” Đan Thiên Tề do dự, anh thật sự không muốn xuất hiện nhiều với Đồ Kiều Kiều, cô gái trước mắt này thật là phiền toái, hơn nữa cô rất biết cách chọc tức anh, làm cho anh mất bình tĩnh, giống như một thằng nhóc đầu võ mồm với cô.

“Được rồi, anh, để Kiều Kiều đi với anh đi.” Đan Tiểu Phù cũng liếc mình thuyết phục anh trai, trong đầu nổi lên một chủ ý khác.

Cô không xem nhẹ tia lửa hai người trước mắt này bắn ra, ừ..... Đồ Kiều Kiều làm chị dâu cô cũng không tồi.

“Tiệc tối mấy giờ bắt đầu?” Đồ Kiều Kiều hỏi.

Đan Thiên Tề trả lời theo bản năng. “Bảy giờ.” Không đúng, anh còn chưa đồng ý.

“Được, bảy giờ anh ở cổng chờ tôi.”

Nữ vương đại nhân cứ như vậy quyết định, tránh đường!

Sáu giờ năm mươi lăm phút, Đan Thiên Tề đứng ở trước cổng vào, anh không hiểu vì sao mình lại nghe lời như vậy, rõ ràng không muốn xuất hiện cùng đại phiền toái kia, nhưng không biết vì sao lại không từ chối được. Lại nói, cô gái kia cũng không cho anh cơ hội mở miệng từ chối. Cô quyết định xong, vung tóc ra sau bước đi, để lại anh và Đan Tiểu Phù hai mặt nhìn nhau, mà Đan Tiểu Phù lại dùng vẻ mặt vô tội nhìn lại anh.

Lập tức, anh chỉ biết kết cục đã định.

Ai..... Đan Thiên Tề bất đắc dĩ thở dài trong lòng, liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay một cái. Năm mươi chín phút, cô gái kia tốt nhất đừng đến muộn.

Mới nghĩ, anh nhìn thấy một chiếc xe Beetle màu đỏ dừng trước cổng, mầy tuần khê nhướng lên. Anh thường thấy mấy loại xe Porsche hoặc BMW linh tinh, nhưng rất ít thấy Beetle, hơn nữa lại sản xuất có số lượng.

Con người đen không khỏi nheo lại, vẫn là màu đỏ táo bạo này.....

Chàng trai phục vụ bãi đậu xe tiến lên mở cửa, một đôi chân dài cân xứng bước ra cửa xe, bàn tay đẹp đặt nhẹ vào bàn tay chàng trai, tao nhã bước ra khỏi cửa xe, sau đó có lẽ tặng chàng trai phục vụ bãi đậu xem một chút tươi cười. “Cám ơn.” Giọng nói kiều mị dường như làm cho người ta mềm cả xương, tươi cười tuyệt điểm làm cho chàng trai phục vụ bãi đậu xe choáng váng.

Giữ lấy nụ cười, Đồ Kiều Kiều ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông đang đứng ở cổng, cánh môi đang cười thoáng chốc lại thêm một tia khiêu khích, làm cho cô như thay đổi thành người khác.

Đan Thiên Tề dường như không thể dời mắt, lễ phục nhung tơ mềm mại màu đen làm nổi bật màu da trắng như sữa của cô, kiểu dáng tuy rằng cổ điển, nhưng lại cực vừa vặn, vòng quanh lấy thân hình xinh đẹp ấy.

Mái tóc dài xõa tung được cô búi lên, dùng vương miện màu bạc cố định lại, hai bên sườn để lại một ít tóc, càng tăng thêm phần quyến rũ. Cổ áo hình chữ u xẻ rộng để lộ ra xương quai xanh tinh tế, cổ mang dây chuyền kim cương, bông tai cũng đồng chất liệu, dưới chân là một đôi giày cao gót màu vàng, tay cầm túi xách màu vàng nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp được trang điểm nhẹ, làm cho cô đẹp đến tuyệt điểm nhưng lại không dung tục.

Đồ Kiều Kiều đi tới chỗ anh, cực vừa lòng với ánh mắt ngạc nhiên của anh.

“Sao nào? Bị tôi mê hoặc rồi sao?” Đứng trước mặt anh, tuy rằng mang giày cao gót, anh vẫn cao hơn cô nửa cái đầu.

Anh ăn mặc thực nghiêm chỉnh, bộ vét màu đen, nơ màu đen, tóc vẫn để tự nhiên như vậy, rõ ràng vừa cứng nhắc vừa già dặn, nhưng mặc lên người anh lại rất được. Người đẹp, trời sinh lại là cái giá áo, chỉ có thể nói anh gặp may, nhưng mà khuôn mặt kia lại rất lạnh nhạt, thiếu đi cảm xúc thân thiện.

Đan Thiên Tề nhanh chóng hoàn hồn, thấy ánh mắt đặc ý của cô, anh ho nhẹ một tiếng, lần đầu nói không nên lời.

“Vào đi thôi!” Cuối cùng chỉ có thể nói ra những lời này.

“Ừ hừ.” Đồ Kiều Kiều cười càng ngọt, tự nhiên ôm lấy cánh tay anh.

Đan Thiên Tề cúi đầu liếc nhìn cánh tay bị ôm lấy một cái, sau đó ánh mắt dừng lại. “Cô.....” Anh trừng mắt nhìn lưng của cô, không ngờ lễ phục cổ điển như vậy thế mà lại có rất nhiều bí ẩn.

Phía sau lễ phục đều trống không, hơn nữa còn kéo thấp hơn cả ngực, không chỉ để lộ một khoảng lưng đẹp trắng mịn như tuyết, lại cực hấp dẫn người khác.

Anh khẳng định, cô tuyệt đối sẽ là bông hoa đẹp gây chú ý nhất tiệc tối hôm nay.

Quả nhiên, mới bước vào hội trường tiệc tối, hai người lập tức gây chú ý.

Nhất là Đồ Kiều Kiều, làm ọi người đều kinh ngạc, ánh mắt đàn ông đều dừng lại trên người cô, mà cô cũng sớm biết kết quả này. Kiều nhan tươi cười càng ngọt, sau đó thản nhiên liếc nhìn những cô gái trong bữa tiệc đang trừng cô một cái.

“Ừm, không ngờ anh cũng có giá như vậy.” Ít nhất một nửa phụ nữ ở đây đều dùng ánh mắt ghen tị nhìn cô!

Đan Thiên Tề không nói gì, anh đương nhiên chú ý tới những ánh mắt này, nhất là đàn ông. Tầm mắt bọn họ dán lên người giai nhân đứng bên cạnh anh, bàn tay to không khỏi ôm lấy thắt lưng của cô, lấy thân thể che lưng cô lại.

“Hửm? Anh làm gì vậy?” Anh đột nhiên làm ra hành động vô cùng thân thiết này khiến cho cô nhú mào, ngẩng đầu khó hiểu nhìn anh.

“Cô không phải là bạn gái của tôi sao? Đương nhiên phải làm tròn trách nhiệm một chút, đừng để những cô gái khác tới gần tôi.” Đan Thiên Tề tùy tiện tìm cớ, thật ra anh cũng không biết vì sao, nhưng chỉ cần nghĩ đến một đồng đàn ông nhìn chằm chằm lưng của cô, anh liền khó chịu.

“Nhưng có cần phải thân mật như vậy không?” Toàn bộ người cô dường như đều dán lên người anh. Thấy khuôn mặt nhăn nhó của anh, Đồ Kiều Kiều trừng mắt nhìn, đột nhiên cười gian.

“Này! Đừng nói là anh đang ghen nha?” Cô đưa tay vuốt hai má của anh, trong lòng nghĩ, đã nói rồi, không có người đàn ông nào có thể tránh được mị lực của cô.

Đan Thiên Tề cúi đầu nhìn cô, thấy vẻ mặt cô vừa kiêu ngạo vừa đắc ý, môi mỏng hơi nhếch.

Chết tiệt, anh thế mà không phủ nhận được!

Thấy anh không nói lời nào, cánh môi kia dường như rất cao, Đồ Kiều Kiều dựa vào anh, bộ ngực cao ngất dường như dán lên ngực anh. “Sao nào? Mê rồi sao?” Cô nhỏ giọng hỏi, đôi môi mở rộng kia cách anh quá gần, chỉ cần anh cúi thấp đầu một chút là có thể chạm vào. Đan Thiên Tề đột nhiên cảm thấy yết hầu khô khốc, anh thấy ý cười trong mắt cô, biết cô cố ý, cô đang dụ dỗ anh.

Loại dụ hoặc này chỉ là một thủ đoạn nhỏ, một người đàn ông trưởng thành tuyệt không dễ dàng cắn câu, huống chi cô trong mắt anh vẫn chỉ là một phiền phức, mà anh lại tránh phiền phức rất xa nha.

Nhưng mà..... Anh trừng mắt nhìn cánh môi mê người kia, mà Đồ Kiều Kiều càng nhón chân lên.....

“Kiều Kiều!”

Shit! Là người nào phá đám?

Giọng nói đột nhiên vang lên đánh vỡ ma chú, Đan Thiên Tề lập tức hồi phục lý trí, nhanh chóng ngừng đầu nhìn về phía người tới.

Đồ Kiều Kiều mắng trong lòng, là người nào phá hư trò đùa của cô? Cô tức giận quay đầu, khi nhìn thấy người đến lại sững sờ.

“Thiên Ny.” Cô chớp mắt mấy cái, lại nhìn người đàn ông bên cạnh Phương Thiên Ny. “A Vĩ, đã lâu không gặp.”

Lưu Trung Vĩ, bạn trai cô chia tay một năm trước.

Sao lại khéo như vậy? Ở nơi này mà cũng có thể gặp người yêu cũ.

“Kiều Kiều, đã lâu không gặp.” Lưu Trung Vĩ dường như là mê muội nhìn bạn gái trước, từ lúc cô tiến vào hội trường bữa tiệc, hắn liền chú ý tới cô.

Nhìn thấy ánh mắt si mê của Lưu Trung Vĩ, Phương Thiên Ny không khỏi tức giận, nhưng trên mặt vẫn là tươi cười. “Kiều Kiều, không ngờ lại có thể gặp cậu ở đây.” Nói xong, cô dùng sức ôm lấy cánh tay Lưu Trung Vĩ, vô cùng thân thiết dán lên người bên cạnh, khoe ra tình ý cực nồng.

“Đúng vậy, thực khéo.” Đồ Kiều Kiều cười cười, nhìn Phương Thiên Ny có thái độ thị uy, cô chỉ cảm thấy buồn cười.

Cô và Phương Thiên Ny tính ra cũng không thân, cùng lắm chỉ làm bạn bè bình thường, mà Phương Thiên Ny vẫn thích Lưu Trung Vĩ, ai dè Lưu Trung Vĩ lại theo đuổi cô, sau đó, lúc nói chuyện với cô, Phương Thiên Ny đều mang cơn vác kiểm.

Cô không thèm để ý, đối với người bại dưới tay cô cô luôn đồng tình. Không ngờ, sau khi cô chia tay Lưu Trung Vĩ, hai người thế mà lại ở chung một chỗ, xem ra Phương Thiên Ny thực cuồng si!

“Đúng rồi, quên nói cho cậu một tin, tớ và A Vĩ đã đính hôn.” Phương Thiên Ny cố ý giơ chiếc nhẫn kim cương trên tay lên.

“Vây à, chúc mừng hai người” Đồ Kiều Kiều vẫn luôn tươi cười, “A, vậy này là Đan Thiên Tề. Thiên Tề, bọn họ là bạn của em.” Cô không quên giới thiệu với Đan Thiên Tề.

Đan Thiên Tề đáp nhẹ một tiếng, anh nhận ra Lưu Trung Vĩ, anh ta là một trong những đối tác hợp tác với khu nghỉ mát, nhưng mà không ngờ Đồ Kiều Kiều cũng quen biết anh ta. Nhìn thái độ ba người, tình hình như thế nào anh đã đoán ra được vài phần.

“Chào Đan trợ lý.” Lưu Trung Vĩ nhanh chóng chào hỏi Đan Thiên Tề, nhìn Đồ Kiều Kiều và Đan Thiên Tề vô cùng thân thiết, trong lòng cực khó chịu.

Nhưng điều kiện của Đan Thiên Tề quả thật tốt hơn hẳn, hơn nữa xí nghiệp nhà hắn quả thật cũng cần tập đoàn T-K, bởi vậy hắn cũng không dám nói gì, thậm chí muốn nhanh nhanh kéo vị hôn thê rời khỏi.

Nhưng Phương Thiển Ný vẫn chưa hết hy vọng, hơn nữa nhìn vẻ mặt bất cần của Đồ Kiều Kiều, trong lòng cô càng bức, nhịn không được mở miệng lần nữa.

“Kiều Kiều, đám cưới của tớ và A Vĩ, cậu phải nhớ đến nha! Sau đám cưới, chúng tớ sẽ đến Venice hưởng tuần trăng mật đấy!”

“Venice à? Đó là nơi rất tuyệt để hưởng tuần trăng mật! Giỏi quá, Thiển Ný, A Vĩ đối với cậu thật tốt.” Về mặt Đồ Kiều Kiều hâm mộ, nửa điểm tức giận cũng không có.

“Cậu.....” Thấy Đồ Kiều Kiều một chút cũng không để ý, Phương Thiển Ný nhịn không được cắn răng.

Cán cân đã nghiêng về một bên!

Đan Thiên Tề nhìn không được nữa, lúc này tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên, anh cúi đầu nhìn cô. “Muốn khiêu vũ không?”

“Được!” Đồ Kiều Kiều gật đầu.

“Xin lỗi không tiếp chuyện hai vị được nữa rồi.” Đan Thiên Tề gật đầu với Lưu Trung Vĩ, kéo Đồ Kiều Kiều vào sàn nhảy, anh ôm lấy thắt lưng của cô, bàn tay dán lưng tuyết trắng.

“Xem ra nhân duyên của cô không được tốt lắm.” Anh mở miệng chế nhạo cô.

“Là cực kém.” Đồ Kiều Kiều cũng không phủ nhận. “Nhất là nhân duyên với phái nữ, nhưng mà không sao, bạn không cần nhiều, tri kỷ có vài người là tốt rồi.” Cô tuyệt đối không để ý.

Thấy vẻ mặt cô bình thản, Đan Thiên Tề nhịn không được hỏi: “Tôi thấy Lưu Trung Vĩ vẫn còn tình cảm với cô.”

“Đương nhiên.” Đồ Kiều Kiều nói như đúng rồi, bộ dáng vô cùng tự tin. “Đồ Kiều Kiều tôi luôn làm cho người ta khó quên.”

Cô kiêu ngạo làm cho anh bật cười. “Nói như vậy, chẳng lẽ là cô đá anh ta?” Anh nghĩ cô bị cướp bạn trai mới phải.

“Đương nhiên.” Đồ Kiều Kiều lườm anh một cái, người đàn ông này xem thường cô thế sao. “Đồ Kiều Kiều tôi làm sao có thể bị đá?”

“Vì sao? Lưu Trung Vĩ là người có tiền.” Xí nghiệp nhà họ Lưu phát triển cũng không tệ lắm.

“Vậy thì sao? Có tiền là chuyện của nhà anh ta.” Liên quan gì đến cô?

“Hả?” Đan Thiên Tề nhíu mày. “Tôi nghĩ cô đến dự tiệc là muốn câu kim quy.”

“Mới không phải!” Đồ Kiều Kiều trừng anh. “Tôi không có hứng thú câu kim quy, tôi nhắc lại lần nữa, Đồ Kiều Kiều tôi tuyệt đối không thiếu đàn ông!”

“À.” Được rồi, anh miễn cưỡng tin. “Vì sao lại đá anh ta?”

“Anh ta cầu hôn tôi.” Đồ Kiều Kiều nhăn mũi.

“Sau đó?” Trong đầu nghĩ đến cảnh cô được cầu hôn, ừm..... Mày nhăn cực kỳ, Đan Thiên Tề đột nhiên cảm thấy hình ảnh tưởng tượng trong đầu thực chói mắt.

“Tôi từ chối.” Nhún vai.

“Vì sao?” Được người có tiền cầu hôn, không có cô gái nào sẽ từ chối, đúng không?

“Anh ta nói anh ta sẽ nuôi tôi, bảo tôi từ chức trưởng trấn, chỉ cần ngoan ngoãn ở nhà làm phụ nhân, chuyện gì cũng không cần làm, ngoan ngoãn hưởng phúc là tốt rồi.”

“Vậy tốt lắm nha!” Đó không phải đều là mộng đẹp của con gái sao?

“Tốt cái mộng!” Đồ Kiều Kiều khinh thường hừ lạnh. “Tôi tự mình kiếm được tiền, sao phải cần đàn ông nuôi? Hơn nữa vì sao kết hôn rồi tôi phải nghỉ việc? Chuyện gì cũng không cần làm, ngoan ngoãn ở nhà, nghĩ đến đã thấy chán! Chẳng phải nói thẳng là tôi phải ngồi chờ chết già sao?” Lại nói, Đồ Kiều Kiều cô không phải ngu ngốc, phụ nữ phải biết cách nâng giá trị của bản thân, cho dù kết hôn cũng không có nghĩa là cả đời phải dựa vào chồng.

“Cái loại đàn ông gia trưởng này quả thực là chó má!” Cô hừ lạnh, tuyệt không để ý nói những lời thô tục trước mặt anh, dù sao cô đã sớm không còn hình tượng gì trước mặt anh rồi.

Lời của cô làm cho Đan Thiên Tề kinh ngạc, anh nghĩ cô giống như những cô gái khác, rất muốn gả vào nhà giàu danh giá, nhưng cô thì không, thậm chí còn có cách giải thích độc đáo của riêng mình.

Đan Thiên Tề không thể không thừa nhận, cô gái trước mắt luôn làm cho anh ngoài ý muốn, nhìn ngoan ngoãn dịu dàng, nhưng cá tính lại vừa khôn khéo vừa quật cường, mỗi lần gặp cô, đều làm anh phát hiện ra chỗ khác biệt của cô.

Cô ở trong mắt anh là một phiên toái, đến bây giờ ý tưởng này vẫn không thay đổi, nhưng mà.....

“Vì sao không nói lời nào?” Đồ Kiều Kiều ngắc đầu, lại bắt gặp đôi mắt suy nghĩ sâu xa của Đan Thiên Tề, cô chớp mắt mấy cái, nở nụ cười, hai tay đột nhiên yêu kiều ôm lấy cánh tay anh. “Sao nào? Bị tôi mê hoặc rồi sao?”

Tình sử của cô phong phú, đương nhiên hiểu ánh mắt đàn ông đại biểu cho điều gì, ý muốn trêu chọc lại toát ra trong đầu.

Hừ hừ, ai bảo Đan tiên sinh này ác liệt với cô, cô đương nhiên cũng phải cho anh nếm thử mị lực của cô.

“Có phải cảm thấy tôi rất đặc biệt, đúng không? Một chút cũng không giống với ấn tượng về những cô gái không thú vị khác?” Cô tiếp tục hỏi, mắt đẹp lóe sáng, giống như yêu tinh bướng bỉnh.

“Đây là những lời mà một cô gái nên nói sao?” Đan Thiên Tề buồn cười nhún mày, cô gái này thật sự rất tự kỷ, nhưng mà..... Anh thừa nhận, cô tự kỷ như vậy không khiến người ta chán ghét, thậm chí... Còn rất đáng yêu.

“Đồ Kiều Kiều tôi chỉ biết nói sự thật.” Cô độc nhất vô nhị là sự thật nha! Nếu là sự thật thì vì sao lại không thừa nhận? Cô rất thành thực.

Cô kiêu ngạo như vậy làm cho anh bật cười, nhưng tầm mắt lại nhìn không được dừng lại trên cánh môi hơi hé mở của cô.

Mà cô cũng chú ý tới tầm mắt của anh.

“Muốn hôn tôi sao?” Đạp mũi chân, hơi thở của cô thơm như hoa lan.

Anh nheo mắt, nhìn tia khiêu khích trong mắt cô. Cô tuyệt không che giấu ý đồ của mình, cái tay ôm eo nhỏ không khỏi buột chặt.

Loại chuyện không khống chế được này không phải là chuyện anh sẽ làm, ở trước công chúng thân mật là chuyện không nằm trong kế hoạch của cuộc đời Đan Thiên Tề anh.

Hướng chỉ anh biết tất cả mọi người tham dự tiệc đều chú ý bọn họ, thân là trợ lý CEO T-K, hình tượng của anh phải thật nghiêm túc, loại chuyện chệch đường ray này không phải là chuyện anh sẽ làm.

“Hửm? Không muốn sao?” Cô chớp mắt, vẻ mặt vô tội. “Quên đi.”

Mũi chân nhón cao từ từ buông xuống, cánh môi mê người chậm rãi rời xa anh.

Sau đó, một bàn tay nắm lấy cằm của cô, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, con ngươi cô lóe lên tia đắc ý, môi mỏng đã bao phủ lấy cô.

5. Chương 5

Chương 5

Đan Thiên Tề đã không còn để ý anh và Đồ Kiều Kiều là quan hệ gì.

Hơn một tháng nay, ngày nào bọn họ cũng gặp mặt, phần lớn là cô đến công ty tìm anh, hai người cùng nhau dùng bữa tối, cuối cùng..... Ừ, nhất định là lên giường. Đôi khi cô sẽ thất hẹn, gọi tới báo cho anh cô có việc, sẽ không dùng bữa tối với anh, cũng không đến chỗ anh. Lần đầu tiên cô thất hẹn, anh bình tĩnh tắt điện thoại, đúng sáu giờ tan làm. Về nhà, anh nấu xong bữa tối, lại kinh ngạc phát hiện mình đã chuẩn bị phần hai người.

Đúng, từ khi cô biết anh biết nấu ăn, cô liền quần lấy anh muốn anh nấu cơm cho cô ăn, dù sao anh cũng không thích ăn ở ngoài, đồng ý cũng không sao.

Sau đó, lần đầu tiên anh để cho phụ nữ vào nhà anh, lần đầu tiên nấu thức ăn cho con gái, nhìn cô mở to mắt, kinh ngạc nhìn anh nấu ăn, vừa ăn vừa khen ngợi anh, bộ dáng đáng yêu kia làm anh nhìn không được nhướng môi.

Sau này, ngày nào anh cũng tốn tâm tư nấu những món ăn khác nhau, thấy ánh mắt sùng bái của cô, trong lòng anh liền dâng lên một loại hưng vinh.

Quen dùng bữa tối cùng cô, lần đầu anh cảm thấy ăn một mình thực nhàm chán, thiếu giọng nói của cô, giống như thiếu điều gì đó.

Nhìn bữa tối mình làm dư, anh cũng không biết mình bị gì, thế mà lại lấy hộp giữ ấm ra cho thức ăn vào, không chút nghĩ ngợi lái xe đến trấn nhỏ, sau đó tới nhà cô. Vừa đến nhà cô, anh mới cảm thấy hành động của mình thật ngốc. Anh đang làm gì vậy? Có khi cô đã ăn no rồi, anh mang bữa tối đến để làm gì?

Lại nói, quan hệ của anh và cô chỉ là bạn giường, đưa bữa tối đến..... Rất thân mật, không phù hợp với quan hệ của bọn họ.

Lúc anh đang hồi hận chuẩn bị rời đi thì cửa sổ lại có ai đó gõ gõ, anh quay đầu, ngạc nhiên thấy một khuôn mặt tươi cười.

“Sao anh lại tới đây?” Anh mở cửa sổ xe, Đồ Kiều Kiều lập tức cười hỏi.

“Tôi.....” Lần đầu tiên trong đời Đan Thiên Tề không biết nên nói gì, vẻ mặt có chút xấu hổ.

Đồ Kiều Kiều chớp mắt, nhìn thấy hộp giữ ấm đặt phía sau xe, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức kinh ngạc. “Anh mang bữa tối tới cho em sao?”

“À.....” Anh không được tự nhiên sờ sờ mũi.

“A! Em đang muốn đi tìm anh.” Cô vui vẻ ôm lấy cổ anh, chu cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt thực uất ức. “Người ta làm việc đến bây giờ vẫn chưa ăn, rất đói bụng, lại rất muốn ăn đồ anh nấu, đều tại anh! Nấu ăn ngon như vậy làm em bây giờ chẳng muốn ăn đồ người khác nấu.”

Cô giống như con nít làm nũng với anh, Đan Thiên Tề nghe xong vô cùng thỏa mãn, nhìn không được hôn cái miệng nhỏ nhắn kia, đầu lưỡi vói vào, mút lấy ngọt ngào trong miệng nhỏ. Hồi lâu sau anh mới buông cánh môi kia ra, mà hai mắt cô lại mơ màng, khi anh rời đi lại nhìn không được chủ động nhướng người hôn anh.

Nụ hôn này trở nên cuồng dã, hai người dường như đều không thể hô hấp, cô thấy ngọn lửa trong mắt anh, lập tức nở nụ cười.

“Không được, bây giờ người ta rất đói, chờ em ăn no lại cho anh ăn.” Cô nhẹ nhàng đặt ngón tay lên môi anh, thở dốc nhìn mặt nhìn mũi nhìn anh.

Mà anh lại há mồm cắn ngón tay cô, hành động của hai người ngọt ngào giống như hai người đang yêu nhau cuồng nhiệt.

“Vào đi! Nhà em hôm nay chỉ có em thôi, hôm nay ở nhà em được không?” Cô mở cửa xe, nắm tay anh.

“Ừ!” Anh gật đầu, không quên cầm lấy hộp giữ ấm xuống xe.

Từ lần đó, chỉ cần cô không thể dùng bữa tối với anh, anh sẽ chuẩn bị những thứ cô thích ăn rồi đi tìm cô, hai người cùng nhau dùng cơm.

Quan hệ của anh và cô càng lúc càng kỳ lạ, tuyệt không giống quan hệ “thân thể” mà cô nói, anh sẽ không tự mình nấu ăn cho bạn giường, lại càng không chuẩn bị thức ăn.

Đan Thiên Tề phiền chán nhắm mắt lại, đối với Đồ Kiều Kiều anh hoàn toàn bó tay. Cô giống như con nít làm nũng với anh, nhưng lại tuyệt không bám người, cũng không nói chuyện yêu đương với anh, thật sự duy trì quan hệ bạn giường đơn thuần với anh, không vượt qua nửa bước.

Như vậy không phải tốt lắm sao?

Anh tự hỏi, nhưng anh lại tuyệt không cảm thấy vui vẻ, thật ra càng ngày anh càng rung động, hơn nữa nhìn thái độ vô tư của cô, làm cho tâm tình anh càng phiền muộn.

Như vậy không đúng, anh biết, anh không nên bị ảnh hưởng, Đồ Kiều Kiều không phải là người anh muốn, kế hoạch tương lai của anh không có cô, nhưng cô cũng không quấy nhiễu anh, làm cho anh khó có thể khôi phục bình tĩnh thường ngày.

Đan Thiên Tề hơi nhếch môi, suy nghĩ lung tung. Đột nhiên, điện thoại vang lên.

Anh lập tức bắt máy, nghe thấy giọng nói người gọi tới, anh nhíu mày. “CEO?” Nhận được điện thoại của cấp trên, anh đã đoán được nguyên nhân.

“Thiên Tề, sao cậu còn chưa bàn giao công việc xong?”

Quả nhiên..... Đan Thiên Tề xoa xoa mi gian. Thật ra khu nghỉ mát đã được bàn giao hết, từ nửa tháng trước anh đã có thể về tổng công ty, nhưng anh lại chần chừ, mà nguyên nhân.....

Anh nhíu mày, trong lòng biết rõ là vì ai. Mà chuyện này căn bản không phải chuyện anh sẽ làm, anh làm sao có thể vì việc tư mà thay đổi nguyên tắc làm việc của mình?

“Thiên Tề?” Điện thoại truyền đến một câu nghi vấn khác làm cho Đan Thiên Tề hoàn hồn, thấy mình thế mà lại thất thần vì Đồ Kiều Kiều, lòng anh không khỏi ngưng lại.

“Xin lỗi, tôi không chú ý.” Anh dừng một chút. “Về khu nghỉ mát, tôi đã bàn giao xong.”

“Ừ!” Không truy hỏi nguyên nhân anh thất thần, đối phương tiếp tục nói: “Vậy hôm nay cậu trở về tổng công ty đi!”

“Hôm nay?” Đan Thiên Tề sửng sốt, nghĩ đến buổi chiều Đồ Kiều Kiều sẽ tìm đến anh.

“Có vấn đề gì sao?”

“Không..... Không có, bây giờ tớ sẽ lập tức xuất phát.” Cúp máy, Đan Thiên Tề trừng mắt nhìn điện thoại một hồi lâu, vốn muốn gọi nói một tiếng với Đồ Kiều Kiều, nhưng lại thấy không quan trọng.

Anh và cô..... Cứ như vậy chấm dứt đi!

Anh không nên bỏ nhiều tâm tư lên người cô, dù sao..... Bọn họ không phải là gì của nhau.

Khôi phục vẻ mặt bình tĩnh, anh áp chế nặng nề trong lòng, tự nói với bản thân anh và Đồ Kiều Kiều, phải chấm dứt thôi!

- - - -

“Anh ấy đi rồi?” Nhìn Lí thư ký, Đồ Kiều Kiều lặp lại lời của cô.

“Vâng, buổi sáng trợ lý đã đi rồi, về tổng công ty..... Trợ lý không nói với cô sao?” Nhìn vẻ mặt của cô, Lí thư ký hỏi thật cẩn thận.

Đan trợ lý và Đồ tiểu thư không phải đang quen nhau sao? Mấy ngày nay thấy hai người lui tới thân mật, cô còn tưởng rằng chuyện tốt của hai người đang tới gần, ai dè buổi sáng Đan trợ lý lại về tổng công ty, Đồ tiểu thư về mặt khiếp sợ làm cho cô rất nghi ngờ, chẳng lẽ vợ chồng son cãi nhau?

Không, cô không biết, bởi vì cái gì anh cũng không nói, thậm chí ngay cả một cú điện thoại cũng không có..... Đây là ý gì? Anh cứ như vậy chặt đứt quan hệ với cô sao?

Đồ Kiều Kiều hơi nhếch môi, nghĩ đến thời gian hơn một tháng hai người ở chung.

Bằng trực giác của cô, cô tin anh không phải không có cảm giác với cô, cô buông con mồi, để anh quen với sự tồn tại của cô. Cô không bám lấy anh, nhưng lại lén lút xâm nhập cuộc sống của anh. Cô muốn trong lòng anh có cô, muốn anh yêu cô. Cô nghĩ đến mình đã thành công, nhưng anh lại nói cũng không nói một tiếng bước đi, chuyện này tính là cái gì? Đi cũng không nói một tiếng? Tên khốn!

“Đồ tiểu thư.....” Thấy biểu tình cô âm trầm, mắt đi nụ cười ngọt ngào dĩ vãng, Lí thư ký thấy mà không khỏi run sợ trong lòng.

Đồ Kiều Kiều cố gắng nặn ra một chút tươi cười. “Tôi biết rồi, cảm ơn cô, Lí thư ký, tôi đi trước.” Gật đầu, cô xoay người bước vào thang máy.

Cửa thang máy vừa đóng, nụ cười trên mặt lập tức biến mất.

Cô nắm chặt tay, đầu ngón tay dường như muốn đâm vào thịt, cô tức giận đến không còn cảm giác đau, ngoài tức giận, còn có một loại xúc động cuồng nộ muốn rống lên.

“Đan. Thiên. Tề” Khốn kiếp! Anh cứ như vậy đi rồi, ngay cả một câu cũng không nói, cứ như vậy mà đi?! “Đáng giận!”

Đồ Kiều Kiều cắn chặt môi, tức giận đến toàn thân phát run, hốc mắt hơi nước di động. Cô dùng sức chớp mắt, quật cường chịu đựng. Cô sẽ không khóc vì anh, đây là nước mắt vì tức giận, không phải vì khổ sở!

Cô hận anh đến chết, cô sẽ không vì anh ra đi không một lời mà thương tâm!

“Tên khốn chết tiệt!” Đan Thiên Tề! Cô tuyệt đối không tha thứ cho anh! Tuyệt đối không!

6. Chương 6

Chương 6

Một tháng mười ngày. Cô..... hoàn toàn không đi tìm anh. Cho nên sự ra đi của anh, anh ra đi không một lời từ biệt, đối với cô mà nói hoàn toàn không có ảnh hưởng? Cho nên ngay cả một cú điện thoại cô cũng không có?

Nghĩ vậy, Đan Thiên Tề không khỏi mím môi.

Anh nghĩ anh rời đi như vậy, ngay cả nói cũng chưa nói một tiếng, theo tính cách của cô gái kia, nhất định sẽ lập tức gọi điện thoại đến chửi ầm lên.

Nhưng không có, anh đợi điện thoại một ngày, thậm chí ngay cả lời muốn nói đều đã chuẩn bị tốt! “Quan hệ thân thể của chúng ta đến đây chấm dứt đi!” Những lời này, anh hoàn toàn không có cơ hội nói ra.

Là vì không thể nói ra nên trong lòng anh mới ức chế, cảm giác như ngực bị cái gì đó đè nén, làm cho anh luôn nghĩ đến cô. Anh không phải không nghĩ tới việc chủ động gọi cho cô, nhưng lại cảm thấy hành động đó chỉ thừa hơi, dù sao sự ra đi của anh đã nói lên tất cả, không phải sao?

Vậy gọi làm gì? Loại chuyện lãng phí thời gian này anh sẽ không làm.

Anh cũng không phải không nghĩ tới hỏi Lí thư ký, muốn hỏi thăm Đồ Kiều Kiều có phản ứng gì khi biết anh bỏ chạy, nhưng lại cảm thấy cố ý hỏi sẽ rất kỳ quái, cảm giác như mình rất dễ ý.

Anh mới không thèm để ý! Anh..... Anh chỉ là không có cơ hội nói ra lời chia tay kia, cảm thấy mình và Đồ Kiều Kiều vẫn chưa chấm dứt hoàn toàn, mà chuyện này không phải là phong cách hành sự của anh.

Không phải anh chưa từng quen bạn gái, mà lúc chia tay đều phải nói rõ ràng, anh ghét lãng phí thời gian, không hợp liền chia tay, rất đơn giản.

Anh và Đồ Kiều Kiều không hợp sao? Ở trên giường hai người rất hợp, xuống giường.....

Đan Thiên Tề nhíu mày, ngay từ đầu, anh gặp mặt cô liền cãi nhau, nhưng mà anh thừa nhận đó là do anh nói chuyện ác liệt, bằng không cô luôn cười ngọt ngào, giọng nói mềm mại, ôm lấy cánh tay anh làm nũng.

Được rồi, ít nhất đoạn thời gian sau này, bọn họ ở chung với nhau cũng không tệ lắm, quan hệ bọn họ dần dần biến chất, cuộc sống của anh bị cô từng giọt từng giọt xâm nhập.

Anh dần dần quen với sự tồn tại của cô, quen với việc cúi đầu liền thấy cô ôm lấy tay anh, mà cô sẽ cười với anh, nghịch ngợm nhón chân khẽ cắn cằm anh. Nơi anh ở cũng có quần áo, mỹ phẩm của cô, còn có dép lê cô hay dùng..... những chuyện này đều vượt qua những chuyện một người “bạn giường đơn thuần” nên làm.

Anh thậm chí còn vì cô mà lùi lại thời gian về tổng công ty, đây cũng không phải là chuyện anh sẽ làm, nhưng lại cứ vì cô mà sinh ra ngoại lệ.

Trong lòng anh biết rõ, loại quan hệ này rất nguy hiểm, bởi vậy anh bỏ chạy, một câu cũng không nói bỏ chạy, cứ như vậy chặt đứt quan hệ với cô.

Nếu như đã quyết định, vậy còn gì phải suy nghĩ?

Mà cô cũng không liên lạc với anh, đương nhiên đã chặt đứt liên hệ với anh, đây đúng là điều anh muốn, không phải sao? Như vậy còn gì phải suy nghĩ?

Chia tay, không nhất định phải nói ra.

Hành động của nhau đã nói lên tất cả, anh ra đi không lời từ biệt, mà cô lại không hề liên lạc, như vậy thì tốt rồi, anh không còn muốn gì hơn.

Khuôn mặt tuần tú lạnh lùng, Đan Thiên Tề chuyển mắt, lại chống lại ánh mắt nghiền ngẫm của cấp trên. Anh ngẩn ra, nhất thời nhớ mình đang bàn công việc với cấp trên, mà anh thể mà lại thất thần, thậm chí còn nghĩ đến cô gái kia..... Thần sắc anh không khỏi trầm xuống.

“Hoàn hồn.” Phạm Sĩ Hách gõ nhẹ bàn làm việc, thú vị nhìn bạn học kiêm cấp dưới của anh.

Trước khi tốt nghiệp, anh đã gặp Đan Thiên Tề, tuyển vào T-K, anh nhìn trúng năng lực của Đan Thiên Tề, biết cậu ta sẽ là một đồng sự tốt.

Hai người quen nhau nhiều năm, anh rất hiểu cá tính của Đan Thiên Tề. Tính cách cậu ta nghiêm cẩn, làm việc rất tốt, tuy rằng có nề nếp, nhưng là lại không bảo thủ, việc anh giao cho cậu ta, cậu ta tuyệt đối làm còn tốt hơn mục tiêu đề ra.

Anh là một người cuồng công việc, mà Đan Thiên Tề lại cuồng nhiệt tuyệt không thua anh, vì vậy nên hai người hợp tác rất ăn ý.

Nhưng bây giờ, anh lại thấy cấp dưới cuồng công việc của mình thất thần khi đang bàn công việc, thậm chí còn ngẩn người hơn năm phút, đây chính là một cảnh khó gặp.

“Xin lỗi.” Đan Thiên Tề rũ mắt, “Về việc đại lý Internet cậu mới nói.....”

“Không vội.” Phạm Sĩ Hách thản nhiên ngắt lời Đan Thiên Tề, không tính để bạn học cũ cứ như vậy có lệ cho qua.

“Gần đây cậu có vẻ hơi sốt ruột, hơn nữa thường thường thất thần.” Tuyệt không giống Thiên Tề bình tĩnh nghiêm cẩn đơn độc anh quen biết.

Đan Thiên Tề nâng mắt, nhìn ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của cấp trên, vẻ mặt lạnh hơn. “CEO, chuyện cậu giao tôi đều hoàn thành.”

“Tôi không nói cậu làm không tốt.” Năng lực làm việc của Đan Thiên Tề anh rất chắc chắn. “Chỉ là cảm thấy gần đây cậu rất lạ.”

“Tôi tốt lắm, CEO.....”

“Trước kia cậu chưa bao giờ ngăn người lãng phí thời gian như vậy.” Phạm Sĩ Hách ưu nhân dựa vào ghế dựa, hai chân bắt chéo, môi mỏng mỉm cười, con ngươi khôn khéo cười như không cười nhìn Đan Thiên Tề.

Đan Thiên Tề thấy thế, chỉ biết vị cấp trên kiêm bạn học này của anh không tính dễ dàng buông tha cho anh. Thả công văn xuống, anh khoanh tay trước ngực. “Cậu muốn nói gì?”

“Không có gì, chỉ là khó mà nhìn thấy cậu như vậy.” Phạm Sĩ Hách thần nhiên cười, thần sắc có chút tò mò.

“Khu nghĩ mát xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có gì.” Đan Thiên Tề thần nhiên trả lời.

“Không có gì sao cậu lại kéo đến hơn một tháng mới về? Năng lực của cậu tôi rất rõ, giao cho cậu sẽ không phí nhiều thời gian như vậy.” Anh tính rồi, nhiều lắm hai tuần vị thuộc hạ đặc lực này sẽ trở về, ai ngờ anh đợi hơn một tháng, lại phải đích thân anh – thủ trưởng, tự mình gọi điện tới cậu ta mới trở về.

“Có một số việc phải xử lý.....”

“Trưởng trấn xinh đẹp phải không?” Không muốn để anh tiếp tục đánh trống lãng, Phạm Sĩ Hách nói thẳng ra.

Đan Thiên Tề neho mắt lại, cánh môi hơi giãn nở lên. “Khi nào cậu cũng trở nên nhiều chuyện như vậy?”

“Không có cách nào, tôi không muốn nghe cũng có người nói cho tôi nghe.” về mặt Phạm Sĩ Hách bất đắc dĩ, ai bảo vợ tương lai của anh lại là trợ lý của trưởng trấn Hoa Đào?

Đan Thiên Tề hừ nhẹ, cũng đoán được người nói cho Phạm Sĩ Hách nghe là ai, anh bình tĩnh nở nụ cười, “Cho nên?”

“Lại nói, tin vị trợ lý cá tính nghiêm túc đơn độc hôn nhau thắm thiết với mỹ nữ trong buổi tiệc khai mạc chưa đến một ngày đã truyền khắp tổng công ty.” Ánh mắt Phạm Sĩ Hách chế nhạo, dưới ánh mắt của mọi người hôn một người con gái, điều này cũng không phải là chuyện Đan Thiên Tề sẽ làm.

Sắc mặt Đan Thiên Tề cương cứng, thần sắc có chút không được tự nhiên.

“Xem ra mị lực của vị trưởng trấn xinh đẹp kia rất kinh người, thế mà có thể làm cho cậu không khống chế được.” Thấy Đan Thiên Tề thay đổi sắc mặt, ý cười trên mặt Phạm Sĩ Hách càng đậm.

“Tôi và cô ấy không phải loại quan hệ đó.” Đan Thiên Tề nhin không được mở miệng giải thích.

“Hả?” Phạm Sĩ Hách nhíu mày.

“Hơn nữa tôi và cô ấy đã xong rồi.” Đan Thiên Tề nhấn mạnh, cũng không biết mình nhấn mạnh cho ai nghe.

“Phải không?” ánh mắt Phạm Sĩ Hách kinh ngạc, anh có nhìn lầm không? Bạn học cũ của anh dường như đang mất bình tĩnh.

“Đúng, đã xong, cô gái kia ngay cả một cú điện thoại cũng không gọi.....” Không đúng, anh nói điều này làm gì? Đan Thiên Tề lập tức ngậm miệng.

“Nghe qua có vẻ như cậu là người bị đá.....”

“Không phải!” Đan Thiên Tề đột nhiên phóng đại âm lượng, thấy Phạm Sĩ Hách nhíu mày, anh nhéo nhéo mũi. “Xin lỗi, cậu hiểu lầm, tôi và Đồ Kiều Kiều không phải loại quan hệ đó, dù sao tôi và cô ấy đã xong.”

Thấy vẻ mặt phiền chán của anh, Phạm Sĩ Hách lắc đầu cười khế. “Thiên Tề, lần đầu tiên tôi thấy cậu như vậy, tuyệt không giống cậu lúc bình thường.”

“Xin lỗi.”

“Không, tôi không muốn cậu nói xin lỗi.” Phạm Sĩ Hách mỉm cười. “Chỉ là cảm thấy cậu như vậy tốt lắm.”

“Cái gì?” Đan Thiên Tề nhũu mày, không hiểu ý của anh.

“Thiên Tề, tính cách của cậu và tôi luôn rất bình tĩnh, dù làm chuyện gì trong lòng cậu cũng lên kế hoạch, tất cả đều phải thật hoàn mỹ, như vậy không phải không tốt, ít nhất về chuyện công việc tôi rất vừa lòng, nhưng cuộc sống nếu không có gì ngoài ý muốn, vậy thực không thú vị.”

“Có ý gì?” Đan Thiên Tề hoàn toàn không hiểu.

Phạm Sĩ Hách cười cười, “Cảm xúc gần nhất của tôi.”

“Có liên quan đến cô gái của cậu?” Đan Thiên Tề nghi hoặc nhìn anh, cảm thấy nụ cười dịu dàng của Phạm Sĩ Hách rất xa lạ.

“Đúng vậy!” Phạm Sĩ Hách cười gật đầu. “Thiên Tề, có đôi khi phải nắm chắc ngoài ý muốn của cậu, vị trưởng trấn kia.....”

“Ngừng!” Đan Thiên Tề vươn tay không muốn Phạm Sĩ Hách tiếp tục nói. “Tôi lặp lại, tôi và cô ấy không phải người yêu, hơn nữa tôi cũng không tính trở thành người yêu của cô ấy.”

“Vì sao?” Anh nhìn Đan Thiên Tề rõ ràng rất để ý cô gái trong miệng cậu ấy.

Nghĩ đến Đồ Kiều Kiều, Đan Thiên Tề nhin không được nhũu mày, “Cô gái như vậy..... Không nằm trong kế hoạch của tôi.” Cô rất đẹp, ở chung một chỗ với cô, cuộc sống của anh hoàn toàn bị xáo trộn.

“Thiên Tề.....”

“Tôi có suy tính của tôi, cậu.....”

Đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, hai người dừng lại, Phạm Sĩ Hách nhìn về phía cửa. “Mời vào.”

Một cô gái mặc đồ công sở màu vàng nhạt có lẽ đi vào. “Tổng giám đốc, Đan trợ lý, xin lỗi đã quấy rầy hai người.”

“Lâm quản lí, có việc gì sao?” Phạm Sĩ Hách mở miệng.

“Đây là danh sách doanh thu sáu tháng cuối năm.” Lâm Nhã Quân tiến lên đặt công văn lên bàn làm việc, sau đó nhìn về phía Đan Thiên Tề.

“Học trưởng, đã giữa trưa, không biết hai người đã bàn công việc xong chưa?” Lâm Nhã Quân cười hỏi, ánh mắt vẫn đặt trên người Đan Thiên Tề.

“Cũng tạm.” Đan Thiên Tề liếc Phạm Sĩ Hách một cái, ánh mắt cảnh cáo. Chuyện này đến đây chấm dứt, anh không muốn bàn loại chuyện nhảm chán này nữa, còn có, cô gái đó không còn quan hệ gì với anh.

Biết anh không muốn nói tiếp, Phạm Sĩ Hách nhún vai.

“Vậy, học trưởng, bữa trưa cùng nhau dùng cơm được không?” Lâm Nhã Quân rộng rãi mở miệng mời.

“Được.” Đan Thiên Tề gật đầu.

Lâm Nhã Quân lập tức nở nụ cười. “Vậy đợi ở cổng nhé, CEO, tôi xin phép ra ngoài trước.” Cô đi ra văn phòng.

“Nhã Quân chính là người nằm trong kế hoạch của cậu?” Phạm Sĩ Hách mở miệng, Lâm Nhã Quân là đàn em đại học của bọn anh, tốt nghiệp rồi cũng vào làm việc ở T-K, về phần vì sao tiến vào T-K..... Phạm Sĩ Hách liếc Đan Thiên Tề một cái. Vào đại học, Lâm Nhã Quân rất có hảo cảm với Đan Thiên Tề, Đan Thiên Tề tốt nghiệp rồi cũng tích cực duy trì liên lạc, cuối cùng còn vào T-K. Dựa vào năng lực của bản thân mà thăng đến vị trí quản lý doanh thu, tuy còn trẻ tuổi, nhưng năng lực lại vô cùng tốt.

Ngoại hình lại rất xứng đôi với Đan Thiên Tề, nhưng mà..... Không có lửa.

“A Hách, đây là chuyện của tôi, cậu đừng quản.” Nói xong câu này, Đan Thiên Tề xoay người, lập tức đi ra văn phòng.

Bị cảnh cáo, Phạm Sĩ Hách nhú mồm, vuốt cằm, anh cũng không xem nhẹ sắc mặt âm trầm trước khi rời đi của Đan Thiên Tề. Ai! Xem ra anh xen vào việc của người khác dường như chọc tức bạn học cũ rồi.

Đan Thiên Tề không thích những chuyện ngoài ý muốn, làm chuyện gì anh cũng thích làm từng bước, tuyệt không cho phép tình huống nào đột ngột phát sinh, thật làm cho anh cảm thấy phiền toái.

Chuyện phiền toái phải luôn bỏ nhiều tâm tư hơn để để ý, anh cảm thấy thực lãng phí thời gian, bởi vậy anh luôn cực lực ngăn chặn chuyện phiền toái. Bình tĩnh, an ổn, đây là điều anh muốn. Mà cuộc sống của anh anh đã sớm lên kế hoạch tất cả, trước mắt cũng đều tiến hành theo ý anh, không có gì sai lầm, tốt lắm.

“Học trưởng, anh đang nghĩ gì vậy?” Thấy anh trầm mặc không nói, Lâm Nhã Quân nhẹ giọng hỏi.

“Không có gì.” Đan Thiên Tề cười nhẹ, nhìn cô gái trước mắt, tướng mạo của cô thanh tú, cá tính tự tin mà dịu dàng, là đối tượng nói chuyện không tệ.

Anh vẫn biết Lâm Nhã Quân thích mình, chỉ là cô không nói ra, anh cũng không nói gì, hai người vẫn duy trì mối quan hệ bạn bè vững vàng.

Anh thích quan hệ như vậy, ở chung với Lâm Nhã Quân thực thoải mái. Hai người chơi thân, có chung lời nói, anh nghĩ, nếu không ngoài ý muốn, sau này anh sẽ đưa ra yêu cầu kết giao với Lâm Nhã Quân.

Đúng vậy, Lâm Nhã Quân nằm trong kế hoạch của anh, nếu không ngoài ý muốn, anh sẽ kết hôn với cô, cô là người thích hợp để lấy làm vợ.

Anh đã tính tốt tất cả, cũng tiến hành theo từng bước, tuy rằng từng chệch đường ray, nhưng chuyện chệch đường ray kia đã giải quyết xong.....

“Kiều Kiều, em muốn ăn gì?”

Đan Thiên Tề sững sờ.

“Ừm..... Cảm thấy món nào cũng ngon.”

Giọng nói này..... Đan Thiên Tề ngẩng đầu nhìn về phía trước, kinh ngạc nhìn thấy cô gái ngồi đối diện.

Sao cô có thể ở đây?

“Anh gọi cho em ném thử nhé, hai chúng ta cùng nhau ăn.” Bộ dáng Đồ Kiều Kiều do dự đáng yêu làm cho người đàn ông nở nụ cười, đưa ra lời đề nghị tri kỷ.

Chớp mắt đẹp, Đồ Kiều Kiều bày ra nụ cười ngọt ngào Đan Thiên Tề quen thuộc, làm nũng với người đàn ông kia. “Anh thật tốt.”

“Đối tốt với em là điều đương nhiên.” Người đàn ông đặt tay lên bàn, cầm lấy tay cô.

Đồ Kiều Kiều cũng không tránh, để cho người đàn ông kia cầm, mắt đẹp càng nồng đậm ý cười. Dáng vẻ quyến rũ xinh đẹp làm cho đàn ông mê muội không thôi, Đan Thiên Tề nhìn thấy ngực liền khó chịu.

Anh nhìn người đàn ông, bộ dạng thô kệch, nụ cười trên mặt có điểm không đúng đắn, cầm lấy tay Đồ Kiều Kiều cứ khiêu khích sờ tới sờ lui.

Đan Thiên Tề nheo con ngươi đen lại, nhìn cô ngoan ngoãn bị sờ, cũng không biết lấy tay hất ra là sao?

Nhận thấy tầm mắt của anh, Đồ Kiều Kiều quay đầu, ánh mắt chống lại anh, lập tức làm như không có việc gì dời đi, tiếp tục nói chuyện với người đàn ông. Thái độ lạnh nhạt giống như hoàn toàn không quen biết anh, điều này làm cho Đan Thiên Tề nhin không được nhú mồm.

“Học trưởng, anh làm sao vậy?” Lâm Nhã Quân nghi hoặc nhìn anh. “Sắc mặt của anh thật khó coi, thân thể không thoải mái sao?”

“Không, không có gì.” Đan Thiên Tề thu hồi tầm mắt, cười nhẹ với Lâm Nhã Quân.

Nếu đã muốn giả vờ không quen, vậy thì xem như không quen đi!

Anh không nhìn về phía đối diện nữa, dùng sức cắt thịt bò trên đĩa.

Lâm Nhã Quân cũng không hỏi nhiều, quen anh lâu như vậy, cô biết tính cách của anh. “Học trưởng, lần này anh xuống phía đông sao lại lâu như thế? Xảy ra chuyện gì sao?” Cô giống như nói chuyện phiếm mở miệng.

Về chuyện xảy ra ở tiệc tối cô cũng từng nghe qua, khi nghe được cô quả thực không thể tin, theo tính cách của học trưởng, chuyện này căn bản không phải là chuyện học trưởng sẽ làm, là cô gái nào có thể làm cho anh mất khống chế?

Cô vốn cực kỳ bất an, thậm chí còn muốn đến khu nghỉ mát tìm anh, nhưng lại cảm thấy mình không có lý do gì, cô và anh bây giờ chỉ là quan hệ bạn bè đơn thuần, cô căn bản không có tư cách đi hỏi.

Cô ái mộ Đan Thiên Tề đã lâu, cô tin anh nhất định biết tâm ý của cô, chỉ là hai người không giải thích, vẫn duy trì quan hệ bạn bè.

Cô biết trong lòng Đan Thiên Tề chỉ có công việc, căn bản không có tâm tư kết giao bạn gái yêu đương, bởi vậy cô an tâm lấy thân phận bạn bè ở bên cạnh anh. Cô tin mình chờ lâu như vậy sẽ đạt được, cô có tự tin, hơn nữa nhiều năm qua bên người Đan Thiên Tề vẫn không có đối tượng kết giao cố định, mà hai người lui tới cực thường xuyên, làm cho cô cũng có tự tin.

Theo như cô hiểu biết về Đan Thiên Tề, cô biết có một ngày anh nhất định sẽ đưa ra yêu cầu kết giao với cô, mà cô vẫn chờ ngày đó đến.

Không ngờ lại nghe thấy chuyện tiệc tối, hơn nữa Đan Thiên Tề còn về tổng công ty trễ một tháng, điều này làm cho cô vô cùng lo lắng. Anh sẽ thích cô gái khác sao?

“Không có gì, chỉ là có vài việc vặt vãnh phải xử lý, mới tốn chút thời gian như vậy.” Nghĩ đến “Việc vặt vãnh” trong miệng anh, Đan Thiên Tề nhìn không được nhìn về phía trước.

Lại thấy người đàn ông kia vô cùng thân thiết gấp miếng thịt đưa tới trước mặt Đồ Kiều Kiều, cô nghiêng người cười ăn luôn, người đàn ông đó còn vươn tay giúp cô lau chất lỏng dính bên môi, bỏ vào miệng.

“Đáng ghét!” Đồ Kiều Kiều hờn dỗi liếc người đàn ông một cái, nhưng nụ cười trên mặt lại càng kiều mỹ mê người.

Đan Thiên Tề nắm chặt đĩa ăn, nghĩ đến lúc anh nấu cơm cho cô, cô chính là cười như vậy với anh, làm cho hư vinh đàn ông trong anh phình lên toàn bộ, cam tâm tình nguyện nấu cơm cho cô ăn.

Anh nấu cơm vất vả như vậy cô mới cười, nhưng người đàn ông kia chỉ đút cô ăn thứ có sẵn, cô đã cười ngọt ngào đến vậy!

“Rầm!” một tiếng, Đan Thiên Tề buông dao nĩa xuống.

“Học trưởng?” Lâm Nhã Quân hoảng sợ.

“Xin lỗi, anh sợ anh còn có một số việc chưa xử lý, phải về công ty trước.” Ở lại chút nữa, anh nghĩ anh sẽ tức chết.

Lại nhìn cô gái kia, anh sợ anh sẽ xông lên làm ra những chuyện anh không khống chế được. Anh chán ghét không khống chế được!

“Không sao, em về với anh.....”

“Không, em cứ tiếp tục dùng cơm đi, không sao.” Đan Thiên Tề vươn tay cầm lấy giấy tờ. “Anh về công ty trước.”

Nói xong, anh đứng dậy đi ra khỏi quán, lúc đi qua cạnh Đồ Kiều Kiều, bước chân hơi dừng lại, lại tiếp tục đi về phía trước.

Khi đi ngang qua cô, anh rõ ràng nghe được lời cô nói!

“Thật sao? Anh biết nấu cơm sao? Vậy lần sau em có thể đến nhà anh dùng cơm không? Anh tự mình xuống bếp nấu cơm cho em ăn được hay không?”

Những lời này, chính những lời cô nói khi biết anh biết nấu ăn.

Mỗi một từ, mỗi một nhịp điệu đều giống nhau như đúc.

Đan Thiên Tề nắm giấy tờ trong tay, ngực không thể khắc chế dấy lên lửa giận đùng đùng.

Đồ Kiều Kiều.....Cô gái chết tiệt này!

Toàn bộ buổi chiều, sắc mặt Đan Thiên Tề đều âm trầm đáng sợ, cả đầu anh đều là hình ảnh thân mật của Đồ Kiều Kiều và người đàn ông kia, mà cô gái kia thậm chí còn làm như không quen biết anh! Xem ra anh ra đi không lời từ biệt chẳng ảnh hưởng gì tới cô, xem đi, cô lập tức tìm niềm vui mới, sớm quên anh lâu rồi. Tốt lắm, xem ra anh căn bản không cần vì mình đi không lời từ biệt mà cảm thấy chột dạ, cảm thấy có lỗi với cô, bởi vì cô căn bản không sao cả.

Đan Thiên Tề mở cửa xe, hôm nay anh vẫn tan làm đúng sáu giờ, nhưng công việc lại không hoàn thành đúng hạn, loại chuyện này lần đầu tiên xảy ra.

Trừng mắt nhìn công việc vẫn chưa hoàn thành, cả người anh càng nóng giận, nhưng anh biết có tiếp tục cũng chỉ lãng phí thời gian, anh căn bản không có tâm tình xử lý đồng công văn này, cuối cùng vẫn chỉ có thể mang theo phiền chán rời văn phòng.

Anh phóng như điên về nhà, mẹ nó, đây là lần đầu tiên trong đời anh đua xe!

A! Còn là lần đầu tiên nói lời thô tục!

“Shit!” Đan Thiên Tề dùng sức đóng sầm cửa xe, phiền chán vò tóc, sau đó thở hắt ra, tự nhiên thấy buồn cười với sự tức giận vô cớ của mình. Rốt cuộc anh tức cái gì? Tức Đồ Kiều Kiều ăn cơm với người đàn ông khác? Tức cô làm bộ như không quen biết? Hay là tức cô hoàn toàn không để ý tới sự ra đi của anh?

Nhưng anh có gì phải tức giận? Không phải lúc sáng anh đã nói với Phạm Sĩ Hách, anh và cô đã sớm xong, anh và cô không phải loại quan hệ đó, anh và cô chỉ là..... Chỉ đơn thuần là bạn giường.

Đúng vậy! Chỉ là như vậy mà thôi. Mà anh người bạn giường này đi rồi, cô đương nhiên có thể đi tìm niềm vui mới, đương nhiên có thể làm bộ như không quen biết anh, dù sao anh đối với cô cũng chỉ là bạn giường mà thôi.

Vậy anh có gì phải tức giận? Dựa vào cái gì để tức giận?

Nghĩ xong điều đó, Đan Thiên Tề vỗ trán, khoe môi nhin không được gọi lên một chút tự giễu, lắc lắc đầu, không ngờ mình lại nghĩ nhiều như vậy, anh về nhà trọ của mình.

“Anh về rồi?”

Đi tới cửa, hương thơm quen thuộc đột nhiên bao phủ lấy anh, cánh tay anh nhất thời bị người ta nhẹ nhàng ôm lấy, thân thể mềm mại thơm tho dán lấy anh.

Anh sững sốt, cúi đầu, mà người ôm lấy cánh tay anh cũng ngẩng đầu, kiều nhan cười ngọt ngào, nhón chân cắn nhẹ cằm của anh. “Người ta chờ anh lâu lắm đó!”

Đan Thiên Tề trừng mắt nhìn cô! Đồ Kiều Kiều, người làm cho anh tức giận từ trưa tới giờ.

7. Chương 7

Chương 7

“Sao cô lại ở đây?” Đan Thiên Tề đứng ở cửa, nhìn cô gái đang tò mò đánh giá phòng anh, giọng điệu lạnh lùng cứng rắn có chút chán ghét bản thân mình. Làm cái quỷ gì vậy! Sao anh lại để cho cô vào nhà mình? Chỉ vì cô đáng thương nói cô mang giày cao gót đứng chờ trước cửa nhà đợi anh nửa tiếng, chân cô rất mỏi, hỏi anh có thể cho cô vào nhà ngồi chút không?

Sau đó, anh rất ngoan ngoãn làm theo lời cô.

Chờ anh mở cửa ra cho cô vào phòng mới nghĩ đến chuyện vì sao anh lại phải để ý chân cô có đau hay không? Anh vẫn chưa quên cô làm lơ anh vào buổi trưa ở nhà hàng.

Còn có.....“Sao cô biết nhà của tôi?”

“Tiểu Phù nói cho em biết.” Đem túi xách bỏ lên ghế, Đồ Kiều Kiều hạ lời bình. “Nhà anh cũng không tệ lắm!”

Đầu ngón tay nhẹ nhàng xoẹt qua bàn, ngay cả chút bụi cũng không có, vô cùng phù hợp với tính cách ưa sạch sẽ của anh.

“Tìm tôi làm?” Hai tay khoanh trước ngực, anh dựa vào cửa, vẻ mặt cực kỳ lạnh lùng.

Đồ Kiều Kiều xoay đầu nhìn anh, thấy khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng của anh, mắt đẹp chớp chớp, “Anh thật lạnh lùng nha! Hơn nữa, ngay cả ly nước cũng không mời em được sao.”

Đan Thiên Tề nhún mày, nhìn không được châm biếm. “Tôi cho rằng chúng ta không quen biết.” Anh ám chỉ chuyện ở nhà hàng.

“Phải không?” Đồ Kiều Kiều xinh đẹp đi tới chỗ anh, ngực đẹp dán ngực anh, đầu ngón tay vẽ vòng tròn trên ngực anh, mắt đẹp quyến rũ nhìn anh. “Em còn cho rằng chúng ta rất quen thuộc.”

Giọng nói của cô mềm mại ngọt ngào, nâng đầu gối lên chen vào haichân anh, khiêu khích nam tính của anh, ngay cả tay cũng lớn mật đi xuống.....

Đan Thiên Tề bắt lấy tay cô, không cho cô tiếp tục đi xuống, cũng không tính để cô lừa dối như vậy cho qua chuyện, anh không muốn trở thành trò đùa của cô.

“Ở nhà hàng không phải cô làm như không quen biết tôi sao?” Rõ ràng nhìn thấy anh còn làm như không thấy, còn cùng người đàn ông khác liếm láp đưa tình.

“Anh đang có hẹn, không phải sao?” Vẻ mặt Đồ Kiều Kiều vô tội, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, nhướn người hôn cái cằm lạnh cứng rắn của anh. “Người ta không muốn phá hư cuộc hẹn của anh thôi, mới làm bộ như không biết anh nha!”

“Vậy sao?” Đan Thiên Tề đùa cợt nhún mày. “Tôi còn nghĩ cô không muốn để niềm vui mới của cô hiểu lầm” Lời nói của anh cực chua, chua đến mức ngay cả anh cũng nhún mày. Gặp quỷ! Giọng điệu của anh như vậy là sao? Sao lại có vẻ như mình rất dễ ý.

Đồ Kiều Kiều nở nụ cười, cô nhón mũi chân, cánh tay ôm lấy cổ anh, thân thể mềm mại kề sát anh, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng gần sát theo.

“Đan tiên sinh, anh đang ghen sao?” Cô ngửi được vị chua rất nồng nha!

Đan Thiên Tề không được tự nhiên trừng mắt, kéo tay cô xuống, đẩy thân thể cô ra, “Nhàm chán!” Anh hừ lạnh, đi vào phòng khách.

“Ghen thì ghen, vì sao không thừa nhận?” Đồ Kiều Kiều đi theo sau anh, trên môi ôm lấy ý cười, đôi mắt lóe sáng. Thấy Đan Thiên Tề ghentướng, tâm tình của cô vô cùng tốt.

Đan Thiên Tề không muốn để ý cô, đi vào phòng bếp, rót ỉnh cốc nước, mà cô gái kia cũng đi theo sau anh, rất tự nhiên ôm lấy thắt lưng anh từ phía sau.

“Người ta cũng muốn uống.” Cô làm nũng với anh.

Đan Thiên Tề gỡ tay cô ra, đưa ly nước cho cô.

Ai ngờ cô không nhận, ngón tay chỉ môi của mình nhìn anh cười dụ hoặc. “Anh không dứt cho em sao?”

Trừng mắt nhìn đôi môi cô, Đan Thiên Tề thiếu chút nữa cúi người xuống. Anh nhanh chóng dời mắt, dùng sức đặt ly nước xuống bàn, “Muốn uống hay không tùy cô, rốt cuộc cô tới đây làm gì?” Chịu không nổi thái độ của cô, anh trực tiếp hỏi.

“Đến bàn chuyện là ăn, người đàn ông lúc trưa anh thấy chính là đối tượng hợp tác lần này của em.” Đồ Kiều Kiều vừa nói vừa cầm lấy cốc nước, miệng nhỏ uống một ngụm.

“Hợp tác?” Đan Thiên Tề nghĩ đến hình ảnh lúc trưa, nhìn không được chăm chọc. “Cô đều làm vậy với người cùng hợp tác sao?”

Đồ Kiều Kiều đương nhiên biết anh đang nói cái gì, “Làm sao có thể? Nhìn cũng biết anh ta muốn đuổi theo em.” Cô dừng một chút, lại thêm một câu. “Hơn nữa em cũng rất thích ý để anh ra theo đuổi.”

Cái gì? Đan Thiên Tề nheo mắt nhìn cô, trong lòng vì lời của cô mà dao động, nghĩ một đằng nói một nẻo, lời nói lập tức bật ra. “Vậy chúc mừng cô, tìm được đối tượng mới.”

“Bất tự* còn chưa xem đâu!” Đồ Kiều Kiều nhún vai, nhưng lại dấu không được vui sướng. “Nhưng mà em rất thích anh ta.”

(* Ngày tháng năm sinh tuổi tác dùng để xem ngày cưới, bói toán xem có hợp nhau không)

“À, vậy thì tốt lắm!” sắc mặt Đan Thiên Tề càng khó coi, anh nghĩ lại, cô chưa từng nói thích anh, mà bây giờ lại ở trước mặt anh nói thích người đàn ông khác.....

Mím môi, anh cảm thấy ngực khó chịu, làm cho anh buồn bực. “Vậy cô tới tìm tôi làm gì?” nếu đã có người trong lòng, vậy sao còn tìm anh? Hơn nữa vừa rồi còn khiêu khích anh, cô muốn như thế nào?

Đồ Kiều Kiều chu cái miệng nhỏ nhắn, mắt đẹp nhìn anh. “Nhà anh, cho em ở nhờ đi.”

“Cái gì?” Anh có nghe lầm hay không?

“Ai da, người ta ở đây không có nhà, em phải ở lại cả tháng, đành phải đến ở nhờ nhà anh nha!”

“Sao cô không tới khách sạn?” Anh và cô đã chấm dứt quan hệ bạn giường, một chút cũng không quen.

Đồ Kiều Kiều nhăn mặt nhăn mũi, “Vậy phải tốn tiền nha, em không cần đâu.” Có sẵn phòng ở, vì sao cô phải ở khách sạn?

Đan Thiên Tề trừng cô. “Tiền khách sạn tôi trả giúp cô.”

“Không cần!” Cô cũng không vui trừng lại anh. “Vì sao không cho em ở? Chúng ta không phải người xa lạ, em cũng không phải lần đầu tiên ở nhà anh!”

Cô tiến lên dán lấy anh, vô cùng thân thiết ôm lấy thắt lưng anh, “Anh quên rồi sao? Tháng trước dường như ngày nào em cũng qua đêm ở nhà anh!”

Anh đương nhiên nhớ rõ, nghĩ đến chuyện hai người làm buổi tối lúc cô ở chỗ anh..... Đan Thiên Tề cảm thấy thân thể nóng rần lên, thân thể cô dán lên người anh, giống như cọ nhẹ nhàng, lần nữa khiêu khích tình dục của anh. Đan Thiên Tề thở sâu, giọng nói vẫn không thay đổi. “Tôi cho rằng quan hệ của chúng ta đã chấm dứt.” Anh rời đi cô không liên lạc, anh nghĩ chuyện này đã nói lên tất cả.

“Đúng là đã chấm dứt!” Tay nhỏ bé cách áo sơ mi vỗ về ngực anh, cái miệng nhỏ nhắn chạm vào anh, đầu lưỡi tìm hiểu khe liếm môi anh. “Nhưng mà cũng có thể bắt đầu lần nữa, không phải sao?”

Cô khê cắn môi anh, lúc anh mở môi muốn nói, đầu lưỡi nhanh chóng tham nhập vào miệng anh.

Cô khiêu khích đánh tan mọi lý trí của anh, mà lời nói của cô làm cho Đan Thiên Tề cảm thấy cảm xúc, cô gái này xem anh là gì?

Bàn tay to ôm lấy eo nhỏ, anh dùng lực hôn trả, đầu lưỡi thô lỗ cuốn lấy phần lưỡi, cắn môi mềm, dường như mãnh liệt liếm cái miệng nhỏ nhắn.

“Ừm.....” Cô hừ nhẹ, nơi riêng tư cảm nhận được anh nóng rực kề sát, mà anh cuồng dã hôn làm cô không hô hấp kịp.

Anh cắn môi cô, hơi thở gấp gáp, con ngươi đen nhìn chăm chăm cô. “Người đàn ông kia thì sao? Không phải cô thích anh ta sao?” Có người trong lòng còn khiêu khích anh, cô đang nghĩ cái gì hử?

“Đúng vậy!” Cô rên nhẹ, mắt đẹp vì lây nhiễm tình dục mà càng thêm quyến rũ, cô mút nhẹ môi anh, rất vô tình mở miệng. “Nhưng mà em vẫn chưa đồng ý, anh ta bây giờ là người theo đuổi, cũng không phải bạn trai của em, cho nên..... em bây giờ vẫn còn tự do.” Cô nói xong, tay nhỏ bé đi xuống đung quần vuốt nam tính đã sớm phồng lên, cánh môi gợi lên một nụ cười duyên.

“Thiên Tề, anh cũng muốn em, đúng không? Anh nói, nơi này hơn một tháng có nhớ em không?” Cô thì “rất muốn rất muốn” anh nha!

Có, anh luôn luôn nghĩ đến cô.

Đan Thiên Tề nhìn xuống những lời thiếu chút nữa thốt ra, biết cô gái này nghe thấy nhất định sẽ rất đắc ý, đắc ý vì anh thần phục dưới mệnh của cô. Anh không cần!

8. Chương 8

Chương 8

A..... Người đàn ông này muốn làm cho cô không xuống giường được sao?

Đồ Kiều Kiều cảm thấy toàn thân xương cốt đều sắp gãy, thân thể đau đến động đầu ngón tay cũng không động được. Mở mắt mệt mỏi, cô nhìn người đàn ông đang ngủ say. Khi ngủ anh bớt đi vẻ lạnh lùng hơn.

Tóc rũ trên trán, làm cho anh trẻ hơn rất nhiều.

Thấy anh ngủ say như vậy, thật muốn há mồm cắn anh. Thế mà nói cũng không nói một tiếng liền rời đi, cô không gọi cho anh, anh cũng không thèm chủ động gọi điện thoại cho cô, nếu cô không xuất hiện trước mặt anh, anh có khi đã quên cô luôn rồi!

Còn cùng cô gái khác ăn cơm nói chuyện phiếm, xem ra những ngày này anh sống rất tốt a! Anh tốt nhưng cô thì không tốt chút nào!

Anh nghĩ rời đi như vậy là có thể đoạn tuyệt quan hệ với cô sao? Nghĩ cũng đừng có mơ! Cô sẽ không khinh địch như vậy buông tha cho anh.

Đồ Kiều Kiều cô lần đầu tiên bị đối xử như vậy!

Cô đã tự mình đưa lên cửa, còn chạy lên giường, thậm chí cẩn thận đùa giỡn chậm rãi đi vào cuộc sống của anh, làm cho anh dần dần quen với sự tồn tại của cô, cô nghĩ mình đã thành công, ai ngờ anh lại đột nhiên rời đi. Khi biết anh rời đi, cô giận đến mức muốn băm thầy anh vạn đoạn!

Lần đầu tiên cô phí nhiều tâm tư lên một người đàn ông như vậy, không ngờ anh lại không cần, ngay cả khi rời đi cũng không nói với cô. Anh quả thực là đồ trứng thối!

Được, anh không cần cô, cô cũng không cần anh, không liên lạc thì không liên lạc, cô còn giận đến mức xóa luôn số điện thoại của anh.

Dù sao Đồ Kiều Kiều cô cũng không thiếu đàn ông, Đan Thiên Tề thì tính cái gì? Lúc nào cô cũng có thể tìm một người đàn ông.

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng ngày nào cô cũng nghiêng rằng nghiêng lệch về anh, không cam lòng, không cam lòng, rất không cam lòng! Trừ không cam lòng, trong lòng cô còn có một loại xúc động muốn khóc, loại xúc động này hù chết cô, lần đầu tiên cô vì một người đàn ông mà khóc.

Cô là Đồ Kiều Kiều nha! Chỉ có cô làm cho đàn ông khóc, cô chưa bao giờ vì đàn ông mà rơi nước mắt, nhưng nghĩ đến Đan Thiên Tề, cô liền ầmức muốn rơi nước mắt.

Rõ ràng thế mà lại khóc vì đàn ông, điều này có nghĩa là gì? Có nghĩa là Đồ Kiều Kiều cô thật ngu ngốc!

Bằng điều kiện của cô, ai không coi trọng? Lại nhìn trứng Đan Thiên Tề tên trứng thối này! Nhiều đàn ông như vậy cô không chọn, lại cố tình chọn người e sợ tránh cô không kịp tên trứng thối kia!

Đáng giận! Ngay từ đầu không phải là cô không cam lòng sao? Không cam lòng có loại đàn ông ngại cô, không xem cô ra gì cả, làm cho tự tôn của cô bị thương, mới cố ý dụ hoặc anh, khi nào thì chính mình cũng nhảy xuống hố?

Cô vừa tức vừa giận, nhưng cũng mơ hồ hiểu được, nếu không phải có chút động tâm, cô sẽ không tùy tiện đưa ra yêu cầu qua lại lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết với một người đàn ông.

Hai người lần đầu tiên gặp mặt cô đã muốn anh làm chồng cô, nếu không phải có ý với anh, cô sẽ không đưa ra loại yêu cầu như thế với người đàn ông không quen.

Nhưng anh lại cực khinh thường cô, tự tôn của phái nữ bị thương, làm cho cô quật cường không cần anh. Ai dè, sau này lại cùng anh chạy lên giường, cô càng lúc càng buông không được..... Giờ cô mới biết có một số việc, không phải nói không cần sẽ không muốn.

Nhưng anh thì sao? Anh lại dễ dàng không cần cô.

Cô thật sự một chút cũng không đáng để anh thích sao? Cô không cam lòng!

Đồ Kiều Kiều nhịn không được há mồm cắn ngực Đan Thiên Tề.

“A.....” Đột nhiên bị cắn, Đan Thiên Tề tỉnh lại, nhú mày tròng mắt nhìn ngực mình, nơi đó lại nhiều thêm một vết cắn, mà cô gái cắn anh vẫn còn muốn hướng lên trên cắn cắn anh.

“Đừng cắn nơi này.” Anh còn phải đến công ty, trên mặt nhiều có vết cắn sao xem được? “A!”

Kêu cô đừng cắn còn cắn mạnh như vậy?

Đan Thiên Tề dứt khoát cúi đầu hôn cái miệng nhỏ nhắn, ngăn cản cô tiếp tục cắn anh.

Một hồi lâu, anh mới thở dốc ồ ồ buông cái miệng nhỏ nhắn ra, nhưng đôi mắt cũng đã dấy lên một chút tình dục, không được, lại lêu lổng nữa anh nhất định sẽ muộn giờ làm.

Mà cô đã sớm bị hôn đến vô lực, chỉ bạc vươn lên ngực trắng, mái tóc rơi tung trên lưng, kiều nhan vì vừa được yêu mà ngon miệng làm cho anh lại muốn đè lấy cô.

Đan Thiên Tề thở sâu, không ngờ mình lại nặng dục vọng như vậy, đụng tới cô, anh luôn luôn động dục. Nhắm mắt lại, anh áp chế dục vọng, xuống giường đi vào phòng tắm. Đồ Kiều Kiều tiếp tục nằm trên giường, thấy anh rửa mặt chải đầu xong đi ra khỏi phòng tắm, lấy quần áo mặc vào, cô bò dậy, mắt đẹp nhìn anh.

“Em có thể ở chỗ anh không?” Cô đã hy sinh một đêm để thuyết phục anh nha!

Đan Thiên Tề liếc cô một cái, cầm lấy caravat vòng qua cổ.

“Không nói lời nào chính là đồng ý nha!” Đồ Kiều Kiều xuống giường đi tới chỗ anh, vươn tay giúp anh đeo caravat.

Con người Đan Thiên Tề càng sâu, bàn tay ôm lấy thắt lưng cô thông thả dời xuống, thân thể của cô tất cả đều là dấu vết anh lưu lại. Ngón tay đi vào nơi riêng tư, xoa hai phiến hoa ướt át.

“Ừm.....” Đồ Kiều Kiều cắn môi trên nhẹ, mắt đẹp hờn giận. “Đáng ghét!”

Ánh mắt quyến rũ của cô làm cho ngực anh căng thẳng, ngón tay đột nhiên đâm vào hoa huyệt, một tay chế trụ thắt lưng cô, kéo cô sát vào người.

“Không được!” Cô đẩy ra anh. “Anh phải đi làm, hơn nữa em còn phải ra ngoài! Làm với anh nữa, người ta sẽ không còn khí lực.”

Nghe thấy cô muốn ra ngoài, Đan Thiên Tề nhú mày. “Cô muốn đi đâu?”

“Có hẹn với A Kiệt nha!” Cô hất tóc, bước vào phòng tắm.

“A Kiệt?” Anh nheo mắt, nghĩ đến người đàn ông ở nhà hàng.

“Đúng vậy, ngày hôm qua anh ấy chở em đến đây, đã hẹn hôm nay sẽ gặp mặt!” Đi tới cửa, cô có vẻ như nhớ đến điều gì đó, quay đầu vô tội nhìn anh. “À, em nói với A Kiệt đây là nhà anh họ em, anh phải cẩn thận, đừng vạch trần em nha!”

“Cái gì? Anh họ?” Khi nào thì anh biến thành anh họ của cô? Hơn nữa có người sẽ lên giường với anh họ sao?

“Đồ Kiều Kiều, cô đang làm cái quỷ gì vậy hả?”

“Em đâu có giở trò quỷ nào?” Cô chu cái miệng nhỏ nhắn, thực bất đắc dĩ. “Chẳng lẽ em lại nói em ở nhà bạn cùng giường? Như vậy thì người đàn ông nào dám theo đuổi em.”

“Cho nên?” Anh cắn răng nhú mày.

“Cho nên anh tạm thời làm anh họ của em! Yên tâm, em sẽ không để anh duy trì thân phận anh họ này lâu lắm đâu, lúc em ở đây chúng ta cứ duy trì mối quan hệ bạn giường, dù sao ở phương diện đó chúng ta rất hợp.” Nói xong, cô nháy mắt với anh một cái, sau đó đóng cửa lại.

Đan Thiên Tề trừng mắt nhìn cánh cửa đã đóng, hoàn toàn nói không nên lời.

9. Chương 9

Chương 9

Cô gái này quả thực làm cho người ta tức đến hộc máu! Đan Thiên Tề rất muốn bóp chết cô. Cô đúng là mỗi ngày đều đi hẹn hò, anh chân trước cửa, cô cũng đi theo sau lưng ra ngoài, mà anh tan tầm về nhà, cô nhất định vẫn chưa về.

Trở về, nhất định sẽ quần lấy anh nói hôm nay A Kiệt làm cái gì lãng mạn, mà cô cười nhất định sẽ tràn ngập tình yêu ngọt ngào, mỗi lần đều chọc anh phải chặn miệng cô lại, không muốn nghe cô nói gì có liên quan đến A Kiệt nữa.

Mà cô cũng rất phối hợp, anh hôn cô, cô cũng nóng bỏng hưởng ứng, há mồm không hề để ý, dật ra tiếng rên rỉ gợi tình.

Nhưng anh lại tuyệt không cảm thấy vui lòng, cô gái này thật sự xem anh là búp bê tình dục của cô sao? Bên ngoài cùng người đàn ông khác nói chuyện yêu đương, trở về liền lợi dụng thân thể anh thỏa mãn cô. Cảm xúc của anh càng ngày càng nóng, ngay cả đến công ty cũng không có cách nào chuyên tâm xử lý công việc, trong đầu luôn nghĩ không biết cô cùng người đàn ông A Kiệt kia đang làm cái gì?

Kết quả mấy ngày nay, tiến độ công việc của anh vừa hay là số 0 tròn trĩnh!

Sắc mặt của anh càng lúc càng âm trầm, rốt cuộc duy trì không được vẻ lạnh nhạt ưu nhân dĩ vãng, mà cô gái kia lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng, còn càng ngày càng về trễ.

Bây giờ đã hơn mười một giờ, cô thế mà vẫn chưa về?

Đan Thiên Tề đứng ở ban công, phiền muộn hút thuốc, gạt tàn đã sớm đầy đầu mẩu thuốc lá, mà đầu mẩu thuốc lá càng nhiều, sắc mặt anh lại càng khó coi.

Anh không hay hút thuốc, dường như là không hút, hơn nữa cũng không tốt cho sức khỏe, anh không muốn sau này già đi lại bị ung thư phổi linh tinh.

Nhưng mấy ngày nay dường như anh đã xem nó là cơm, số lượng thuốc hút đã gấp mấy lần trước kia.

Nhả khói thuốc ra, Đan Thiên Tề dập lửa, phiền muộn vò mái tóc.

“Cô gái kia sao còn chưa trở về?” Đã gần mười hai giờ, trước kia anh cứ mười một giờ liền đi ngủ, nhưng nằm xuống giường lại không ngủ được.

Cô gái kia về trễ nhiều nhất thì chín giờ sẽ vào cửa, nhưng hôm nay lại chậm hơn hai tiếng, cô và tên A Kiệt kia lêu lổng ở chỗ nào? Hôm nay có tính không về sao? Nghĩ vậy, khuôn mặt càng âm trầm, anh nhíu mày, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Biết cô không trở lại thì chắc chắn là ở cùng ai, sẽ làm chuyện gì, Đan Thiên Tề nắm chặt lan can, xem lan can là cổ cô gái kia.

Chết tiệt! Anh đang tức cái gì? Tức cô không để anh vào mắt sao? Tức cô hẹn hò với người đàn ông khác? Tức cô mỗi ngày đều về nhà trễ hơn anh, lại mở miệng ngậm miệng đều A Kiệt đến A Kiệt đi?

Anh dựa vào cái gì mà tức? Anh và cô chỉ là quan hệ bạn giường, không phải người yêu. “Bạn giường” có nghĩa là lúc nào cũng có thể giải tán, đối phương luôn có thể kết giao với đối tượng khác.

Anh không có tư cách để ý, căn bản cũng không cần để ý, cô không phải bạn gái anh, anh cũng không tính cưới cô, cô căn bản không có trong kế hoạch cuộc đời anh.

Cô là ngoài ý muốn, là phiền toái, mà anh ghét ngoài ý muốn, càng tránh xa phiền toái. Nếu như vậy, bây giờ vì sao anh lại phải vì cái ngoài ý muốn, vì cái phiền toái này mà tức giận đến như vậy, không thể nào bình tĩnh được?

Đầu óc của anh vì sao vẫn nghĩ đến cô gái kia? Mà tâm của anh vì nghĩ đến cô mà uất ức.

Chết tiệt! Như vậy không được! Còn tiếp tục như vậy anh nhất định sẽ điên mất, không khống chế được!

Rút thêm một liều thuốc từ trong bao ra, Đan Thiên Tề ngậm lên miệng, quyết định chờ Đồ Kiều Kiều về sẽ nói cô chuyển ra ngoài, rời xa cuộc sống của anh, anh không thể bị cô ảnh hưởng như vậy nữa!

Cúi đầu đang chuẩn bị châm lửa, lại nhìn đến thấy một chiếc xe BMW dừng lại trước cửa, anh dừng động tác. Anh đương nhiên nhận ra chiếc xe kia là của ai, anh liếc đồng hồ một cái, mười hai giờ hai mươi phút, rốt cục đã về rồi sao?

Anh nhìn chằm chằm chiếc xe, chờ Đồ Kiều Kiều mở cửa xuống, nhưng đợi 5 phút, không hề có động tĩnh.

Anh nheo mắt lại, thái dương nổi gân xanh ần ần di động, liều thuốc chưa châm lửa bị anh hung hăng bẻ gãy. Chết tiệt! Về đến nhà rồi còn không chịu xuống xe, ở trong xe làm cái gì?

Chốc lát sau, người đàn ông mở cửa xuống xe, thân sĩ đi đến bên kia, tri kỷ mở cửa xe.

Đan Thiên Tề nhìn thấy Đồ Kiều Kiều bước xuống, thân mật tiến sát vào trong lòng người đàn ông, hai người thân ái vài phút, cô mới đẩy người đàn ông lên xe rồi đi.

Cô nhìn xe người đàn ông chạy đi mới xoay người vào nhà.

Rốt cục cũng vào rồi sao? Đan Thiên Tề đưa tay vứt liều thuốc dường như đã biến thành vụn vào gạt tàn, đi vào phòng, vốn định ở cửa chờ cô, nhưng như vậy không phải có nghĩa là anh đang đợi cô sao?

Suy nghĩ lại, anh vẫn vào sofa ngồi xuống, tùy tay cầm lấy một quyển tạp chí lật lật, mà lỗ tai vẫn chú ý tiếng động ngoài cửa. Chờ cô vào, anh sẽ mời cô chuyển ra ngoài, mặc kệ cô có chịu hay không, muốn hay không, anh đều phải nói cô chuyển, tiền khách sạn anh sẽ trả giúp cô.

Anh nghe được tiếng mở cửa, ngồi nghiêm chỉnh đem tầm mắt đặt trên tạp chí, thực chuyên tâm nhìn.

Cửa lớn mở ra, anh nghe thấy cô vui vẻ ca hát.

Hừ, xem ra hẹn hò rất vui vẻ! Trong lòng Đan Thiên Tề chua loét.

“Đã về rồi?” Chờ cô vào phòng khách, Đan Thiên Tề lạnh lùng ngẩng đầu, lúc nhìn thấy khuôn mặt của cô lại ngẩn ra.

Hai má cô đỏ ửng, đôi mắt ngập nước, cánh môi hơi hơi sưng, trong lòng anh rất rõ, anh rõ ràng hiểu được biểu tình của cô có nghĩa là gì.

Khi anh hôn cô, biểu cảm của cô chính là câu hồn người như vậy. Vừa rồi ở trong xe lâu như vậy, cô để cho người đàn ông kia hôn cô sao?

Thấy anh còn thức, Đồ Kiều Kiều không khỏi kinh ngạc: “Sao anh còn chưa ngủ?” Cô nhớ mười một giờ là giờ đi ngủ của anh.

Trừ khi bọn họ có thêm “vận động” về đêm, bằng không anh luôn ngủ rất đúng giờ, mà bây giờ đã hơn mười hai giờ, anh thức mà còn thức.....

Chớp chớp mắt đẹp, cô bày ra biểu tình khiếp sợ, “Anh đang chờ em sao?” Thật cảm động nha!

Cô cảm động đến sắp khóc.

Hơn nữa nhìn thần sắc âm u của anh, a..... Tâm tình thật tốt.

“Không phải.” Ánh mắt của anh dán lên cổ cô, nhìn thấy nơi đó có dấu hôn, mà anh biết rõ đó không phải do anh lưu lại.

“Xem ra cô cùng A Kiệt kia phát triển cũng không tệ?” Giọng nói dường như là rít qua kẽ răng, ánh mắt của anh dường như muốn đâm thủng dấu hôn chết tiệt kia.

Chú ý tới ánh mắt của anh, Đồ Kiều Kiều cúi đầu, nhìn thấy dấu hôn trên cổ, cô cắn môi, nở nụ cười xinh đẹp. “Đúng vậy a!”

Giọng nói của cô ngưng ngừng, đôi mắt mang theo ngọt ngào, xuân ý không lừa được ai. “Anh biết không.....”

“Không biết.” Anh cũng không muốn biết!

“Ai da, người ta còn chưa nói.....”

“Tôi không muốn nghe.” Đan Thiên Tề đứng dậy, không muốn nhìn cô nữa, xoay người muốn trở về phòng.

“Ngày mai em sẽ chuyển ra ngoài.” Đồ Kiều Kiều đột nhiên nói ra câu này.

Đan Thiên Tề dừng chân, kinh ngạc nhìn cô. “Cái gì?” Chuyển ra ngoài? Đúng, anh muốn cô chuyển ra ngoài, nhưng sao lại do cô mở miệng?

Không nhìn anh kinh ngạc, Đồ Kiều Kiều vén tóc ra sau lỗ tai, nụ cười trên mặt càng ngọt ngào, giống như cô gái đang yêu.

“Hôm nay em đã đồng ý kết giao với A Kiệt, đã có bạn trai, đương nhiên em không thể ở lại chỗ anh! Ngày mai em sẽ chuyển đến chỗ A Kiệt.”

Kết giao? Chuyển đến chỗ A Kiệt?

Anh trừng mắt nhìn cô, tim nhảy dựng lên, có loại xúc động muốn đập bể vẻ ngọt ngào trên mặt cô, anh cất bước tới chỗ cô.

“Tình cảm của hai người tiến triển thật đúng là nhanh.” Mới kết giao ngày đầu tiên, cô đã chuyển đến nhà hắn ta?

“Bởi vì em thích anh ta.....” Đột nhiên bị người dùng sức ôm vào lòng, Đồ Kiều Kiều hô nhỏ, “Thiên Tề.....”

Cô ngẩng đầu, thấy anh muốn hôn cô, “Không được!” Cô vươn tay ngăn miệng anh lại, đẩy anh ra, sau đó lui về sau hai bước, cách xa một khoảng cách an toàn.

“Cô.....” Lần đầu tiên bị cô từ chối, hơn nữa cô lại làm thái độ bất hòa, Đan Thiên Tề không khỏi nheo mắt lại, trong lòng càng buồn.

“Không được.” Cô nhẹ lay động ngón tay với anh. “Người ta đã có bạn trai, cho nên anh không thể hôn em nha, quan hệ của chúng ta hôm nay chấm dứt đi!”

“Chấm dứt?” Anh nhú mày lặp lại lời của cô.

“Đúng rồi, đây cũng là điều anh vẫn muốn mà?” Cô tiến lên, tay nhẹ vỗ nhẹ mặt anh, sau đó nhón chân hôn lên má anh một cái. “Nụ hôn cuối cùng nha! Từ nay về sau chúng ta không còn quan hệ bạn giường nữa, cảm ơn anh mấy ngày nay đã thỏa mãn em!”

Đan Thiên Tề trừng mắt nhìn cô, thật muốn đập bể nụ cười trên mặt cô, còn có lời nói của cô..... Làm cho anh sắp phát cuồng.

“Đêm nay em ngủ ở khách phòng. Ngủ ngon!” Bỏ lại câu này, cô vui vẻ đi vào phòng.

Mà Đan Thiên Tề cắn răng trừng bóng lưng của cô, cô gái này, cô gái chết tiệt này..... A shit!

Anh lại một lần nữa tức giận đến nói không nên lời.

Đan Thiên Tề sống ba mươi hai năm, cuộc đời lần đầu tiên mất ngủ, nhưng lại vì một cô gái xem anh là búp bê tình dục mà mất ngủ! Shit! Mấy ngày nay số lần anh mất ngủ quá thực gấp vô số lần anh sống từ trước đến nay!

Cô muốn chuyển ra ngoài, chấm dứt quan hệ hai người, đây không phải điều anh muốn sao? Nhưng từ miệng cô nói ra, anh lại tuyệt không cảm thấy vui vẻ.

Là tự tôn đàn ông quấy phá sao?

Cho nên anh mới để ý như thế, nghĩ đến hôm nay cô sẽ chuyển ra ngoài ở cùng người đàn ông khác, nghĩ đến từ nay về sau hai người sẽ không còn quan hệ gì.....

“Shit!” Anh nhin không được thấp giọng mắng, trong lòng giống như có một cái cây chặn ngang, làm cho cả người anh rất khó chịu, mà đầu số tạo ra những thứ này chính là cô gái kia.

Cô hoàn toàn nhiễu loạn cuộc sống của anh, lý trí của anh, rồi cứ thế vô vọng bước đi sao? Không! Cô đừng mơ!

Hôm nay anh nhất định phải nói rõ với cô, cho dù thật sự muốn chấm dứt quan hệ, cũng phải do anh nói ra!

Đan Thiên Tề đi ra khỏi cửa phòng, gõ cửa phòng khách, nhưng không có ai trả lời. “Đồ Kiều Kiều!” Anh nhíu mày, lại gõ vài cái.

“Oe!” Anh nghe thấy bên trong có tiếng nôn mửa, sừng sốt, anh nhanh chóng mở cửa phòng, ánh mắt lập tức nhìn về phía phòng tắm.

Chỉ thấy cô quỳ gối giữ bồn cầu, không ngừng nôn khan.

“Kiều Kiều!” Anh chạy nhanh tới chỗ cô, “Làm sao vậy? Dạ dày không thoải mái sao?”

“A..... oe.....” Cô vẩy tay, lại tiếp tục nôn, nhưng chỉ nôn ra toàn nước.

Đan Thiên Tề tuyệt không để ý mùi vị gay mũi kia, chạy nhanh vắt cái khăn lông ướt dán sát vào mặt cô. “Tôi mang cô đến bệnh viện.....”

“Không.....” Đồ Kiều Kiều lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn không còn hồng hào nữa, ngược lại tái nhợt yếu ớt, cô mệt mỏi nhắm mắt. “Em không sao.”

“Nôn như vậy mà còn nói không sao.....”

“Nôn ghen đều như vậy.”

“Cái gì mà nôn ghen? Cô biết nguyên nhân cũng không.....” Đợi chút! Đan Thiên Tề đột nhiên mở to mắt, khiếp sợ rống to: “Cô vừa nói gì?”

Đồ Kiều Kiều nhận lấy khăn mặt trên tay anh, xoa xoa mặt, lại bủn rủn đứng dậy cầm lấy cốc nước súc miệng mới có khí lực liếc anh một cái. “Anh không biết phụ nữ mang thai rất vất vả sao?” Đều nhờ phúc của anh, để lại tình trùng liền vô vọng chạy ngay cả một câu cũng không nói!

“Gì, phụ nữ có thai.....” Đan Thiên Tề lặp lại, nghi ngờ nhìn bụng bằng phẳng của cô, “Cô.....”

“Đã được hai tháng.” Thật đủ kịch! Hai người lần đầu tiên lên giường cô đã trúng thưởng.

“Hai tháng.....” Đan Thiên Tề ngây ngốc lặp lại lời cô, hai tháng trước chỉ có anh cùng cô, cho nên đứa nhỏ.....

Anh á khẩu không trả lời được, còn chưa kịp hoàn hồn vì khiếp sợ.

Bộ dáng của anh chọc cô nở nụ cười, “Đừng sợ, em không bắt anh phụ trách đâu.” Cô tốt bụng mở miệng trấn an anh.

“Cái gì?” Anh giật mình.

Cô vỗ nhẹ mặt anh, “Em sẽ không ép anh cưới em, hơn nữa bây giờ em đã có đối tượng mới, con của em không thiếu ba ba.”

“Hả?” Cô đang nói cái gì?

“Cho nên, đây là con của em, không liên quan gì đến anh, anh không cần sợ hãi như vậy, em tin A Kiệt nhất định sẽ rất thích làm ba ba của con em.”

Cái gì? Cô nói cái gì?

Đan Thiên Tề nhìn cô, trong đầu không ngừng lặp lại lời cô nói. Cô nói không cần anh phụ trách, con là của cô, không liên quan gì đến anh, còn nói A Kiệt rất thích làm ba ba của con cô.....

Cho nên, cô muốn mang theo con anh gả cho người khác? Cho dù cô có thai với anh, cũng không muốn gả cho anh, vỗ tay một cái liền đá anh raxa, bởi vì cô đã có đối tượng mới? Bởi vì đó là con của cô, cùng anh.....Không. Liên. Quan?

10. Chương 10

Chương 10

Không liên quan? Chết tiệt không liên quan! Đan Thiên Tề hoàn toàn phát điên không khống chế được!

“Chết tiệt! Không có tôi, đứa con trong bụng cô ta làm sao mà có được? Kết quả cô ta còn nói không liên quan gì đến tôi? Không có tôi, cô ta có thể tự tạo ra đứa con sao?”

Cô gái kia nói cái quỷ gì vậy? Hơn nữa cô còn không cho anh cơ hội mở miệng, chính mình ra kết luận rồi liền tránh đi chỗ khác.

Cứ như vậy định án, không cần bàn lại!

Là sao? Cô xem Đan Thiên Tề anh là cái gì? Anh là loại đàn ông không chịu trách nhiệm sao?

“À! Không! Cô ta không cần tôi chịu trách nhiệm, rất tốt, rất tri kỷ, vì tôi mà suy nghĩ, chết tiệt suy nghĩ, cô ta căn bản thậm chí muốn ở cùng một chỗ với tên A Kiệt kia!”

Cái gì mà sẽ không ép anh cưới cô, anh không cần phụ trách linh tinh, cô căn bản thậm chí muốn đá anh ra, ở cùng một chỗ với người đàn ông khác!

“Tôi có nói tôi không chịu trách nhiệm sao? Tôi có sao? Tôi chỉ giết mình khi biết tin cô ta mang thai, tôi muốn làm ba ba..... À, không đúng, cô ta không cần tôi làm ba ba của con cô ta, bởi vì con của cô ta không thiếu ba ba, chết tiệt, đó là con của tôi nha! Cô ta dựa vào cái gì mà quyết định?”

“Rầm!” một tiếng, Đan Thiên Tề dùng sức đập bàn, phát điên rống giận. “Cậu nói đi! Cô gái chết tiệt kia dựa vào cái gì?”

Phạm Sĩ Hách hiếu kỳ nhìn trợ lý kiêm bạn học cũ phát điên. Trời ơi! Đây thật sự là Thiên Tề nghiêm túc, lãnh đạm, ngay cả chút cảm xúc cũng không có sao?

Vừa rồi Đan Thiên Tề giống như gió xoáy vọt vào phòng anh, lập tức phát điên rống to, vừa rống vừa kích động đi qua đi lại, mà anh là người duy nhất ở đây ngồi thấy được mùi ngon.

“Cho nên, đó là con của cậu?” Phạm Sĩ Hách đưa ra nghi vấn.

“Vô nghĩa!” Đan Thiên Tề tức giận rống.

“À.” Phạm Sĩ Hách xoay cây bút, tiếp tục hỏi: “Mà cô ấy bây giờ đã có bạn trai mới, quyết định để người khác làm ba của con cậu, không cần cậu phụ trách?”

“Đúng!” A..... Nghĩ đến những lời cô gái kia nói lúc sáng, Đan Thiên Tề liền cảm thấy ngực nổi sóng, tức đến sắp học máu.

“Vây tốt lắm nha!” Phạm Sĩ Hách vì anh vỗ tay chúc mừng.

“Sao lại tốt?” Đan Thiên Tề trừng mắt, người này có nghe rõ trọng điểm hay không? Anh tức đến sắp điên lên rồi, anh ta còn nói tốt?

“Dù sao Đồ Kiều Kiều cũng không nằm trong kế hoạch cuộc sống của cậu, cậu lại không tính cưới cô ấy, không phải sao?” Phạm Sĩ Hách bình tĩnh hỏi lại.

“À.....” Đan Thiên Tề sững sốt, đúng, anh không tính cưới cô.

Thấy anh giật mình, Phạm Sĩ Hách lại nói: “Vậy bây giờ cô ấy có con, còn không muốn cậu cưới cô ấy, vậy không phải tốt lắm sao? Đáng lẽ cậu phải thử phào nhẹ nhõm chứ?”

“Tôi.....” Thử phào nhẹ nhõm? Không! Anh bị ghen bực mình muốn chết!

“Lại nói, không phải cậu đã sớm muốn chấm dứt quan hệ bạn giường không rõ ràng với cô ấy sao? Bây giờ cô ấy thật vất vả mới tìm được đối tượng, cũng chấm dứt quan hệ phức tạp với cậu, như vậy không phải thực đáng ăn mừng sao?” Tất cả đều như cậu mong muốn nha!

“Này.....” Đúng rồi, đây không phải điều anh muốn sao? Anh muốn cô rời xa anh, cô rời xa ; Anh muốn cô chuyển ra ngoài, không cần anh mở miệng, cô liền chủ động mở miệng nói muốn chuyển; Anh không muốn cưới cô, mà cô cũng không muốn gả cho anh, ngay cả cha của đứa con cũng tự động tìm được rồi. Vậy anh còn gì không hài lòng? Anh có thể tiếp tục cuộc sống độc thân tốt đẹp của anh, không có người làm phiền anh âm ỉ, làm cho cõi lòng anh đại loạn, không lâu sau anh còn có thể cưới người vợ lý tưởng, tiếp tục sống cuộc sống bình tĩnh tốt đẹp của anh, sau đó sinh hai đứa con, cứ như vậy tiếp tục cuộc sống anh đã lên kế hoạch tốt.

Đây là cuộc đời anh đã sớm lên kế hoạch tất cả, mà anh cũng muốn an ổn đi từng bước đạt được, không có gì ngoài ý muốn! Trừ cô, cô là điều ngoài ý muốn duy nhất.

Mà bây giờ ngoài ý muốn này muốn rời khỏi, không làm phiền anh nữa, anh nên vui vẻ, không phải sao? Anh lại có thể khôi phục sinh hoạt êm đềm.

Nhưng anh lại tuyệt không vui vẻ, thậm chí vì cô rời khỏi mà lo âu, vì lời cô nói mà phát điên, hoàn toàn mất đi bình tĩnh.

Nhìn vẻ mặt Đan Thiên Tề giật mình ngốc ra, Phạm Sĩ Hách nhin không được than nhẹ, vươn tay vỗ nhẹ vai bạn học cũ. “Thiên Tề, con người ấy, có đôi khi đừng quá cố chấp.”

“Cái gì?” Đan Thiên Tề nghi hoặc nhìn Phạm Sĩ Hách.

Phạm Sĩ Hách cười nhẹ. “Cuộc đời quá êm đềm không phải không tốt, tốc cũng ghét những chuyện mình không kiểm soát được, nhưng đôi khi cũng phải gặp, cuộc sống mà, không thể cứ êm đềm không sóng gió mãi, nhất định sẽ có biến, mà đối mặt với biến ngoài ý muốn, lựa chọn như thế nào là do cậu.”

Đan Thiên Tề không nói, nhẩn nhai lại.

“Thiên Tề, cậu thật sự không để ý Đồ Kiều Kiều kia sao?”

Không để ý..... Không, anh để ý cô!

Đan Thiên Tề không thể không thừa nhận, anh để ý cô gái kia muốn chết, bằng không bây giờ anh sẽ không giống người điên rồ to mắng tonhư vậy.

Nhưng loại để ý này làm anh cảm thấy xa lạ, anh không thích cảm giác mình không thể kiểm soát được mọi chuyện như vậy, giống như trí của mình không còn sót lại chút gì, chỉ còn lại bối rối không thể nói ra.

Loại cảm giác hoảng loạn khổ sở này, cô luôn làm anh có loại cảm giác này, không thể nắm bắt, không thể khống chế.

Điều này không phù hợp với anh, cô giống như mưa rền gió dữ, không tiếng động liền đảo lộn cuộc sống của anh, làm anh vừa tức vừa bất đắc dĩ, nhưng mỗi lần đều cam tâm tình nguyện thuận phục dưới nụ cười của cô, nguyện ý vì cô tươi cười mà chấp nhận loại cảm giác tâm loạn không thể làm chủ này.

Anh như vậy, tuyệt không giống anh. Mà cô, làm cho anh nắm bắt không được, nhìn không thấu. Cho nên anh mới muốn rời xa cô, cứ nghĩ chỉ cần cách xa cô, chặt đứt quan hệ với cô, anh liền có thể khôi phục cuộc sống bình tĩnh.

Nhưng đã từng gặp biển, làm sao có thể cam tâm trở về sông nhỏ? Tâm của anh đã bị cô nắm giữ.

Đan Thiên Tề nhắm mắt lại. “A Hách.....” Anh muốn khóc.

“Tôi biết cảm giác của cậu.” Phạm Sĩ Hách cảm động lây vỗ vỗ bả vai Đan Thiên Tề, anh biết cậu ta nhất định không thể thừa nhận ngoài ý muốn này, bởi vì anh cũng từng giãy dụa tâm tư như vậy.

“Phạm Sĩ Hách! Phạm Sĩ Hách!” Cửa phòng đột nhiên bị người dùng sức đẩy ra, một cô gái giống như gió kích động chạy vào.

“Chuyện gì?” Phạm Sĩ Hách bất đắc dĩ nhìn “Biển” của anh.

“Trời ơi! Thật lãng mạn nha! Dưới đại sảnh có người đàn ông đang cầu hôn Kiều Kiều!” Về mặt cô gái hưng phấn thông báo.

Cái gì?! Đan Thiên Tề nhanh chóng ngẩng đầu. “Cầu hôn? Cô nói ai cầu hôn ai?” Anh kích động bắt lấy cô gái.

“A?” Cô gái bị bộ dáng của anh hù dọa, ngoan ngoãn trả lời. “Kiều Kiều! Trưởng trấn trấn nhỏ chúng tôi đang ở dưới lầu nhận lời cầu.....”

Nói còn chưa nói xong, Đan Thiên Tề lập tức buông cô ra, nhanh chóng lao ra khỏi văn phòng.

A, cầu hôn đó!

Đại sảnh dưới lầu tập đoàn T-K, tất cả nhân viên đều tò mò tụ tập lại, nhìn một người đàn ông gọi cảm diện mạo hơi thô lãng mạn quỳ một gối xuống, cầm nhẫn trên tay cầu hôn nữ nhân vật chính. Mà nữ nhân vật chính..... Oa! Là một mỹ nhân đẹp đến mức làm cho người ta ghen tị, cô cẩn thận môi, thẹn thùng nhìn nam nhân vật chính đang quỳ xuống đất cầu hôn mình.

“Kiều Kiều, anh yêu em, từ khi gặp em, anh mới biết thế nào là yêu nghiêm túc, cho dù trong bụng em có con của người khác anh cũng không để ý, em nguyện ý trở thành cha của con em, yêu thương nó, Kiều Kiều, tình yêu của anh, em đồng ý gả cho anh nhé!”

Lời kịch buồn nôn làm điên đảo những cô gái có mặt tại hiện trường, người nào cũng tò mò nhìn cái bụng bằng phẳng của nữ nhân vật chính. Trời ơi! Sao cô ấy lại may mắn như vậy, mang thai còn có người nguyện ý cầu hôn cô?

Đồ Kiều Kiều mắc cỡ đỏ mặt, nhìn chiếc nhẫn lóe sáng trên tay người đàn ông, cô cười chậm rãi vươn tay trái.

“Em.....”

“Tôi không cho phép!” Một tiếng rống giận dữ từ cửa thang máy truyền đến.

Người vậy xem sững sốt, đồng loạt quay đầu, lại ngạc nhiên nhìn thấy người ngăn cản lại là trợ lý đơn độc nổi tiếng bình tĩnh nghiêm túc nhất công ty.

Mà bây giờ, trợ lý luôn luôn bình tĩnh một chút cũng không bình tĩnh, khuôn mặt tuấn tú hừng hực lửa giận, cắn răng trừng mắt nhìn đôi nam nữ trong đại sảnh.

Những lời vừa người đàn ông kia nói anh nghe rất rõ, shit! Cái loại lời nói nhảm nhí như vậy hẳn ta cũng có thể nói được?

Mà cô gái ngu ngốc kia còn tin tưởng!

Khi nào cô trở nên ngu ngốc như vậy, loại lời ngon tiếng ngọt này cô thể mà cũng tin, lại tính nhận lời cầu hôn, cô mù mắt rồi sao?

“Anh họ?” Nhìn thấy anh, Đồ Kiều Kiều chớp chớp mắt đẹp, còn gọi anh như vậy làm anh tức hộc máu.

Anh họ? Cô gái này thế mà dám nói ra!

Sắc mặt Đan Thiên Tề càng khó xem, cất bước đi tới chỗ cô.

“À? Thì ra là anh.....” Người đàn ông cầu hôn lấy lòng mở miệng.

“Câm miệng!” Đan Thiên Tề cũng không cho người đàn ông đó có cơ hội nói, ánh mắt hung tợn trừng qua, “Cô ấy sẽ không gả cho anh.”

Ai ngờ người đàn ông lại không nhìn Đan Thiên Tề, trên mặt cực tự tin. “Ai nói.....”

“Ai nói em sẽ không gả cho anh ấy?” Đồ Kiều Kiều lại dẫn đầu mở miệng, mắt đẹp liếc Đan Thiên Tề. “Em đang định nhận lời cầu hôn của anh ấy!”

Đan Thiên Tề lập tức rống to: “Tôi không cho phép cô nhận lời cầu hôn của anh ta.” Cô gái này nghĩ cũng đừng có nghĩ!

“Anh dựa vào cái gì mà không cho phép?” Đồ Kiều Kiều nâng cằm, bất tuân trừng anh.

“Bằng tôi là cha của đứa bé trong bụng cô, cô đừng có mơ mang con tôi gả cho người khác!” Đan Thiên Tề rống giận, lời của anh lập tức làm đám người xung quanh kinh hô.

“Cái gì, cái gì?” Người đàn ông lập tức kinh hô, khiếp sợ nhìn về phía Đồ Kiều Kiều. “Kiều Kiều, anh ta nói thật sao?”

“Đương nhiên không phải!” Đồ Kiều Kiều lập tức lắc đầu. “A Kiệt, anh đừng nghe anh ấy nói lung tung, anh ấy là anh họ của.....”

“Anh họ cái quỷ!” Đan Thiên Tề tức giận ngắt lời cô. “Ngày nào cô cũng ngủ với tôi, cô gái theo tôi lên giường sẽ là em họ của tôi sao!” Anh không có hứng thú với loại quan hệ loạn luân.

“Á!” Đồ Kiều Kiều dậm chân. “Đan Thiên Tề, anh đang làm gì vậy? Sao lại phá hư mọi chuyện thế!”

“Đúng! Tôi muốn phá hư đây, trừ tôi ra, cô đừng hòng gả cho người khác.” Anh đã quen biết cô – biển ngoài ý muốn này, cô đừng mơ trên chộc anh xong liền bỏ chạy.

Nghe được lời anh nói, Đồ Kiều Kiều trợn tròn mắt, lập tức nói. “Đan Thiên Tề, anh điên rồi sao! Anh đang nói cái gì? Tôi mới không cần gả cho anh!”

“Cái gì?” Không lấy anh! “Đồ Kiều Kiều, đứa con trong bụng cô là của tôi, cô không gả cho tôi thì gả cho ai?”

“A Kiệt nha!” Ngón tay chỉ người đàn ông ở một bên.

Đan Thiên Tề lập tức trừng người đàn ông kia. Bị trừng, vẻ mặt người đàn ông rất vô tội.

“Anh muốn cưới cô ấy?” Đan Thiên Tề âm thầm xoa tay, hần dám gạt đầu, anh tuyệt đối sẽ cho hần chết thật sự khó coi.

“À.....” Người đàn ông tên là A Kiệt do dự, gắp sắc mặt Đan Thiên Tề không tốt, hần rất thức thời lắc đầu. “Tôi, tôi nghĩ tôi cần suy nghĩ một chút.....”

“A Kiệt!” Đồ Kiều Kiều không thể tin được hô to. “Anh nói cái gì.....”

Về mặt Đan Thiên Tề đắc ý. “Xem đi, anh ta không muốn cưới cô.”

“Anh.....” Đồ Kiều Kiều thở phì phì trừng mắt nhìn Đan Thiên Tề. “Vậy thì sao? Tôi vẫn không lấy anh đấy!”

“Cô.....” Đan Thiên Tề cũng trừng cô, bắt lấy tay cô. “Vì sao không lấy tôi? Ngay từ đầu không phải cô đã đưa ra điều kiện qua lại lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết với tôi sao?”

“Đó là tôi đùa thôi!” Cô vui đùa tùy hứng, muốn hất tay anh ra, “Buông tay!”

Đan Thiên Tề không để ý, thậm chí còn siết chặt tay hơn. “Này! Đưa hần đây!” Sau đó vươn tay hướng người đàn ông đang đứng góc một bên dò mắt.

“A!” Đàn ông ngoan ngoãn đưa nhẫn.

“Anh làm cái gì?” Đồ Kiều Kiều rống lên, liếc mình giãy dụa, vẫn bị anh ép mang nhẫn.

“Tốt lắm, em đồng ý gả cho anh.” Đan Thiên Tề bá đạo quyết định.

“Tôi nào có?” Đồ Kiều Kiều tức giận đến dậm chân, muốn lấy nhẫn ra.

Nhưng anh lại bắt lấy tay cô, không để cô làm vậy. “Không cho phép lấy nó xuống!”

“Anh dựa vào cái gì mà không cho phép? Dựa vào cái gì muốn tôi gả cho anh? Họ Đan kia, anh không yêu tôi, tôi mới không cần gả cho anh”

“Ai nói anh không yêu em?” Đan Thiên Tề rống lên ngắt lời cô.

“A?” Đồ Kiều Kiều bị rống mà choáng váng.

Đan Thiên Tề dùng sức chà mặt, bắt chấp tất cả. “Anh không yêu em thì sao anh lại ngăn cản người ta cầu hôn em? Sao anh lại mang nhẫn cho em? Sao anh lại diễn xiếc khỉ ở nơi này cho người ta xem hả?” Loại chuyện mất lý trí không khống chế được này lần đầu tiên xảy ra trong đời anh, mà cô đầu sỏ gây nên còn không biết cảm ơn.

“Anh.....” Đồ Kiều Kiều chớp mắt. “Nhưng, nhưng không phải anh luôn chê em phiền phức.....”

“Đúng! Em chính là phiền phức!” Anh chịu không nổi cúi đầu hôn cô, miệng lẩm bẩm, “Anh biết anh sẽ yêu em – phiền phức này, nên anh mới muốn tránh xa em!”

Ai biết tình yêu chính là vậy, một khi tới, dù anh kháng cự thế nào cũng trốn không thoát.

Đại phiền phức chết tiệt này, đã làm cho anh yêu cô, thì đừng mơ thoát khỏi anh!

-Kết thúc-

11. Chương 11 End

Chương 11

Đan Thiên Tề cũng không phải ngốc, lúc mọi chuyện chấm dứt, tỉnh táo lại rồi anh liền cảm thấy mọi chuyện không thích hợp. Vì sao tiết mục cầu hôn lại tiến hành dưới đại sảnh công ty? Đồ Kiều Kiều không phải người của T-K, người đàn ông tên A Kiệt kia lại càng không, vậy sao lại phải nhất nhất cầu hôn dưới đại sảnh công ty anh?

Anh từng nói ra nghi vấn của mình cho Phạm Sĩ Hách nghe, Phạm Sĩ Hách bỏ lại một câu rất mơ hồ: “Thiên Tề, tôi cũng thân bất do kỷ a!”

Câu nói kia làm Đan Thiên Tề có chút dăm chiêu, mà bây giờ, anh đang ở trần Hoa Đào, nhíu mày nhìn người đàn ông trước mắt.

Người đàn ông kia mặc áo phông màu đen, quần bò bạc màu đường như biến thành màu trắng, chân mang dép chân không, miệng ngậm điều thuốc, lắc lư đứng trước mặt anh.

Đan Thiên Tề nheo mắt, chỉ cần người đàn ông này chỉnh lại tóc một chút, thay đổi cách ăn mặc thì rất giống một người.....

“Hi!” Người đàn ông rất rộng rãi chào hỏi anh, khai ra tên của mình. “Phương Nhĩ Kiệt.”

Phương Nhĩ..... Kiệt?

“Anh.....” Đúng! Chính là tên đàn ông theo đuổi vợ của anh, sao hắn ta lại ở đây?

“Tôi là bác sĩ trần này.” Phương Nhĩ Kiệt thân mật cười với anh, sau đó vỗ nhẹ vai anh.

“Tôi rất thông cảm với anh.” Nói xong câu đó, hắn ta liền chân mang dép chân không đi trở về phòng khám.

Thông cảm với anh.....

Những lời này làm Đan Thiên Tề nhũn mảy.

“À, anh gặp A Kiệt rồi sao!” Đồ Kiều Kiều từ phía sau ôm lấy cánh tay Đan Thiên Tề, ngẩng đầu cười duyên với anh, vẻ mặt tự nhiên.

Đan Thiên Tề nghiêng đầu nhìn cô, thấy cô cười đắc ý, nhất thời sáng tỏ toàn bộ. “Em gài bẫy anh?” Hơn nữa nếu không ngoài ý muốn, cấp trên của anh cũng có phần.

“Đúng vậy!” Đồ Kiều Kiều hào phóng thừa nhận. “Không như vậy, tên cố chấp như anh làm sao có thể rơi vào tay em?” Cô phải phí rất nhiều tâm tư nha!

“Em.....” Cô gái này, a..... Đan Thiên Tề rất muốn bóp chết cô. Loại cảm giác bị gài bẫy này một chút cũng không tốt!

“Anh giận rồi sao? Muốn ly hôn với em sao?” Đồ Kiều Kiều chớp mắt đẹp, lôi kéo tay anh đặt lên cái bụng hơi nhô lên, vẻ mặt rất là vô tội. “Anh muốn em một mình một người nuôi con sao?”

Đan Thiên Tề trừng cô, cô gái này nghĩ anh nằm trong tay cô sao?

Đúng vậy, cô chính là nắm anh trong tay!

Đồ Kiều Kiều nhón mũi chân, vươn tay ôm lấy cổ anh. Anh rõ ràng tức giận, nhưng bàn tay vẫn tự động ôm lấy thắt lưng cô, kéo cô vào lòng.

“Đừng giận nha! Người ta chỉ vì yêu anh nên mới gài bẫy anh như vậy! Bằng không anh vừa đứng đắn vừa ngoan cố biết khi nào mới có thể hiểu ra, em tính nhẫn nại chờ anh, nhưng đứa con trong bụng thì không.” Cô làm nũng với anh, nói một câu liền hôn anh một cái.

Lửa giận trong lòng theo từng lời nói của cô cùng nụ hôn lấy lòng kia mà dần dần phai đi, hơn nữa đây là lần đầu tiên cô nói yêu anh, câu này hoàn toàn làm tâm của anh nở hoa.

Khuôn mặt tuấn tú cố gắng duy trì biểu tình lạnh lùng, nhưng đôi mắt lại xẹt qua hào quang.

Đồ Kiều Kiều thấy được, nhịn không được cười trộm trong lòng, người đàn ông trong ngoài bất đồng này!

Giọng nói của cô càng mềm, thân thể kề sát anh. “Được rồi được rồi, không giận nữa! Bởi vì người ta rất yêu anh nha!” Biết anh thích nghe, cô sẽ nói cho anh nghe.

Đan Thiên Tề hừ nhẹ, khóe môi lại nhịn không được gợi lên.

Cô hôn miệng anh, nhẹ nhàng nói một câu. “Yêu anh lắm!”

Anh cúi đầu lẩm bẩm, hôn lại cô.

Cô nghe anh nói: “Chỉ có lúc này..... Quên đi..... Ai bảo anh yêu em?”

Cô cười càng ngọt, tay nhỏ bé ôm anh thật chặt.

Người đàn ông đứng đắn trong ngoài bất đồng này, là thu hoạch ngoài ý của cô!

- Toàn Văn Hoàn -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cung-a-dung-vo-dung-dan-nua>